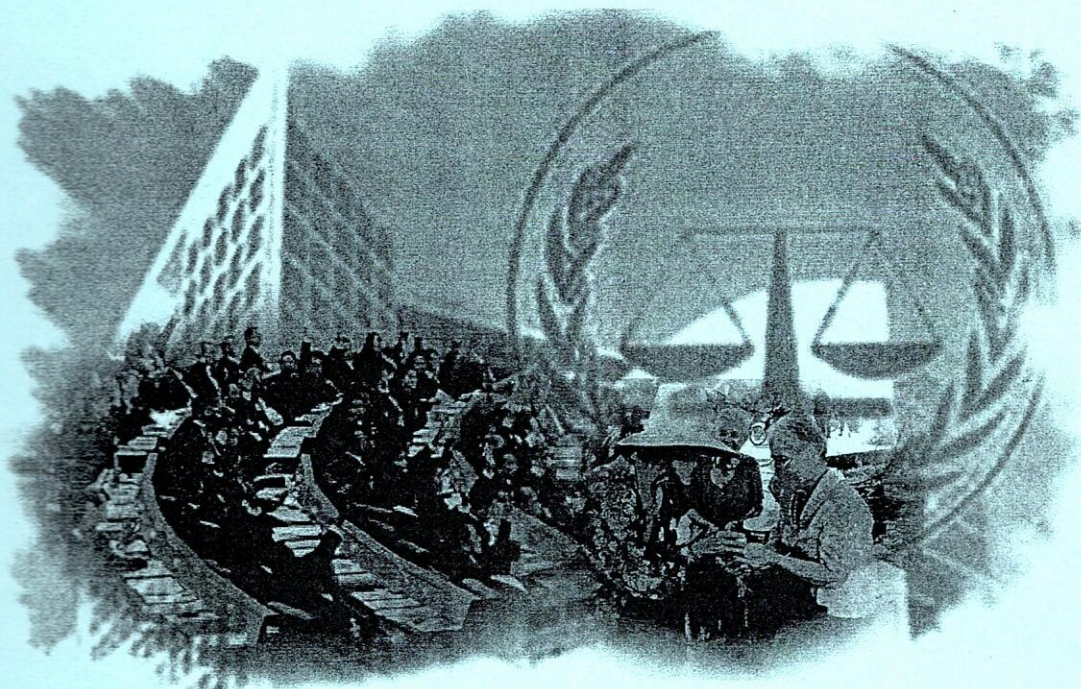

โครงการสัมมนาทางวิชาการ
**เรื่อง"ศาลอาญาระหว่างประเทศกับสังคมไทย :
จากวิวาทะทางการเมืองสู่นโยบายแห่งรัฐ"**

วันพฤหัสบดีที่ 18 สิงหาคม 2554 เวลา 08.30 - 17.40 น
ณ โรงแรมรามาร การ์เด้น

จัดโดย

คณะอนุกรรมการสื่อสารสาธารณะเพื่อสิทธิมนุษยชน ใน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
ศูนย์กฎหมายสิทธิมนุษยชนและสันติศึกษา สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
คณะกรรมการรณรงค์เพื่อสิทธิมนุษยชน

คำแปลธรรมนูญกรุงโรม
ว่าด้วย

ศาลอาญาระหว่างประเทศ

The Rome Statute
of the International Criminal Court

กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย
กระทรวงการต่างประเทศ

คำนำ

.....

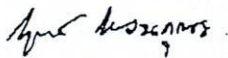
สมัชชาสหประชาชาติได้จัดการประชุมทางการทูตเพื่อจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ (United Nations Diplomatic Conference of Plenipotentiaries on the Establishment of an International Criminal Court) ขึ้นระหว่างวันที่ 15 มิถุนายน - 17 กรกฎาคม 2541 ณ กรุงโรม สาธารณรัฐอิตาลี ซึ่งที่ประชุมทางการทูตฯ ได้ให้การรับรองธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ (Rome Statute of the International Criminal Court) หรือที่เรียกกันว่า “ธรรมนูญกรุงโรมฯ” เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2541 ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่สนับสนุนธรรมนูญกรุงโรมฯ ในการประชุมทางการทูตฯ ดังกล่าว

ต่อมาเมื่อสหประชาชาติได้เปิดให้ประเทศต่างๆ เข้าร่วมลงนามและให้สัตยาบันเพื่อเข้าเป็นภาคีธรรมนูญกรุงโรมฯ ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในบรรดา 120 ประเทศที่ได้ร่วมลงนามธรรมนูญกรุงโรมฯ ด้วย เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2543 แต่ประเทศไทยยังมิได้ให้สัตยาบันเนื่องจากจะต้องพิจารณาการดำเนินการตามขั้นตอนภายในประเทศก่อน ซึ่งในเรื่องนี้คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2542 แต่งตั้ง “คณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ” ขึ้น ตามที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ เพื่อพิจารณาผลดี-ผลเสีย ของการเข้าเป็นภาคีธรรมนูญกรุงโรมฯ ตลอดจนพิจารณาว่าจะต้องออกกฎหมายเพิ่มเติมหรือปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่หรือไม่ รวมทั้ง ดำเนินการที่จำเป็น เช่น เผยแพร่สาระของการจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศให้สาธารณชนได้รับทราบ

ดังนั้น เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2542 คณะกรรมการฯ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้ง “คณะอนุกรรมการแปลธรรมนูญกรุงโรมฯว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ” ขึ้น ประกอบด้วยผู้แทนจำนวน 10 คน จากส่วนราชการต่างๆ ได้แก่ ผู้แทนสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ กระทรวงยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา กรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม และผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ เพื่อแปลธรรมนูญกรุงโรมฯ เป็นภาษาไทย ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการแปลฯ ได้ร่วมกันแปลธรรมนูญกรุงโรมฯ รวมเป็นเวลา 2 ปี จนกระทั่งสามารถจัดทำคำแปลได้สำเร็จ เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2544

โดยที่ธรรมนูญกรุงโรมฯ เป็นเอกสารทางกฎหมายที่มีการอ้างอิงถึงบ่อยครั้งในแวดวงหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ในวงการศึกษา การ ตลอดจนองค์กรเอกชนต่างๆ กรมสนธิสัญญาและกฎหมายจึงพิจารณาเห็นสมควรจัดพิมพ์คำแปลฉบับนี้ ซึ่งเป็นผลงานของคณะอนุกรรมการแปลฯ เพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน

การจัดพิมพ์คำแปลธรรมนูญกรุงโรมฯ จะมีขึ้นมิได้หากไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้แทนส่วนราชการต่างๆ ซึ่งเข้าร่วมในคณะอนุกรรมการแปลฯ ที่จัดตั้งขึ้น^๑ ที่มีความอดทน พากเพียร และร่วมกันปฏิบัติงานอย่างแข็งขัน จนกระทั่งสามารถบรรลุผลสำเร็จ กระทรวงการต่างประเทศจึงใคร่ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

(นายฤกษ์ กาญจนกฤษ)
 ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

ธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ

อารัมภบท

รัฐภาคีแห่งธรรมนูญศาลฯ นี้

สำนึก ว่าประชาชาติทั้งปวงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยสายสัมพันธ์ร่วมกันอันแนบแน่น วัฒนธรรมที่ผสมผสานเข้าเป็นมรดกร่วมกัน และห่วงใยว่าการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันอันบบางนี้อาจแตกแยกเป็นเสี่ยงเมื่อใดก็ได้

คำนึง ว่าในระหว่างศตวรรษนี้ เด็ก สตรี บุรุษนับล้านคน ได้ตกเป็นเหยื่อของการกระทำอันโหดร้าย เกินกว่าที่จะจินตนาการได้ ซึ่งก่อให้เกิดความสะเทือนใจต่อจิตสำนึกของมนุษยชาติอย่างรุนแรง

ยอมรับ ว่าอาชญากรรมที่ร้ายแรงเช่นว่าคุกคามต่อสันติภาพ ความมั่นคง และความอยู่ดีกินดีของโลก

ยืนยัน ว่าอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดซึ่งอยู่ในความห่วงใยของประชาคมระหว่างประเทศโดยรวมจะต้องไม่ถูกปล่อยไป โดยมีได้รับการลงโทษ และว่าการฟ้องร้องดำเนินคดีอย่างมีประสิทธิภาพต้องได้รับการประกันโดยการใช้มาตรการระดับชาติ และโดยการเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ

มุ่งมั่น ที่จะทำการไม่ต้องถูกละเลยของผู้กระทำความผิดในอาชญากรรมเหล่านี้หมดสิ้นไป ด้วยเหตุนี้จึงมีส่วนช่วยในการป้องกันอาชญากรรมเช่นว่า

ระลึก ว่าเป็นหน้าที่ของรัฐทุกรัฐที่จะใช้เขตอำนาจในทางอาญาของตนเหนือบุคคลที่ต้องรับผิดชอบต่ออาชญากรรมระหว่างประเทศ

ยืนยันอีก ถึงความมุ่งประสงค์และหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่ารัฐทุกรัฐต้องละเว้นการคุกคาม หรือการใช้กำลังทั้งต่อบูรณภาพแห่งดินแดน หรือเอกราชทางการเมืองของรัฐใดๆ หรือการกระทำในลักษณะอื่นใดที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งประสงค์ของสหประชาชาติ

ย้ำ ในที่นี้ว่า ไม่มีความใดในธรรมนูญศาลฯ นี้ ที่จะนำมาตีความในลักษณะที่ให้อำนาจแก่รัฐภาคีใดแทรกแซงในการขัดกันด้วยอาวุธ หรือในกิจการภายในของรัฐใด

มุ่งมั่น ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้และเพื่อประโยชน์ของคนรุ่นปัจจุบันและอนาคตที่จะจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศที่เป็นอิสระและถาวร ให้สอดคล้องกับระบบสหประชาชาติโดยมีเขตอำนาจเหนืออาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดซึ่งอยู่ในความห่วงใยของประชาคมระหว่างประเทศโดยรวม

ย้ำ ว่าศาลอาญาระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ ต้องเสริมเขตอำนาจในทางอาญาของรัฐ

ตกลง ที่จะประกันการเคารพต่อการบังคับให้เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมระหว่างประเทศอย่างถาวร

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ภาค 1

การจัดตั้งศาลฯ

.....

ข้อ 1 ศาลฯ

ศาลอาญาระหว่างประเทศ ("ศาลฯ") ได้รับการจัดตั้งขึ้น โดยธรรมนูญศาลฯ นี้ ศาลฯ ต้องเป็นสถาบันถาวร และต้องมีอำนาจที่จะใช้เขตอำนาจศาลของตนเหนือบุคคลในกรณีอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด ซึ่งมีผลให้นานาประเทศมีความหวังใต้อนัยของธรรมนูญศาลฯ นี้ และต้องเสริมเขตอำนาจในทางอาญาของรัฐ เขตอำนาจและหน้าที่ของศาลฯ ต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างศาลฯ กับสหประชาชาติ

ให้ศาลฯ มีความสัมพันธ์กับสหประชาชาติโดยความตกลงซึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากสมัชชารัฐภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ก่อน หลังจากนั้น ประธานศาลฯ จะได้ทำความตกลงดังกล่าวในนามของศาลฯ

ข้อ 3 ที่ตั้งของศาลฯ

1. ให้ศาลฯ ตั้งอยู่ ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ("รัฐที่ตั้งศาลฯ")
2. ให้ศาลฯ ทำความตกลงว่าด้วยสำนักงานใหญ่กับรัฐที่ตั้งศาลฯ ซึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากสมัชชารัฐภาคีก่อน หลังจากนั้น ประธานศาลฯ จะได้ทำความตกลงดังกล่าวในนามของศาลฯ
3. ศาลฯ อาจนั่งพิจารณาคดีที่อื่นใด เมื่อใดก็ได้ตามที่ศาลฯ ประสงค์ ตามที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 4 สถานะทางกฎหมายและอำนาจของศาลฯ

1. ให้ศาลฯ มีสภาพนิติบุคคลระหว่างประเทศ และมีความสามารถทางกฎหมายตามที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของศาลฯ
2. ศาลฯ อาจปฏิบัติหน้าที่และใช้อำนาจตามที่บัญญัติในธรรมนูญศาลฯ นี้ เหนือดินแดนของรัฐภาคี และเหนือดินแดนของรัฐอื่นใดตามความตกลงพิเศษ

ภาค 2

เขตอำนาจศาล การรับคดีไว้พิจารณาและกฎหมายที่ใช้บังคับ

ข้อ 5 อาชญากรรมในเขตอำนาจศาล

1. ให้ศาลฯ มีเขตอำนาจจำกัดเพียงอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุดซึ่งอยู่ในความห่วงใยของประชาคมระหว่างประเทศโดยรวม ศาลฯ มีเขตอำนาจตามธรรมนูญศาลฯ นี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอาชญากรรม ดังต่อไปนี้
 - (ก) อาชญากรรมอันเป็นการทำลายล้างเผ่าพันธุ์
 - (ข) อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ
 - (ค) อาชญากรรมสงคราม
 - (ง) อาชญากรรมอันเป็นการรุกราน
2. ให้ศาลฯ ใช้เขตอำนาจเหนืออาชญากรรมอันเป็นการรุกรานเมื่อได้มีการตกลงรับบทบัญญัติตามข้อ 121 และ 123 ซึ่งนิยามอาชญากรรมและกำหนดเงื่อนไขให้ศาลฯ ต้องใช้เขตอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับอาชญากรรมนี้ บทบัญญัติเช่นว่าต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของกฎบัตรสหประชาชาติ

ข้อ 6 การทำลายล้างเผ่าพันธุ์

เพื่อความมุ่งประสงค์ของธรรมนูญศาลฯ นี้ “การทำลายล้างเผ่าพันธุ์” หมายถึง การกระทำใดๆ ซึ่งกระทำด้วยเจตนาที่จะทำลายกลุ่มชนชาติ กลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มเชื้อชาติ หรือกลุ่มทางศาสนา ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน เพียงเพราะเป็นกลุ่มเช่นนั้น ดังต่อไปนี้

- (ก) การฆ่าสมาชิกของกลุ่ม
- (ข) การก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจอย่างสาหัสต่อสมาชิกของกลุ่ม
- (ค) การจงใจก่อให้เกิดสภาวะที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตที่เล็งเห็นว่าจะนำไปสู่การทำลายทางกายภาพของกลุ่มทั้งหมดหรือบางส่วน
- (ง) การกำหนดมาตรการที่เจตนาขัดขวางมิให้มีการให้กำเนิดบุตรภายในกลุ่ม
- (จ) การบังคับโยกย้ายเด็กของกลุ่มดังกล่าวไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง

ข้อ 7 อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของธรรมนูญศาลฯ นี้ “อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ” หมายถึง การกระทำใดๆ ที่ได้กระทำในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการโจมตีอย่างกว้างขวาง หรืออย่างเป็นระบบ โดยมีเป้าหมายต่อประชากรพลเรือนใด โดยรู้ถึงการโจมตีนั้น ดังต่อไปนี้

- (ก) การฆ่าคนตายโดยเจตนา
- (ข) การทำลายล้าง

- (ค) การเอาคนลงเป็นทาส
- (ง) การเนรเทศ หรือบังคับโยกย้ายประชากร
- (จ) การจำคุกหรือการลิดรอนเสรีภาพทางกายที่ร้ายแรงอื่นๆ ซึ่งละเมิดต่อกฎเกณฑ์ขั้นพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ
- (ฉ) การทรมาน
- (ช) การข่มขืนกระทำชำเรา การทำให้เป็นทาสทางเพศ การบังคับให้เป็นโสเภณี การบังคับให้ตั้งครรภ์ การบังคับให้ทำหมัน หรือการกระทำรุนแรงทางเพศในรูปแบบอื่นใดซึ่งมีความร้ายแรงในระดับที่เทียบเคียงกันได้
- (ซ) การรังควานกลุ่มหรือหมู่คณะใดโดยเฉพาะ อันเนื่องมาจากสาเหตุทางการเมือง เชื้อชาติ ชนชาติ ชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ศาสนา เพศ ตามที่นิยามไว้ในวรรค 3 หรือสาเหตุอื่นซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างสากลว่า ไม่สามารถกระทำได้ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการกระทำใดที่อ้างถึงในวรรคนี้หรืออาชญากรรมใดๆ ภายในเขตอำนาจของศาลฯ
- (ฅ) การบังคับให้บุคคลหายสาบสูญ
- (ญ) อาชญากรรมอันเป็นการเหยียดผิว
- (ฎ) การกระทำที่ไร้มนุษยธรรมอื่นๆ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงหรือบาดเจ็บทางกาย หรือสุขภาพจิต หรือกายอย่างสาหัส

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1

(ก) "การโจมตีที่มีเป้าหมายต่อประชากรพลเรือนใดๆ" หมายถึง กระบวนการกระทำซึ่งดำเนินไปครั้งแล้วครั้งเล่าต่อประชากรพลเรือนใดๆ ดังอ้างถึงในวรรค 1 อันเป็นการดำเนินการตามหรือส่งเสริมนโยบายของรัฐหรือองค์การที่จะกระทำการโจมตีเช่นว่า

(ข) "การทำลายล้าง" ให้ความหมายรวมถึง การกำหนดเงื่อนไขโดยเจตนาให้มีผลร้ายต่อการดำรงชีวิต เช่น การทำให้ไม่สามารถเข้าถึงอาหารและยา ซึ่งเสี่ยงเห็นได้ว่าจะนำไปสู่การทำลายส่วนหนึ่งของประชากร

(ค) "การเอาคนลงเป็นทาส" หมายถึง การใช้อำนาจใดๆ หรืออำนาจทั้งหมดที่ติดอยู่กับสิทธิความเป็นเจ้าของในตัวบุคคลและรวมทั้งการใช้อำนาจเช่นนั้นในกระบวนการลักลอบค้าบุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและเด็ก

(ง) "การเนรเทศ หรือการบังคับโยกย้ายประชากร" หมายถึง การบังคับให้บุคคลที่เกี่ยวข้องต้องพลัดถิ่นจากพื้นที่ซึ่งบุคคลนั้นอยู่โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยการขับไล่หรือวิธีการบีบบังคับอื่นๆ โดยปราศจากมูลเหตุที่อนุญาตให้ทำได้ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

(จ) "การทรมาน" หมายถึง การเจตนาก่อให้เกิดความเจ็บปวดอย่างรุนแรงหรือความทุกข์ทรมาน ไม่ว่าทางกายหรือจิตใจ ต่อบุคคลซึ่งถูกคุมขัง หรืออยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการทรมาน แต่การทรมานนั้นไม่รวมถึงความเจ็บปวดหรือทุกข์ทรมานที่เกิดจากการลงโทษตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นจากการลงโทษนั้นหรือจากผลของการลงโทษก็ตาม

(ฉ) "การบังคับให้ตั้งครรภ์" หมายถึง การกักขังโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อบังคับให้หญิงตั้งครรภ์ โดยมีเจตนาที่จะให้ผลต่อองค์ประกอบทางชาติพันธุ์ของประชากรใดๆ หรือตั้งใจที่จะปฏิบัติกรอย่างร้ายแรงอื่นๆ ที่ละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ คำนิยามนี้ต้องไม่นำไปตีความไม่ว่าในกรณีใดๆ ที่จะให้มีผลต่อกฎหมายภายในของรัฐเกี่ยวกับการตั้งครรภ์

(ช) "การรังควาน" หมายถึง การลิดรอนสิทธิขั้นพื้นฐานโดยเจตนาและรุนแรง โดยขัดกับกฎหมายระหว่างประเทศ ด้วยเหตุผลของความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มหรือของหมู่คณะ

(ซ) “อาชญากรรมอันเป็นการเหยียดผิว” หมายถึง การกระทำความโง่งมมนุษยธรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับที่อ้างถึงในวรรค 1 ซึ่งกระทำขึ้นในบริบทของระบบที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อการกดขี่และครอบงำอย่างเป็นระบบโดยกลุ่มเชื้อชาติกลุ่มหนึ่งเหนือกลุ่มเชื้อชาติอื่นอีกกลุ่มหนึ่งหรือหลายกลุ่มและกระทำโดยมีเจตนาที่จะคงไว้ซึ่งระบบนั้น

(ฌ) “การบังคับให้บุคคลหายสาบสูญ” หมายถึง การจับ การคุมขัง หรือการลักพาตัวบุคคล โดยการสนับสนุนหรือการยอมรับโดยปริยาย หรือการให้อำนาจของรัฐใดรัฐหนึ่งหรือองค์การทางการเมืององค์การใดองค์การหนึ่ง และต่อมาปฏิเสธที่จะรับทราบถึงการเพิกถอนเสรีภาพนั้นหรือปฏิเสธที่จะให้ข้อสนเทศเกี่ยวกับชะตากรรมหรือแหล่งที่อยู่ของบุคคลเหล่านั้น ด้วยเจตนาที่จะนำบุคคลเหล่านั้นออกมาจากการคุ้มครองของกฎหมายเป็นระยะเวลายาวนานติดต่อกัน

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของธรรมนูญศาลฯ นี้ เป็นที่เข้าใจว่าคำว่า “เพศ” หมายถึงสองเพศ คือ ชายและหญิงภายในบริบทของสังคม คำว่า “เพศ” มิได้ระบุถึงความหมายอื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว

ข้อ 8 อาชญากรรมสงคราม

1. ให้ศาลฯ มีเขตอำนาจเกี่ยวกับอาชญากรรมสงคราม โดยเฉพาะเมื่อได้กระทำขึ้น โดยเป็นส่วนหนึ่งของแผนการหรือนโยบาย หรือเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบอาชญากรรมเช่นว่าขนาดใหญ่

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของธรรมนูญศาลฯ นี้ “อาชญากรรมสงคราม” หมายถึง

(ก) การละเมิดอย่างร้ายแรงต่ออนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949³ ซึ่งได้แก่การกระทำใดๆ ต่อบุคคลหรือทรัพย์สินที่ได้รับความคุ้มครองภายใต้บทบัญญัติของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- (1) การฆ่าโดยเจตนา
- (2) การทรมาน หรือการปฏิบัติอย่างโง่งมมนุษยธรรม รวมทั้งการทดลองทางชีววิทยา
- (3) การกระทำโดยเจตนาให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัสหรือทำอันตรายแก่ร่างกาย หรือสุขภาพ อย่างร้ายแรง
- (4) การทำลายและริบทรัพย์สินอย่างกว้างขวางโดยโง่งมความจำเป็นทางทหารและได้กระทำไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายและไม่เลือกเป้าหมาย
- (5) การบังคับเชลยศึก หรือบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองอื่นให้ปฏิบัติหน้าที่ในกองกำลังของฝ่ายปฏิบัติ
- (6) การกระทำโดยรู้สำนึกให้เชลยศึกหรือบุคคลที่ได้รับความคุ้มครอง ไม่ได้รับสิทธิในการพิจารณา คดีอย่างยุติธรรมและโดยปกติ
- (7) การเนรเทศหรือการโยกย้ายโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือกักขังโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (8) การจับไปเป็นตัวประกัน

(ข) การละเมิดอย่างร้ายแรงอื่นๆ ต่อกฎหมายและจารีตประเพณีที่ใช้บังคับในการขัดกันด้วยอาวุธระหว่างประเทศ ภายในกรอบของกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่การกระทำดังต่อไปนี้

- (1) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อประชากรพลเรือนโดยรวม หรือพลเรือนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีได้มีส่วนในความเป็นปรีภักซ์โดยตรง
- (2) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อวัตถุทางพลเรือน กล่าวคือ วัตถุที่มีได้เป็นเป้าหมายทางทหาร

- (3) การสั่งโดยเจตนาให้โจมตีต่อพนักงาน สิ่งติดตั้ง วัสดุ หน่วยหรือยานพาหนะ ที่ใช้ในการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม หรือภารกิจการรักษาสันติภาพตามกฎหมายระหว่างประเทศ トラบเท่าที่พนักงาน หรือสิ่งเหล่านี้มีสิทธิได้รับความคุ้มครองที่มีต่อพลเรือน หรือวัตถุทางพลเรือนภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการขัดกันด้วยอาวุธ
- (4) การสั่งโดยเจตนาให้โจมตีโดยรู้ว่า การโจมตีเช่นว่าจะยังผลให้เกิดการสูญเสียชีวิต หรือการบาดเจ็บของพลเรือน ความเสียหายต่อวัตถุทางพลเรือน หรือเกิดความเสียหายในวงกว้าง ในระยะยาว และอย่างร้ายแรงต่อสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ซึ่งเห็นได้ชัดว่า เป็นการกระทำเกินความจำเป็นเมื่อเปรียบเทียบกับความได้เปรียบทางทหารที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมและโดยตรงอันได้คาดหมายไว้
- (5) การโจมตี หรือการทิ้งระเบิด ไม่ว่าจะโดยวิธีใด ต่อเมือง หมู่บ้าน ที่อยู่อาศัยหรือสิ่งก่อสร้าง ซึ่งไม่มีการป้องกันและมีเป้าหมายทางทหาร
- (6) การฆ่า หรือการทำให้พลรบที่ได้อาวุธของตน หรือไม่มีทางต่อสู้ซึ่งได้ยอมแพ้โดยสมัครใจบาดเจ็บ
- (7) การใช้ข้อพักรบชั่วคราว ธงหรือเครื่องหมาย และเครื่องหมายทางทหารของฝ่ายปรปักษ์ หรือของสหประชาชาติ รวมทั้งสัญลักษณ์ที่เด่นชัดตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาเจนีวา โดยมีขอบอันเป็นผลให้บุคคลเสียชีวิตหรือบาดเจ็บสาหัส
- (8) การโยกย้ายประชากรพลเรือนของฝ่ายที่ยึดครองบางส่วนเข้าไปในดินแดนที่ตนยึดครองทั้งโดยตรงและทางอ้อม หรือการเนรเทศ หรือโยกย้ายประชากรพลเรือนของดินแดนที่ถูกยึดครองทั้งหมด หรือบางส่วน ภายใน หรือภายนอกดินแดนนี้
- (9) การสั่งโดยเจตนาให้โจมตีต่อสิ่งก่อสร้างซึ่งเป็นสิ่งก่อสร้างเพื่อการศาสนา การศึกษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ หรือเพื่อความมุ่งประสงค์ทางการกุศล อนุสาวรีย์ทางประวัติศาสตร์ โรงพยาบาล และสถานที่ซึ่งเป็นที่รวมของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขว่าสิ่งก่อสร้างเหล่านี้มิได้มีเป้าหมายทางทหาร
- (10) การทำให้บุคคลของฝ่ายตรงข้ามซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของตนถูกตัดทอนอวัยวะของร่างกาย หรือใช้ในการทดลองทางแพทย์หรือการทดลองทางวิทยาศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นประเภทใด โดยปราศจากเหตุผลอันควรทางด้านทางการแพทย์ การทัณฑ์โทษ หรือการรักษาพยาบาลแก่บุคคลดังกล่าวและไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์ของบุคคลนั้น และเป็นสาเหตุที่ทำให้ถึงแก่ความตาย หรือก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของบุคคลนั้น
- (11) การฆ่า หรือทำให้บุคคลที่เป็นคนชาติ หรืออยู่ในกองทัพบกของฝ่ายปรปักษ์ได้รับบาดเจ็บโดยไม่ปราณี
- (12) การประกาศว่าจะไม่มีการไว้อาลัย
- (13) การทำลายหรือยึดทรัพย์สินของฝ่ายปรปักษ์ เว้นแต่การทำลาย และการยึดเช่นว่าเป็นสิ่งที่บังคับให้ต้องกระทำโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากเป็นความจำเป็นในการทำสงคราม
- (14) การประกาศยกเลิก ระเบียบ หรือให้ศาลยุติธรรมไม่รับคดีไว้พิจารณาเกี่ยวกับสิทธิและการกระทำของชนชาติของฝ่ายปรปักษ์
- (15) การบังคับให้คนชาติของฝ่ายปรปักษ์เข้ามาร่วมในการทำสงครามโดยตรงกับประเทศของตนเอง แม้ว่าบุคคลเหล่านั้นได้รับใช้ประเทศคู่สงครามก่อนมีการเริ่มสงครามก็ตาม

- (16) การปล้นสะดมเมือง หรือสถานที่ แม้ว่าจะกระทำในขณะที่เข้าโจมตี
- (17) การใช้ยาพิษหรืออาวุธที่เป็นพิษ
- (18) การใช้แก๊สที่ทำให้หายใจไม่ได้ แก๊สพิษหรือแก๊สอื่นๆ และของเหลว วัสดุหรือเครื่องมือทั้งหมด ที่มีลักษณะเช่นเดียวกัน
- (19) การใช้กระสุนซึ่งขยายหรือแผ่กระจายได้ง่ายในร่างกายมนุษย์ เช่น กระสุนที่มีเปลือกแข็งแต่ไม่ครอบคลุมแกนในทั้งหมด หรือกระสุนที่มีการเจาะรู
- (20) การใช้อาวุธ อาวุธโปรเจกไทล์ และวัสดุ และวิธีการในการทำสงครามซึ่งมีลักษณะในการก่อให้เกิดการบาดเจ็บอันเกินควรหรือความทุกข์ทรมานที่เกินจำเป็น หรือ ซึ่งโดยตัวของมันไม่เลือกเป้าหมาย อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการขัดกันด้วยอาวุธ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่า อาวุธ อาวุธโปรเจกไทล์ และวัสดุ และวิธีการทำสงครามดังกล่าวเป็นสิ่งที่ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด และได้รวมอยู่ในภาคผนวกของธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยผลของการแก้ไขเพิ่มเติมตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องซึ่งกำหนดไว้ในข้อ 121 และข้อ 123
- (21) การเหยียดหยามศักดิ์ศรีของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำให้อับอายและการย้ายศักดิ์ศรี
- (22) การข่มขืนกระทำชำเรา การทำให้เป็นทาสทางเพศ การบังคับให้เป็นโสเภณี การบังคับให้ตั้งครรภ์ ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 7 วรรค 2 (ก) การบังคับให้ทำหมัน หรือรูปแบบอื่นของการกระทำรุนแรงทางเพศซึ่งก่อให้เกิดการละเมิดอย่างร้ายแรงต่ออนุสัญญาเจนีวา เช่นกัน
- (23) การใช้การมีอยู่ของพลเรือนหรือบุคคลอื่นๆ ที่ได้รับความคุ้มครองเพื่อให้จุดบางจุด พื้นที่บางพื้นที่ หรือกองกำลังทหารบางส่วน ได้รับความคุ้มครองจากการปฏิบัติการทางทหาร
- (24) การสั่งโดยเจตนาให้โจมตีต่อสิ่งก่อสร้าง วัสดุ หน่วยทางการแพทย์ และยานพาหนะ และพนักงาน ที่ใช้สัญลักษณ์ที่เด่นชัดของอนุสัญญาเจนีวา โดยสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ
- (25) การเจตนาใช้ความอดอยากของพลเรือนเป็นวิธีการทำสงคราม โดยการทำให้พลเรือนเหล่านั้นไร้ซึ่งวัตถุที่จำเป็นต่อการอยู่รอด ซึ่งรวมถึงการมีเจตนาขัดขวางการจัดส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์ตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาเจนีวา
- (26) การเรียกเกณฑ์หรือการขึ้นบัญชีเด็กที่อายุต่ำกว่าสิบห้าปี เข้าร่วมในกองทัพแห่งชาติ หรือการใช้เด็กเหล่านี้ให้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในความเป็นปฏิปักษ์

(ค) ในกรณีการขัดกันด้วยอาวุธที่ได้มีลักษณะระหว่างประเทศ การละเมิดอย่างร้ายแรงต่อข้อ 3 รวมของอนุสัญญาเจนีวาทั้งสี่ฉบับ ลงวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949⁴ ซึ่งได้แก่ การกระทำใดดังต่อไปนี้ที่ได้กระทำต่อบุคคลที่มีได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในความเป็นปฏิปักษ์ รวมทั้งบุคคลในกองทัพซึ่งได้วางอาวุธของตน และผู้ที่ออกจากกา

- (1) การกระทำรุนแรงต่อชีวิตและร่างกาย โดยเฉพาะการฆ่าทุกรูปแบบ การตัดทอนอวัยวะ การปฏิบัติที่โหดร้ายและการทรมาน
- (2) การเหยียดหยามศักดิ์ศรีของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำให้อับอายและการปฏิบัติที่ย่ำยศักดิ์ศรี
- (3) การจับไปเป็นตัวประกัน
- (4) การกำหนดโทษและการดำเนินการประหารชีวิตโดยปราศจากการพิพากษาคดีก่อนโดยศาล ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามปกติ ซึ่งให้หลักประกันทั้งปวงทางด้านความยุติธรรมอันเป็นสิ่งที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าขาดไม่ได้

(ง) ให้ใช้วรรค 2 (ค) บังคับกับการขัดกันด้วยอาวูที่มีใช้ลักษณะระหว่างประเทศ และดังนั้นจึงไม่ใช่บังคับกับกรณีของสถานการณ์ไม่สงบและสถานการณ์ตึงเครียดภายในประเทศ เช่น การจลาจล การกระทำรุนแรงที่เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นเป็นกรณีไป และเป็นครั้งคราว หรือการกระทำอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

(จ) การละเมิดอย่างร้ายแรงอื่นๆ ต่อกฎหมายและจารีตประเพณีที่ใช้บังคับกับการขัดกันด้วยอาวูที่มีลักษณะระหว่างประเทศ ซึ่งอยู่ในกรอบของกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่แล้ว ได้แก่ การกระทำดังต่อไปนี้

- (1) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อประชากรพลเรือนโดยรวม หรือพลเรือนเป็นรายบุคคลซึ่งมิได้มีส่วนในความเป็นปรปักษ์โดยตรง
- (2) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อสิ่งก่อสร้าง วัสดุ หน่วยทางการแพทย์ และยานพาหนะ และพนักงานซึ่งใช้สัญลักษณ์ที่เด่นชัดของอนุสัญญาเจนีวา โดยสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ
- (3) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อพนักงาน สิ่งติดตั้ง วัสดุ หน่วยหรือยานพาหนะที่ใช้ในการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม หรือภารกิจการรักษาสันติภาพตามกฎหมายระหว่างประเทศ ครอบคลุมที่พนักงานหรือสิ่งเหล่านี้มีสิทธิได้รับความคุ้มครองที่มีต่อพลเรือนหรือวัตถุทางพลเรือนภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการขัดกันด้วยอาวู
- (4) การสั่งให้โจมตีโดยเจตนาต่อสิ่งก่อสร้างซึ่งเป็นสิ่งก่อสร้างเพื่อการศาสนา การศึกษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ หรือเพื่อความมุ่งประสงค์ทางการกุศล อนุสาวรีย์ทางประวัติศาสตร์ โรงพยาบาล และสถานที่ซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้นับถือและป่วยไข้ ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขว่าสิ่งก่อสร้างเหล่านั้นมิได้มีเป้าหมายทางทหาร
- (5) การปล้นสะดมเมือง หรือสถานที่ แม้ว่า จะกระทำในขณะที่เข้าโจมตี
- (6) การข่มขืนกระทำชำเรา การทำให้เป็นทาสทางเพศ การบังคับให้เป็นโสเภณี การบังคับให้ตั้งครุฑ ตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 7 วรรค 2 (ฉ) การบังคับให้ทำหมัน หรือรูปแบบอื่นของการทำร้ายรุนแรงทางเพศซึ่งก่อให้เกิดการละเมิดอย่างร้ายแรงต่อข้อ 3 ร่วมของอนุสัญญาเจนีวา ทั้งสี่ฉบับ
- (7) การเรียกเกณฑ์หรือการขึ้นบัญชีเด็กที่อายุต่ำกว่าสิบห้าปี เข้าร่วมในกองทัพแห่งชาติ หรือการใช้เด็กเหล่านี้ให้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในความเป็นปฏิกิริยา
- (8) การสั่งให้มีการโยกย้ายประชากรพลเรือนด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับความขัดแย้ง เว้นแต่ในกรณีที่ทำเพื่อความปลอดภัยของพลเรือนเข้ามาเกี่ยวข้อง หรือเหตุผลในด้านความจำเป็นทางการแพทย์ บังคับ
- (9) การฆ่าหรือทำให้พลรบฝ่ายปรปักษ์ได้รับบาดเจ็บโดยไม่ปราณีต่อบุคคลที่เป็นฝ่ายชาติศัตรูที่อยู่ในกองทัพ
- ✓ (10) การประกาศว่าจะไม่มีการไว้อาลัย
- (11) การทำให้บุคคลของฝ่ายตรงข้ามซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของตนถูกตัดทอนอวัยวะของร่างกาย หรือใช้ในการทดลองทางแพทย์ หรือการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ไม่ว่าจะ เป็นประเภทใด โดยปราศจากเหตุผลอันควรทางด้านทางการแพทย์ การทันทิกรรม หรือการให้การรักษายาบาลแก่บุคคลดังกล่าว และไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์ของบุคคลนั้นอย่างร้ายแรง
- (12) การทำลายหรือการยึดทรัพย์สินของฝ่ายปรปักษ์ เว้นแต่การทำลายและการยึดเช่นว่าเป็นสิ่งที่ยังบังคับให้ต้องกระทำโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากเป็นความจำเป็นในความขัดแย้ง

(จ) ให้ใช้วรรค 2 (จ) บังคับกับการขัดกันด้วยอาวุธที่มีลักษณะระหว่างประเทศ และดังนั้นจึงไม่ใช้บังคับกับสถานการณ์ความไม่สงบและสถานการณ์ตั้งเครือข่ายในประเทศ เช่น การจลาจล การกระทำรุนแรงที่เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นเป็นกรณี และเป็นครั้งคราว หรือ การกระทำอื่นในลักษณะคล้ายคลึงกัน วรรคนี้ใช้บังคับกับการขัดกันด้วยอาวุธที่เกิดขึ้นในดินแดนของรัฐที่มีการขัดกันด้วยอาวุธอย่างยืดเยื้อระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลกับกลุ่มติดอาวุธ ซึ่งได้รับการจัดตั้งอย่างเป็นระบบหรือระหว่างกลุ่มเช่นว่า

3. ไม่มีความใดในวรรค 2 (ค) และ (จ) ที่จะมีส่วนต่อความรับผิดชอบของรัฐบาลที่จะคงไว้หรือนำกลับคืนมาซึ่งความสงบและเรียบร้อยของรัฐ หรือป้องกันความเป็นเอกภาพและบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐ โดยวิธีการที่ชอบธรรมทั้งปวง

ข้อ 9 องค์ประกอบของอาชญากรรม

1. องค์ประกอบของอาชญากรรมจะช่วยศาลฯ ในการตีความและการใช้บังคับ ข้อ 6 ข้อ 7 และข้อ 8 องค์ประกอบเหล่านี้ต้องได้รับการตกลงรับโดยเสียงข้างมากสองในสามของสมาชิกสมัชชารัฐภาคี

2. การแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของอาชญากรรมอาจได้รับการเสนอโดย

- (ก) รัฐภาคีใด
- (ข) ผู้พิพากษาซึ่งกระทำโดยเสียงข้างมากเด็ดขาด
- (ค) อัยการ

การแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวต้องได้รับการตกลงรับโดยเสียงข้างมากสองในสามของสมาชิกสมัชชารัฐภาคี

3. องค์ประกอบของอาชญากรรมและการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบดังกล่าวต้องสอดคล้องกับธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 10

ไม่มีข้อความใดในภาคนี้ ที่จะได้รับการตีความไปในทางที่จำกัด หรือกระทบต่อกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่หรืออยู่ในระหว่างการพัฒนาเพื่อความมุ่งประสงค์อื่นนอกเหนือจากธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 11 เงื่อนไขเวลาสำหรับเขตอำนาจศาล

1. ศาลฯ มีเขตอำนาจเฉพาะกับอาชญากรรมซึ่งกระทำขึ้นหลังจากที่ธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้
2. หากรัฐเข้าเป็นภาคีธรรมนูญศาลฯ นี้ หลังจากธรรมนูญศาลฯ นี้มีผลบังคับใช้ ศาลฯ อาจใช้เขตอำนาจของตนเฉพาะกับอาชญากรรมที่กระทำขึ้นหลังจากจากที่ธรรมนูญศาลฯ นี้มีผลบังคับใช้สำหรับรัฐนั้น เว้นแต่รัฐนั้นได้ประกาศตาม ข้อ 12 วรรค 3

ข้อ 12 เงื่อนไขบังคับก่อนสำหรับการใช้เขตอำนาจศาล

1. โดยผลการเข้าเป็นภาคีธรรมนูญศาลฯ นี้ รัฐที่เข้าเป็นภาคียอมรับเขตอำนาจศาลในอาชญากรรมที่อ้างถึงในข้อ 5

2. ในกรณีของข้อ 13 วรรค (ก) หรือ (ค) ศาลฯ อาจใช้เขตอำนาจของตน หากรัฐดังต่อไปนี้รัฐใดรัฐหนึ่งหรือมากกว่าเป็นภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ หรือยอมรับเขตอำนาจของศาลฯ ตามวรรค 3

(ก) รัฐเจ้าของดินแดนซึ่งการกระทำที่เป็นปัญหาได้เกิดขึ้นในดินแดน หรือรัฐที่จดทะเบียนเรือหรืออากาศยาน หากอาชญากรรมได้กระทำขึ้นบนเรือ หรืออากาศยานดังกล่าว

(ข) รัฐซึ่งบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าประกอบอาชญากรรมถือสัญชาติ

3. หากการยอมรับอำนาจของศาลฯ โดยรัฐซึ่งมิได้เป็นภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้มีความจำเป็นตามวรรค 2 รัฐนั้นอาจยอมรับการใช้อำนาจของศาลฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เป็นปัญหาโดยส่งมอบคำประกาศให้แก่นายทะเบียน รัฐที่ยอมรับเขตอำนาจศาลต้องร่วมมือกับศาลฯ โดยไม่ชักช้า หรือไม่มีข้อยกเว้นใด ตามภาค 9

ข้อ 13 การใช้เขตอำนาจศาล

ศาลฯ อาจใช้เขตอำนาจศาลในส่วนที่เกี่ยวกับอาชญากรรมที่อ้างถึงในข้อ 5 ตามบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ หาก

(ก) ในกรณีที่ปรากฏว่า อาชญากรรมหนึ่งหรือมากกว่าดังกล่าวซึ่งดูเหมือนว่าได้กระทำขึ้นได้รับการเสนอต่ออัยการ โดยรัฐภาคีตามข้อ 14

(ข) ในกรณีที่ปรากฏว่า อาชญากรรมหนึ่งหรือมากกว่าดังกล่าวซึ่งดูเหมือนว่าได้กระทำขึ้นได้รับการเสนอต่ออัยการโดยคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งปฏิบัติหน้าที่ภายใต้หมวด 7 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

(ค) อัยการได้เริ่มการสืบสวนสอบสวน ในส่วนที่เกี่ยวกับอาชญากรรมเช่นว่า ตามข้อ 15

ข้อ 14 การเสนอกรณีโดยรัฐภาคี

1. รัฐภาคีอาจเสนอกรณีซึ่งดูเหมือนว่าอาชญากรรมได้ถูกกระทำขึ้นภายในเขตอำนาจศาลฯ ต่ออัยการเพื่อให้สืบสวนสอบสวนกรณีดังกล่าว โดยมีความมุ่งประสงค์เพื่อจะวินิจฉัยว่า มีบุคคลคนใดคนหนึ่งหรือมากกว่านั้นควรจะถูกฟ้องว่ากระทำความผิดอาญาเช่นว่า

2. การเสนอข้างต้นต้องระบุเกี่ยวกับพฤติการณ์แวดล้อมที่เกี่ยวข้องและมีเอกสารประกอบที่สนับสนุนการเสนอซึ่งรัฐผู้เสนอมีความเชื่อมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ข้อ 15 อัยการ

1. อัยการอาจเริ่มการสืบสวนสอบสวนได้ด้วยตัวเองบนพื้นฐานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลฯ

2. อัยการต้องวิเคราะห์ความหนักแน่นของข้อมูลที่ได้รับ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ อัยการอาจแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมจาก รัฐ องค์กรของสหประชาชาติ องค์กรระหว่างรัฐบาล หรือองค์กรที่มีใช้รัฐบาล หรือแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถืออื่นๆ ที่อัยการเห็นสมควร และอาจได้รับคำเบิกความเป็นลายลักษณ์อักษร หรือคำเบิกความด้วยวาจา ณ ที่ตั้งศาลฯ
3. หากถ้าอัยการลงความเห็นว่ามีพื้นฐานที่สมเหตุสมผลที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไปได้ อัยการต้องยื่นคำร้องเสนอต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นเพื่อขออำนาจในการสืบสวนสอบสวนพร้อมกับเอกสารวัตถุสิ่งของสนับสนุนที่รวบรวมได้ ผู้เสียหายอาจยื่นคำให้การต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นได้ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
4. เมื่อได้มีการตรวจคำร้องขอและหลักฐานสนับสนุนแล้ว หากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น พิจารณาว่ามีมูลเหตุที่สมเหตุสมผลที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป และกรณีดังกล่าวดูเหมือนว่าอยู่ภายในเขตอำนาจศาลฯ ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอนุญาตให้มีการเริ่มการสืบสวนสอบสวนโดยไม่กระทบต่อคำวินิจฉัยของศาลฯ ในภายหลัง เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลฯ และการบังคับใช้พิจารณา
5. การปฏิเสธขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นที่จะอนุญาตให้ทำการสืบสวนสอบสวนจะไม่ตัดสิทธิในการยื่นคำร้องขอของอัยการในภายหลัง โดยอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง หรือพยานหลักฐานใหม่เกี่ยวกับกรณีเดียวกัน
6. หลังจากการตรวจสอบเบื้องต้นตามที่อ้างในวรรค 1 และ 2 หากอัยการลงความเห็นว่ามีข้อมูลที่ไม่ได้ก่อให้เกิดพื้นฐานที่สมเหตุสมผลสำหรับการสืบสวนสอบสวน อัยการต้องแจ้งแก่บุคคลผู้ซึ่งให้ข้อมูล การนี้จะไม่ตัดสิทธิอัยการจากการพิจารณาข้อมูลที่จะส่งมาถึงตนเพิ่มเติมเกี่ยวกับกรณีเดียวกัน หากเป็นข้อเท็จจริง หรือพยานหลักฐานใหม่

ข้อ 16 การเลื่อนเวลาการสืบสวนสอบสวน หรือ การฟ้องร้องดำเนินคดี

การสืบสวนสอบสวน หรือการฟ้องร้องดำเนินคดีไม่อาจเริ่มหรือดำเนินการได้ตามธรรมนูญศาลฯ นี้ เป็นระยะเวลา 12 เดือนหลังจากคณะมนตรีความมั่นคงฯ โดยข้อมติซึ่งได้รับการตกลงรับตามหมวด 7 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ได้ร้องขอต่อศาลฯ เช่นนั้น การร้องขอดังกล่าวอาจได้รับการต่ออายุโดยคณะมนตรีความมั่นคงฯ ตามเงื่อนไขเดียวกัน

ข้อ 17 ประเด็นการบังคับใช้พิจารณา

1. โดยคำนึงถึงวรรค 10 ของอารัมภบทและข้อ 1 ศาลฯ ต้องวินิจฉัยว่า ไม่สามารถบังคับใช้พิจารณา เมื่อ
 - (ก) คดีนั้นกำลังอยู่ในระหว่างการสืบสวนสอบสวน หรือ ฟ้องร้องดำเนินคดี โดยรัฐซึ่งมีเขตอำนาจเหนือคดีนั้น เว้นแต่รัฐไม่สมัครใจ หรือไม่สมารถที่จะทำการสืบสวนสอบสวนหรือฟ้องร้องดำเนินคดีได้อย่างแท้จริง
 - (ข) คดีนั้นได้รับการสืบสวนสอบสวนโดยรัฐซึ่งมีเขตอำนาจเหนือคดี และรัฐได้ตัดสินใจที่จะไม่ฟ้องร้องดำเนินคดีบุคคลที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่การตัดสินใจนั้นเป็นผลมาจากความไม่สมัครใจ หรือความสามารถของรัฐอย่างแท้จริงที่จะฟ้องร้องดำเนินคดี
 - (ค) บุคคลที่เกี่ยวข้องได้ถูกพิจารณาคดีแล้วสำหรับการกระทำซึ่งเป็นมูลของคำฟ้องและการพิจารณาคดีโดยศาลฯ ไม่สามารถดำเนินการได้ตามข้อ 20 วรรค 3
 - (ง) คดีไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะเป็นเหตุผลให้ศาลฯ ดำเนินคดีต่อไป

2. เพื่อที่จะวินิจฉัยความไม่สมัครใจในคดีใดคดีหนึ่ง ให้ศาลฯ พิจารณาโดยคำนึงถึงหลักแห่งความยุติธรรม ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยกฎหมายระหว่างประเทศ ศาลฯ ต้องพิจารณาว่ามีประเด็นใดดังต่อไปนี้ประเด็นเดียว หรือมากกว่าเท่าที่ใช้บังคับได้อยู่หรือไม่

(ก) กระบวนการพิจารณาที่ได้ดำเนินการหรือกำลังดำเนินการ หรือได้มีคำตัดสินของรัฐเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะปกป้องบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบทางอาญา สำหรับอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ ตามที่อ้างถึงในข้อ 5

(ข) มีความล่าช้าที่ไม่สมเหตุผลในกระบวนการพิจารณาซึ่งตามสภาวะการณ์ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่จะนำบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสู่ความยุติธรรม

(ค) กระบวนการพิจารณามีได้ดำเนินการ หรือมิได้กำลังดำเนินการอย่างเป็นอิสระหรืออย่างไม่เป็นกลาง และกระบวนการพิจารณานั้นได้ดำเนินการ หรือกำลังดำเนินการในลักษณะซึ่งตามสภาวะการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่จะนำบุคคลที่เกี่ยวข้องไปสู่ความยุติธรรม

3. เพื่อที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับความไม่มีความสามารถของรัฐในคดีใดคดีหนึ่ง ให้ศาลฯ พิจารณาว่า รัฐไม่สามารถที่จะได้มาซึ่งผู้ต้องหา หรือพยานหลักฐาน ที่จำเป็น หรือความสามารถอื่นๆ อันทำให้ไม่สามารถที่จะดำเนินการตามกระบวนการพิจารณาคดีได้ยุติธรรมแห่งรัฐด้วยสาเหตุจากความล้มเหลวโดยสิ้นเชิงหรือในสาระสำคัญ หรือการปราศจากกระบวนการ

ข้อ 18 ความจัญยเบื้องต้นเกี่ยวกับการรบคดีไว้พิจารณา

1. เมื่อมีการยื่นต่อศาลฯ ตามข้อ 13 (ก) และอัยการได้วินิจฉัยว่ามีพื้นฐานที่สมเหตุสมผลที่จะเริ่มการสืบสวนสอบสวน หรืออัยการได้เริ่มการสืบสวนสอบสวนตามข้อ 13 (ค) และข้อ 15 อัยการต้องแจ้งรัฐภาคีทั้งหมด และแจ้งบรรดารัฐซึ่งเมื่อคำนึงถึงข้อมูลที่มีอยู่ ซึ่งโดยปกติจะใช้เขตอำนาจศาลฯ เหนืออาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง อัยการอาจแจ้งรัฐดังกล่าวทราบ โดยเป็นความลับ และในกรณีที่ยอัยการเชื่อว่าจะมีความจำเป็นที่จะต้องปกป้องบุคคล ป้องกันการทำลายพยานหลักฐาน หรือป้องกันการหลบหนีของบุคคล อัยการอาจจำกัดขอบเขตของข้อมูลที่จะแจ้งแก่รัฐก็ได้

2. ภายในหนึ่งเดือน หลังจากได้รับการแจ้งนั้น รัฐอาจแจ้งต่อศาลฯ ว่า รัฐนั้นกำลังทำการสืบสวนสอบสวน หรือได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนคนชาติตน หรือบุคคลอื่นๆ ที่อยู่ภายในเขตอำนาจของตนต่อการกระทำทางอาญา ซึ่งอาจก่อให้เกิดอาชญากรรมที่ได้อ้างถึงในข้อ 5 และซึ่งเกี่ยวกับข้อมูลที่ให้ไว้ในการแจ้งต่อรัฐทั้งหลาย ทั้งนี้ หากรัฐร้องขอ ให้อัยการยอมให้รัฐนั้นดำเนินการสืบสวนสอบสวนบุคคลเหล่านั้น เว้นแต่องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตัดสินอนุญาตให้อัยการดำเนินการสืบสวนสอบสวนตามคำร้องขอของอัยการ

3. ให้อัยการพิจารณาทบทวนการที่อัยการยอมให้รัฐดำเนินการสืบสวนสอบสวนเมื่อพ้นหกเดือน นับจากวันที่ยอมให้มีการสืบสวนสอบสวน หรือ ณ เวลาใดก็ได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของพฤติการณ์บนพื้นฐานของการที่รัฐไม่เต็มใจ หรือการที่รัฐนั้นไม่สามารถที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนอย่างแท้จริง

4. รัฐที่เกี่ยวข้อง หรือ อัยการอาจอุทธรณ์คำวินิจฉัยขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต่อองค์คณะตุลาการอุทธรณ์ ตามข้อ 82 การอุทธรณ์ดังกล่าวอาจได้รับการพิจารณาโดยเร็ว

5. เมื่ออัยการได้ยอมให้มีการสืบสวนสอบสวนตามวรรค 2 อัยการอาจร้องขอให้รัฐที่เกี่ยวข้องแจ้งเป็นระยะๆ ให้อัยการทราบถึงความก้าวหน้าของการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดีใดที่จะตามมา รัฐภาคีต้องตอบสนองต่อคำร้องขอโดยปราศจากความล่าช้าเกินควร

6. ระหว่างที่รอคำวินิจฉัยขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือ ในเวลาใดก็ตามในขณะที่อัยการได้ยอมให้รัฐดำเนินการสืบสวนสอบสวนตามข้อนี้ อัยการอาจขออำนาจจากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นเป็นกรณีพิเศษ เพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนที่จำเป็นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการรักษาพยานหลักฐาน หากเป็นโอกาสเดียวที่จะได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่สำคัญ หรือหากมีความเสี่ยงอย่างยิ่งที่อาจไม่มีพยานหลักฐานเช่นนั้นอีกในภายหลัง
7. รัฐซึ่งได้คัดค้านคำวินิจฉัยขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตามข้อนี้ อาจคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณาตามข้อ 19 โดยยกประเด็นการมีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่สำคัญ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติการณ์ที่สำคัญ

ข้อ 19 การคัดค้านเขตอำนาจของศาลฯ หรือ การคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณา

1. ศาลฯ ต้องมั่นใจว่าตนมีเขตอำนาจเหนือคดีที่มีการนำขึ้นสู่ศาลฯ ศาลฯ อาจวินิจฉัยด้วยความริเริ่มของตนเองในเรื่องความสามารถรับคดีไว้พิจารณาตามข้อ 17
2. การคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณา ตามมูลเหตุที่อ้างถึงในข้อ 17 หรือการคัดค้านเขตอำนาจของศาลฯ อาจกระทำโดย
- (ก) ผู้ถูกกล่าวหา หรือ บุคคลซึ่งถูกหมายจับ หรือหมายเรียกให้ปรากฏตัวที่ออกตามข้อ 58
 - (ข) รัฐซึ่งมีเขตอำนาจเหนือคดีด้วยเหตุที่ว่ารัฐนั้นกำลังดำเนินการสืบสวนสอบสวน หรือฟ้องร้องดำเนินคดี หรือได้ทำการสืบสวนสอบสวนหรือฟ้องร้องดำเนินคดีไปแล้ว หรือ
 - (ค) รัฐที่การยอมรับเขตอำนาจศาลฯ เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมี ตามข้อ 12
3. อัยการอาจร้องขอให้ศาลฯ มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับปัญหาเขตอำนาจศาลฯ หรือ การรับคดีไว้พิจารณาในการดำเนินกระบวนการเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลฯ หรือการรับคดีไว้พิจารณา ผู้ที่เสนอกรณีตามข้อ 13 รวมทั้งผู้เสียหาย อาจยื่นข้อสังเกตต่อศาลฯ ได้เช่นกัน
4. บุคคลใด หรือรัฐใด ที่อ้างถึงในวรรค 2 อาจคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณา หรืออาจคัดค้านเขตอำนาจของศาลฯ ได้เพียงครั้งเดียว การคัดค้านอาจเกิดขึ้นก่อน หรือในขณะที่มีการเริ่มการพิจารณาคดี ในสภาวะการณ์ที่เป็นข้อยกเว้น ศาลฯ อาจอนุญาตให้มีการคัดค้านได้มากกว่าหนึ่งครั้ง หรือสามารถกระทำได้ภายหลังจากการเริ่มพิจารณาคดี การคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณาในช่วงเวลาที่มีการเริ่มพิจารณาคดีแล้ว หรือในเวลาต่อมาโดยคำอนุญาตของศาลฯ อาจอยู่บนพื้นฐานของข้อ 17 วรรค 1 (ค) เท่านั้น
5. ให้รัฐที่อ้างถึงในวรรค 2 (ข) และ (ค) ทำการคัดค้านได้ในโอกาสแรกสุด
6. ก่อนการยืนยันข้อกล่าวหา ให้เสนอการคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณา หรือการคัดค้านเขตอำนาจของศาลฯ ต่อองค์คณะตุลาการเบื้องต้น หลังจากการยืนยันข้อกล่าวหาแล้ว ให้เสนอการคัดค้านต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาคดี คำตัดสินเกี่ยวกับเขตอำนาจของศาลฯ หรือการรับคดีไว้พิจารณาอาจได้รับการอุทธรณ์ต่อองค์คณะตุลาการอุทธรณ์ตาม ข้อ 82
7. หากมีการคัดค้านโดยรัฐที่อ้างถึงในวรรค 2 (ข) หรือ (ค) ให้อัยการระงับการสืบสวนสอบสวนดังกล่าวไว้จนกว่าศาลฯ มีคำวินิจฉัยตาม ข้อ 17

8. ในระหว่างที่รอคำวินิจฉัยของศาลฯ อัยการอาจขออำนาจจากศาลฯ

(ก) เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนในการสืบสวนสอบสวนที่จำเป็นตามที่อ้างถึงในข้อ 18 วรรค 6

(ข) เพื่อบันทึกคำให้การ หรือ คำเบิกความจากพยาน หรือทำให้เสร็จสิ้นไป ซึ่งการรวบรวม และตรวจสอบพยานหลักฐาน ซึ่งได้เริ่มดำเนินการมาก่อนที่จะมีการคัดค้าน และ

(ค) ในการร่วมมือกับรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันการหลบหนีของบุคคลผู้ซึ่งอัยการได้ร้องขอให้มีการออกหมายจับ ตามข้อ 58 แล้ว

9. การยื่นการคัดค้านจะไม่ส่งผลต่อความสมบูรณ์ทางกฎหมายของการกระทำใดของอัยการหรือคำสั่งอื่นใด หรือหมายจับใด ที่ออกโดยศาลฯ ก่อนการยื่นการคัดค้าน

10. หากศาลฯ ตัดสินไม่รับคดีไว้พิจารณาตามข้อ 17 อัยการอาจยื่นคำร้องขอให้มีการทบทวนคำตัดสิน เมื่อตนมีความมั่นใจเต็มที่ว่า มีข้อเท็จจริงใหม่ซึ่งลบล้างพื้นฐานของการที่ศาลฯ ไม่รับคดีไว้พิจารณาก่อนหน้านั้นตามข้อ 17

11. หากอัยการเลื่อนการสืบสวนสอบสวนโดยคำหนึ่งถึงเรื่องต่างๆ ที่อ้างถึงในข้อ 17 อัยการอาจร้องขอให้รัฐที่เกี่ยวข้องให้ข้อมูลแก่อัยการเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณา ให้เก็บข้อมูลดังกล่าวไว้เป็นความลับตามคำร้องขอของรัฐที่เกี่ยวข้อง หากอัยการตัดสินใจในภายหลังที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป ให้อัยการแจ้งให้รัฐนั้นทราบเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาที่อัยการเลื่อนไว้ก่อนหน้านั้น

ข้อ 20 หลักการไม่พิจารณาโทษซ้ำในการกระทำเดียวกัน

1. บุคคลต้องไม่ถูกพิจารณาคดีในศาลฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำที่เป็นพื้นฐานของอาชญากรรมที่บุคคลนั้นได้ถูกศาลฯ พิจารณาว่า มีความผิดหรือไม่มีความผิด เว้นแต่มีบัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้

2. บุคคลต้องไม่ถูกพิจารณาคดีในศาลอื่นสำหรับอาชญากรรมที่อ้างถึง ในข้อ 5 ซึ่งบุคคลนั้นได้ถูกศาลฯ พิจารณาว่ามีความผิด หรือไม่มีความผิด

3. บุคคลที่ได้ถูกพิจารณาคดีแล้วโดยศาลอื่นสำหรับการกระทำที่บัญญัติไว้ในข้อ 6 ข้อ 7 หรือข้อ 8 จะไม่ถูกศาลฯ พิจารณาคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำอย่างเดียวกัน เว้นแต่กระบวนการพิจารณาในศาลอื่นนั้น

(ก) มีไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะปกป้องบุคคลที่เกี่ยวข้องจากความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ หรือ

(ข) ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็นอิสระ หรือเป็นกลางตามบรรทัดฐานของกระบวนการยุติธรรม ซึ่งได้รับการยอมรับจากกฎหมายระหว่างประเทศ และภายใต้สถานการณ์นั้นได้ดำเนินการในลักษณะที่ขัดกับเจตนาที่จะนำบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสู่ความยุติธรรม

1. ให้ศาลฯ ใช้บังคับ

(ก) ในลำดับแรก ธรรมนูญศาลฯ นี้ องค์ประกอบความผิดทางอาญา และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความ และพยานหลักฐาน

(ข) ในลำดับที่สอง เมื่อเห็นว่าเหมาะสม สนธิสัญญาและหลักการ และกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ รวมถึงหลักการที่เป็นที่ยอมรับของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการขัดกันด้วยอาวุธ

(ค) ในกรณีที่ไม่สามารถใช้ทั้ง ก และ ข ให้ใช้หลักการทั่วไปของกฎหมายที่ศาลฯ ได้มาจากกฎหมายภายในของระบบกฎหมายของโลก รวมทั้งกฎหมายภายในของรัฐซึ่งตามปกติจะใช้เขตอำนาจเหนืออาชญากรรมนั้น ตามที่เหมาะสม ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่า หลักการเหล่านี้ต้องไม่ขัดกับธรรมนูญศาลฯ นี้ และกฎหมายระหว่างประเทศ และบรรทัดฐานและมาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับจากนานาประเทศ

2. ศาลฯ อาจใช้หลักการและกฎเกณฑ์ของกฎหมายตามที่ได้มีการตีความไว้ในคำตัดสินของตนก่อนหน้านี้นี้

3. การใช้บังคับ และการตีความกฎหมายตามข้อนี้ต้องสอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนอันเป็นที่ยอมรับกัน ในระหว่างประเทศ และโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติบนพื้นฐานของข้อพิจารณา อาทิเช่น การแบ่งแยกเพศ ดังที่ได้ ให้คำนิยามไว้ในข้อ 7 วรรค 3 กล่าวคือ อายุ เชื้อชาติ สีดผิว ภาษา ศาสนา หรือ ความเชื่อ ความเห็นทางการเมือง หรือความเห็นอื่นๆ แหล่งกำเนิดตามสัญชาติหรือชาติพันธุ์หรือสังคม ความมั่งมี สถานะที่ได้มาด้วยการเกิด หรือ สถานะอื่นๆ

ภาค 3

หลักการทั่วไปของกฎหมายอาญา

.....

ข้อ 22 บุคคลไม่ต้องรับผิดทางอาญาหากไม่มีกฎหมายกำหนด

1. บุคคลไม่ต้องรับผิดทางอาญาตามธรรมนูญศาลฯ นี้ เว้นแต่ในขณะที่มีการกระทำเกิดขึ้น การกระทำนั้นเป็นอาชญากรรมที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลฯ
2. คำนิยามของอาชญากรรมต้องได้รับการตีความอย่างเคร่งครัด และต้องไม่ขยายความด้วยการอนุমানเปรียบเทียบ ในกรณีที่มีความคลุมเครือ คำนิยามต้องได้รับการตีความให้เป็นคุณแก่บุคคลที่ถูกสืบสวนสอบสวน ฟ้องร้องดำเนินคดี หรือพิพากษาลงโทษ
3. ความในข้อนี้ต้องไม่กระทบต่อการกำหนดว่าการกระทำใดเป็นความผิดทางอาญาตามกฎหมายระหว่างประเทศโดยเป็นอิสระจากธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 23 บุคคลไม่ต้องรับโทษหากไม่มีกฎหมายกำหนด

บุคคลที่ถูกศาลฯ พิจารณาโทษต้องได้รับโทษตามที่ธรรมนูญศาลฯ นี้บัญญัติไว้เท่านั้น

ข้อ 24 การไม่มีผลย้อนหลังของกฎหมายเหนือบุคคล

1. บุคคลไม่ต้องรับผิดทางอาญาตามธรรมนูญศาลฯ นี้สำหรับการกระทำก่อนที่ธรรมนูญศาลฯ จะมีผลบังคับใช้
2. ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่บังคับใช้ต่อก็คดีก่อนที่จะมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ใช้กฎหมายที่เป็นคุณบังคับแก่บุคคลที่ถูกสืบสวนสอบสวน ฟ้องร้องดำเนินคดี หรือพิพากษาลงโทษ

ข้อ 25 ความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคล

1. ให้ศาลฯ มีเขตอำนาจเหนือบุคคลธรรมดาตามธรรมนูญศาลฯ นี้
2. บุคคลใดที่ก่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ บุคคลนั้นต้องรับผิดชอบในการกระทำของตน และอาจต้องได้รับโทษตามธรรมนูญศาลฯ นี้
3. ตามธรรมนูญศาลฯ นี้ บุคคลต้องรับผิดชอบทางอาญา และอาจต้องได้รับโทษในอาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลฯ หากบุคคลนั้น

(ก) ประกอบอาชญากรรมเช่นว่า ไม่ว่าจะกระทำคนเดียว ร่วมกระทำกับบุคคลอื่น หรือผ่านทางบุคคลอื่น ไม่ว่าบุคคลอื่นดังกล่าวจะต้องรับผิดชอบทางอาญาหรือไม่ก็ตาม

- (ข) สั่งการ ขอร้อง หรือชักจูง ให้มีการประกอบอาชญากรรมเช่นว่า ซึ่งได้เกิดขึ้นจริงหรือถึงขั้นพยายามแล้ว
- (ค) ให้การสนับสนุน ยุยง หรือช่วยเหลืออื่นใด ในการประกอบอาชญากรรม หรือพยายามประกอบอาชญากรรม รวมทั้งหาวิธีการสำหรับการประกอบอาชญากรรม เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะอำนวยความสะดวกต่อการประกอบอาชญากรรมเช่นว่า
- (ง) มีส่วนในการประกอบอาชญากรรม หรือพยายามประกอบอาชญากรรมเช่นว่าไม่ว่าทางหนึ่งทางใด โดยกลุ่มบุคคลที่กระทำความมุ่งประสงค์ร่วมกัน การมีส่วนเช่นว่าจะต้องเป็นไปโดยเจตนาและต้องเป็นไปอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้
- (1) มุ่งหมายที่จะสนับสนุนกิจกรรมทางอาชญากรรม หรือให้บรรลุความมุ่งประสงค์ทางอาชญากรรมของกลุ่ม ซึ่งกิจกรรมหรือความมุ่งประสงค์เช่นว่าเกี่ยวพันการก่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ หรือ
 - (2) รู้ถึงเจตนาของกลุ่มที่จะประกอบอาชญากรรม
- (จ) เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ ให้ปฏิบัติการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ในส่วนที่ยุยงบุคคลอื่นโดยตรง และเปิดเผยต่อสาธารณชน
- (ฉ) พยายามประกอบอาชญากรรมเช่นว่าโดยเริ่มปฏิบัติการด้วยวิธีการอันเป็นขั้นตอนสำคัญ แต่อาชญากรรมดังกล่าวไม่บรรลุผลเพราะพฤติการณ์อันซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเจตนาของบุคคล อย่างไรก็ตาม บุคคลที่ละทิ้งความพยายามที่จะประกอบอาชญากรรมหรือป้องกันด้วยประการอื่นไม่ให้อาชญากรรมบรรลุผล ไม่ต้องได้รับโทษตามกฎหมายศาลฯ นี้ สำหรับความพยายามประกอบอาชญากรรม หากบุคคลนั้นยอมล้มเลิกความมุ่งประสงค์ทางอาชญากรรมนั้นอย่างสิ้นเชิงและโดยสมัครใจ
4. ไม่มีบทบัญญัติใดในธรรมนูญศาลฯ นี้เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคลที่จะส่งผลต่อความรับผิดชอบของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ 26 การยกเว้นเขตอำนาจศาลเหนือบุคคลอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

ศาลฯ ไม่มีเขตอำนาจเหนือบุคคลใดที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ในขณะที่ประกอบอาชญากรรมตามที่ถูกล่าหาว

ข้อ 27 ความไม่เกี่ยวข้องของสถานะทางการ

1. ให้ใช้ธรรมนูญศาลฯ นี้บังคับต่อบุคคลทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการแบ่งแยกใดๆ บนพื้นฐานของสถานะทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานะทางการในฐานะประมุขของรัฐ หรือผู้นำรัฐบาล สมาชิกของรัฐบาล หรือรัฐสภา ผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้ง หรือเจ้าหน้าที่รัฐบาล ไม่ได้รับการยกเว้นจากความรับผิดชอบทางอาญาตามธรรมนูญศาลฯ นี้ไม่ว่ากรณีใด และจะไม่ใช่เหตุผลเหตุให้ลดหย่อนโทษ
2. ความคุ้มกันหรือระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความพิเศษซึ่งอาจติดอยู่กับสถานะทางการของบุคคล ไม่ว่าจะตามกฎหมายภายในของรัฐหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ต้องไม่ขัดขวางการใช้เขตอำนาจศาลฯ เหนือบุคคลเช่นว่า

ข้อ 28 ความรับผิดของผู้บัญชาการและผู้บังคับบัญชาอื่น ๆ

นอกเหนือจากมูลเหตุอื่นๆ ของความรับผิดทางอาญาตามธรรมนูญศาลฯ นี้ต่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลแล้ว

ก. ผู้บัญชาการทหาร หรือบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่โดยพฤตินัยเสมือนผู้บัญชาการทหาร ต้องรับผิดชอบทางอาญาต่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลที่กระทำโดยกองกำลังภายใต้การบังคับบัญชาและการควบคุมอย่างแท้จริง หรือภายใต้อำนาจหน้าที่และการควบคุมอย่างแท้จริงตามแต่กรณีอันเป็นผลมาจากการที่บุคคลนั้นมิได้ควบคุมกองกำลังเช่นว่าอย่างเหมาะสม เมื่อ

- (1) ผู้บัญชาการทหารหรือบุคคลนั้น รู้ หรือควรจะารู้ ถึงพฤติการณ์ในขณะนั้นว่า กองกำลังได้กำลังประกอบอาชญากรรม หรือกำลังจะประกอบอาชญากรรมเช่นว่า และ
- (2) ผู้บัญชาการทหาร หรือบุคคลนั้น มิได้ใช้มาตรการที่จำเป็นและสมเหตุสมผลทั้งหมดภายในอำนาจของบุคคลนั้น เพื่อป้องกันหรือปราบปรามการกระทำการของกองกำลังหรือเสนอเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อสืบสวนสอบสวน และฟ้องร้องดำเนินคดี

ข. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้บังคับบัญชาและความสัมพันธ์กับผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไม่ได้ระบุไว้ในวรรค 1 ผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบทางอาญาต่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ ซึ่งกระทำโดยผู้ใต้บังคับบัญชาที่อยู่ภายใต้อำนาจและการควบคุมอย่างแท้จริงของบุคคลนั้น อันเป็นผลมาจากการที่บุคคลดังกล่าวมิได้ควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเหมาะสม โดย

- (1) ผู้บังคับบัญชาไม่ว่าจะรู้ หรือจงใจละเลยข้อมูลที่ชี้ให้เห็นชัดว่า ผู้ใต้บังคับบัญชาได้กำลังประกอบ หรือกำลังจะประกอบอาชญากรรมเช่นว่า
- (2) อาชญากรรมนั้นเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดซึ่งอยู่ภายในความรับผิดชอบและการควบคุมอย่างแท้จริงของผู้บังคับบัญชา และ
- (3) ผู้บังคับบัญชามีได้ใช้มาตรการที่จำเป็นและสมเหตุสมผลทั้งหมดภายในอำนาจของตนเพื่อป้องกัน หรือปราบปรามการประกอบอาชญากรรมดังกล่าว หรือยื่นเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องร้องดำเนินคดี

ข้อ 29 การไม่ใช้บังคับของอายุความ

อาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาล ต้องไม่อยู่ภายใต้บังคับของอายุความ

ข้อ 30 องค์ประกอบด้านจิตใจ

1. เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น บุคคลต้องรับผิดชอบทางอาญา และอาจต้องได้รับโทษสำหรับอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาล เฉพาะในกรณีที่ได้กระทำอันเป็นองค์ประกอบสำคัญ ของความผิดโดยมีเจตนาและรู้
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ บุคคลมีเจตนา เมื่อ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำ บุคคลนั้นตั้งใจที่จะเข้าร่วมในการกระทำ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับผล บุคคลนั้นตั้งใจให้เกิดผลดังกล่าว หรือรู้สำนึกว่าผลนี้จะเกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ปกติ

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ “การรู้” หมายถึง การรู้สำนึกว่าสภาวะการณ์มีอยู่หรือผลจะเกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ปกติ “รู้” และ “โดยรู้” ต้องตีความไปตามนั้น

ข้อ 31 มูลเหตุสำหรับการยกเว้นความรับผิดทางอาญา

1. นอกเหนือจากมูลเหตุอื่นสำหรับการยกเว้นความรับผิดทางอาญาที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ บุคคลไม่ต้องรับผิดทางอาญา หากว่าในขณะที่กระทำการบุคคลนั้น

(ก) บุคคลนั้นเป็นโรคจิต หรือมีข้อบกพร่องทางจิตซึ่งทำลายความสามารถของบุคคลนั้น ในการรับรู้ความไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือสภาพของการกระทำของตน หรือความสามารถที่จะควบคุมการกระทำของตนให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของกฎหมาย

(ข) บุคคลนั้นตกอยู่ในภาวะมีนเมาที่ทำลายความสามารถของบุคคลนั้นในการรับรู้ความไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือสภาพของการกระทำของตน หรือความสามารถที่จะควบคุมการกระทำของตนให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของกฎหมาย เว้นแต่บุคคลนั้นสมัครใจที่จะมีนเมา ภายใต้สภาพการณ์ที่บุคคลนั้นรู้ หรือไม่คำนึงถึงความเสี่ยงว่าผลของการมีนเมาของตนจะทำให้ตนมีโอกาเข้าไปร่วมในการกระทำซึ่งก่อให้เกิดการประกอบอาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาล

(ค) บุคคลนั้นกระทำการอย่างมีเหตุผลเพื่อป้องกันตนเอง หรือบุคคลอื่น หรือในกรณีของอาชญากรรมสงคราม ป้องกันทรัพย์สินที่จำเป็นต่อความอยู่รอดของตน หรือบุคคลอื่น หรือป้องกันทรัพย์สินที่จำเป็นต่อการปฏิบัติการทางทหาร จากการใช้กำลังที่ใกล้จะถึง และผิดกฎหมายในสัดส่วนที่สมควรกับระดับอันตรายที่มีต่อตน หรือบุคคลอื่น หรือต่อทรัพย์สินที่ได้รับการคุ้มครอง ทั้งนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่า บุคคลนั้นได้เข้าร่วมในการปฏิบัติการป้องกันโดยกองกำลัง โดยตัวของมันเองจะไม่ใช่มูลเหตุสำหรับการยกเว้นความรับผิดทางอาญาตามอนุวรรคนี้

(ง) การกระทำที่ถูกกล่าวหาว่าก่อให้เกิดอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาล มีสาเหตุมาจากสภาพบังคับอันเป็นผลจากการคุกคามต่อความตายที่ใกล้จะถึง หรือต่อทุพภิกขภัยทางกายอย่างสาหัสต่อตนเอง หรือบุคคลอื่น ที่ใกล้จะถึง หรือมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และบุคคลนั้นได้กระทำการที่จำเป็นและสมเหตุสมผลในการหลีกเลี่ยงจากการคุกคามดังกล่าว ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลนั้นไม่มีเจตนาที่จะก่อให้เกิดอันตรายยิ่งไปกว่าอันตรายที่จะหลีกเลี่ยง การคุกคามเช่นนี้อาจเป็นกรณีใดกรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (1) กระทำโดยบุคคลอื่น หรือ
- (2) เกิดขึ้นจากสภาวะการณ์อื่น นอกเหนือการควบคุมของบุคคลนั้น

2. ให้ศาลฯ วินิจฉัยมูลเหตุสำหรับการยกเว้นความรับผิดทางอาญาตามที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ ต่อคดีที่เสนอต่อศาล

3. ในการพิจารณาคดี ศาลฯ อาจพิจารณามูลเหตุสำหรับการยกเว้นความรับผิดทางอาญานอกจากที่อ้างถึงในวรรค 1 หากมูลเหตุเช่นว่าได้มาจากกฎหมายที่ใช้บังคับตามที่กำหนดไว้ในข้อ 21 วิธีพิจารณาที่เกี่ยวกับการพิจารณาเกี่ยวกับมูลเหตุเช่นว่าต้องระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

1. ความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงจะเป็นมูลเหตุสำหรับยกเว้นความรับผิดทางอาญาได้เฉพาะเมื่อขัดกับปัจจัยทางจิตตามที่กำหนดไว้โดยอาชญากรรม
2. ความสำคัญผิดในข้อกฎหมาย ไม่ว่ารูปแบบของการกระทำใดการกระทำหนึ่งเป็นอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ หรือไม่ ต้องไม่เป็นมูลเหตุสำหรับยกเว้นความรับผิดทางอาญา อย่างไรก็ตาม ความสำคัญผิดในข้อกฎหมายอาจเป็นมูลเหตุสำหรับยกเว้นความรับผิดทางอาญาหากความสำคัญผิดในข้อกฎหมายนั้นลบล้างองค์ประกอบทางด้านจิตใจของอาชญากรรมนั้น หรือตามที่บัญญัติไว้ในข้อ 33

ข้อ 33. คำสั่งของผู้บังคับบัญชาและการออกคำสั่งตามกฎหมาย

1. ข้อเท็จจริงที่ว่าอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ ที่ประกอบโดยบุคคลที่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาลหรือผู้บังคับบัญชา ไม่ว่าฝ่ายทหารหรือพลเรือน จะไม่เป็นผลให้บุคคลนั้นพ้นจากความรับผิดทางอาญา เว้นแต่
 - (ก) บุคคลนั้นมีพันธกรณีทางกฎหมายที่จะต้องเชื่อฟังคำสั่งของรัฐบาล หรือผู้บังคับบัญชาดังกล่าว
 - (ข) บุคคลนั้นไม่รู้ว่าคำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ
 - (ค) คำสั่งนั้นไม่ปรากฏชัดแจ้งว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย
2. * เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำสั่งให้กระทำการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ หรือประกอบอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ เป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างชัดแจ้ง

ภาค 4

องค์ประกอบและการบริหารของศาล

ข้อ 34 องค์การของศาล

ศาลฯ ต้องประกอบด้วยองค์กรดังต่อไปนี้

- (ก) คณะประธานศาลฯ
- (ข) กองอุทธรณ์ กองพิจารณาดี และกองการพิจารณาเบื้องต้น
- (ค) สำนักงานอัยการ
- (ง) สำนักงานทะเบียน

ข้อ 35 การปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา

1. ผู้พิพากษาทุกคนมาจากการเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกเต็มเวลาของศาล และอยู่ประจำเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเช่นนั้นตั้งแต่เริ่มต้นระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษา
2. ให้ผู้พิพากษาซึ่งประกอบเป็นคณะประธานศาลฯ ปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาทันทีที่ได้รับเลือกตั้ง
3. คณะประธานศาลฯ อาจตัดสินเป็นครั้งคราวว่า ผู้พิพากษาที่เหลือนจะต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลามากน้อยเพียงใด โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของปริมาณงานของศาล และการปรึกษาหารือกับสมาชิก การตัดสินดังกล่าวต้องไม่กระทบต่อบทบัญญัติของข้อ 40
4. การจัดการด้านการเงินสำหรับผู้พิพากษาที่ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาต้องเป็นไปตามข้อ 49

ข้อ 36 คุณสมบัติ การเสนอชื่อ และการเลือกตั้งผู้พิพากษา

1. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2 ให้ศาลฯ มีผู้พิพากษา 18 คน
2. (ก) ในนามของศาลฯ คณะประธานศาลฯ อาจเสนอให้จำนวนผู้พิพากษามากขึ้นตามทีระบุไว้ในวรรค 1 มีเพิ่มมากขึ้น โดยแสดงถึงเหตุผลว่า เหตุใดการเพิ่มจำนวนผู้พิพากษาจึงได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นและเหมาะสม นายทะเบียนต้องแจ้งข้อเสนอลงไปยังรัฐสภาซึ่งทั้งหมดโดยทันที
- (ข) ข้อเสนอเช่นว่าต้องได้รับการพิจารณาในที่ประชุมของสมัชชารัฐสภาซึ่งจะจัดให้มีขึ้นตามข้อ 112 ถือว่าที่ประชุมได้รับรองข้อเสนอ หากที่ประชุมได้ให้การรับรองโดยคะแนนเสียงสองในสามของสมาชิกสมัชชารัฐสภา และให้ข้อเสนอมีผลบังคับใช้นับแต่วันที่สมัชชารัฐสภาที่กำหนด
- (ค) (1) เมื่อมีการตกลงรับข้อเสนอให้เพิ่มจำนวนผู้พิพากษามากขึ้นตามวรรค (ข) แล้ว ให้มีการเลือกตั้งผู้พิพากษาที่เพิ่มขึ้นในสมัยประชุมต่อไปของสมัชชารัฐสภาโดยให้เป็นไปตามวรรค 3 ถึง วรรค 8 และข้อ 37 วรรค 2

- (จ) กรรมการเขตพิเศษ กตลง กตลงเพิ่มการตกลงรับข้อเสนอให้เพิ่มจำนวนผู้พิพากษา และมีผลบังคับใช้ตามอนุวรรค (ข) และ (ค) (1) คณะประธานศาลฯ จะเสนอให้ลดจำนวนผู้พิพากษาเพื่อให้สอดคล้องกับปริมาณงานของศาลฯ แต่ทั้งนี้ จำนวนผู้พิพากษาจะต้องไม่ถูกลดลงจนน้อยไปกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ให้นำวิธีดำเนินการที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ก) และ (ข) มาใช้กับข้อเสนอให้ลดจำนวนผู้พิพากษา ในกรณีที่มีการตกลงรับข้อเสนอให้ลดจำนวนผู้พิพากษาลงเป็นลำดับตามการสิ้นสุดระยะเวลาดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษา จนกระทั่งเหลือจำนวนเท่าที่จำเป็น

3. (ก) ให้คัดเลือกผู้พิพากษาจากบุคคลที่มีคุณลักษณะในด้านศีลธรรมสูง มีความเป็นกลาง และมีความซื่อสัตย์สุจริต และเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามข้อกำหนดในการดำรงตำแหน่งตุลาการสูงสุดของรัฐของตน

(ข) ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เพื่อดำรงตำแหน่งในศาลฯ ทุกคนต้อง

(1) ได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถทางกฎหมายอาญาและกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และมีประสบการณ์เกี่ยวข้องที่จำเป็นในกระบวนการพิจารณาคดีอาญา ไม่ว่าในฐานะ ผู้พิพากษา อัยการ ทนายความ หรือในฐานะอื่นที่คล้ายกัน หรือ

(2) ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีความสามารถในสาขากฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และกฎหมายสิทธิมนุษยชน และเป็นผู้มีประสบการณ์ในงานวิชาชีพกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานฝ่ายตุลาการของศาลฯ

(ค) ผู้สมัครรับเลือกตั้งทุกคนต้องมีความรู้อย่างดีเลิศ และต้องใช้ได้อย่างชำนาญในภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของศาลฯ อย่างน้อยหนึ่งภาษา

4. (ก) การเสนอชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งสำหรับดำรงตำแหน่งในศาลฯ อาจกระทำโดยรัฐภาคีใดของธรรมนูญศาลฯ นี้ และต้องกระทำโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง คือ

(1) โดยวิธีการที่มีไว้สำหรับการเสนอชื่อผู้เข้าแข่งขันเพื่อได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูงสุดฝ่ายตุลาการของรัฐนั้น หรือ

(2) โดยวิธีการที่มีไว้สำหรับการเสนอชื่อผู้เข้าแข่งขันดำรงตำแหน่งในศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตามธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

การเสนอชื่อต้องประกอบด้วยถ้อยแถลงซึ่งมีรายละเอียดที่จำเป็นอันแสดงให้เห็นว่า ผู้สมัครมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อกำหนดในวรรค 3

(ข) รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจเสนอชื่อผู้สมัครจำนวนหนึ่งคนเพื่อการเลือกตั้งใดที่จัดให้มีขึ้นโดยผู้สมัครไม่จำเป็นต้องเป็นคนสัญชาติของรัฐภาคีนั้น แต่ไม่ว่าในกรณีใดต้องเป็นคนสัญชาติของรัฐภาคีใดรัฐภาคีหนึ่ง

(ค) หากเห็นเป็นการสมควร สมัชชารัฐภาคีอาจกำหนดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาว่าด้วยการเสนอชื่อในกรณีดังกล่าว ให้สมัชชารัฐภาคีเป็นผู้กำหนดองค์ประกอบ และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น

5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเลือกตั้ง ให้มีบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งสองบัญชี บัญชี ก ประกอบด้วยรายนามของผู้สมัครที่มีคุณสมบัติตามที่ระบุในวรรค 3 (ข) (1) และ บัญชี ข ประกอบด้วยรายนามของผู้สมัครที่มีคุณสมบัติตามที่ระบุในวรรค 3 (ข) (2) ผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะอยู่ในทั้งสองบัญชีอาจเลือกให้ชื่อของตนอยู่ในบัญชีใดบัญชีหนึ่ง ในการเลือกตั้งครั้งแรกของศาลฯ ให้เลือกผู้พิพากษาอย่างน้อยเก้าคน จากบัญชี ก และอย่างน้อยห้าคนจากบัญชี ข การเลือกตั้งในครั้งต่อไปให้คงไว้ซึ่งสัดส่วนเช่นเดียวกันในศาลฯ สำหรับผู้พิพากษาที่มีคุณสมบัติในบัญชีรายชื่อทั้งสองบัญชี

6. (ก) การเลือกตั้งผู้พิพากษาให้กระทำโดยการลงคะแนนลับในที่ประชุมสมัชชารัฐภาคีที่จัดให้มีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์นั้น ตามข้อ 112 ภายใต้วรรค 7 ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งในศาลฯ ต้องเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้คะแนนเสียงสูงสุดสิบแปดคนแรก และต้องได้คะแนนเสียงข้างมากสองในสามของรัฐภาคีที่เข้าประชุมและลงคะแนนเสียง

(ข) ในกรณีที่ยังมีตำแหน่งว่างเหลืออยู่ หลังจากมีการลงคะแนนลับครั้งแรกได้จำนวนผู้พิพากษาไม่พอเพียงให้มีการลงคะแนนลับครั้งต่อไป ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในอนุวรรค (ก) จนกว่าจะเลือกตั้งผู้พิพากษาได้ครบตามตำแหน่งที่เหลืออยู่

7. ห้ามมิให้ผู้พิพากษาจำนวนสองคนเป็นคนชาติเดียวกัน เพื่อความมุ่งประสงค์ในคุณสมบัติการเป็นสมาชิกของศาล บุคคลที่อาจถือได้ว่าเป็นคนชาติของรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐขึ้นไป ให้ถือว่าเป็นคนชาติของรัฐที่บุคคลนั้น โดยปกติแล้วใช้สิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง

8. (ก) ในการคัดเลือกผู้พิพากษา รัฐภาคีต้องคำนึงถึงความจำเป็นเพื่อให้สมาชิกภาพของศาลมี

(1) ความเป็นตัวแทนของระบบกฎหมายหลักของโลก

(2) ความเป็นตัวแทนอย่างเป็นธรรมทางภูมิศาสตร์ต่างๆ และ

(3) ความเป็นตัวแทนที่เที่ยงธรรมระหว่างผู้พิพากษาหญิงและชาย

(ข) ให้รัฐภาคีคำนึงถึงความจำเป็นที่ต้องมีผู้พิพากษาผู้มีความเชี่ยวชาญทางกฎหมาย ในประเด็นเฉพาะด้านต่างๆ ด้วย ทั้งนี้ ให้รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงประเด็นว่าด้วยการกระทำรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กด้วย

9. (ก) ภายใต้อนุวรรค (ข) ให้ผู้พิพากษามีวาระดำรงตำแหน่งเก้าปี และภายใต้อนุวรรค (ค) และ ข้อ 37 วรรค 2 ผู้พิพากษาไม่มีสิทธิลงสมัครรับเลือกตั้งอีก

(ข) ในการเลือกตั้งครั้งแรก ให้คัดเลือกผู้พิพากษาที่ได้รับการเลือกตั้งเป็นจำนวนหนึ่งในสามโดยวิธีการจับสลาก เพื่อปฏิบัติหน้าที่เป็นระยะเวลาสามปี ให้คัดเลือกผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกตั้งอีกจำนวนหนึ่งในสามโดยวิธีการจับสลากเพื่อปฏิบัติหน้าที่เป็นระยะเวลาหกปี และให้ผู้พิพากษาที่เหลือปฏิบัติหน้าที่จนครบวาระเก้าปี

(ค) ให้ผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นระยะเวลาสามปีตามอนุวรรค (ข) มีสิทธิลงสมัครรับเลือกตั้งซ้ำได้อีกเพื่อดำรงตำแหน่งจนครบวาระ

10. ไม่ว่าความในวรรค 9 จะบัญญัติไว้เป็นประการใด ให้ผู้พิพากษาที่ได้รับมอบหมายไปปฏิบัติหน้าที่ในองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือองค์คณะตุลาการอุทธรณ์ตามข้อ 39 ดำรงตำแหน่งต่อไปเพื่อทำการพิจารณาคดีเบื้องต้น หรือชั้นอุทธรณ์ใดๆ ที่องค์คณะตุลาการนั้นได้เริ่มทำการไปแล้วจนกว่าจะเสร็จสิ้นการพิจารณาขององค์คณะตุลาการนั้น

ข้อ 37 ตำแหน่งว่างของผู้พิพากษา

1. ในกรณีที่มิตำแหน่งว่าง ให้จัดการเลือกตั้งตาม ข้อ 36 เพื่อบรรจุในตำแหน่งที่ว่าง

2. ให้ผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างปฏิบัติหน้าที่ในช่วงเวลาที่เหลือของคนก่อน และหากช่วงเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาสามปี หรือน้อยกว่า ให้ผู้พิพากษามีสิทธิจะได้รับเลือกตั้งซ้ำเพื่อดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเดิมวาระตามข้อ 36

ข้อ 38 คณะประสานศาลฯ

1. ประธานศาลฯ และรองประธานศาลฯ คนที่หนึ่ง และที่สอง ต้องได้รับเลือกตั้งโดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษาประธานศาลฯ และรองประธานศาลฯ แต่ละคนต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นวาระสามปีหรือจนกว่าครบวาระตามที่ดำรงตำแหน่งในฐานะผู้พิพากษา แล้วแต่วาระใดหมดอายุก่อน ทั้งสามคนต้องมีสิทธิที่จะได้รับเลือกตั้งซ้ำอีกครั้ง
2. ให้รองประธานศาลฯ คนที่หนึ่งปฏิบัติหน้าที่แทนประธานศาลฯ ในกรณีที่ประธานศาลฯ ไม่พร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่หรือขาดคุณสมบัติ รองประธานศาลฯ คนที่สองต้องปฏิบัติหน้าที่แทนประธานศาลฯ ในกรณีที่ทั้งประธานศาลฯ และรองประธานศาลฯ คนที่หนึ่ง ไม่พร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ หรือขาดคุณสมบัติ
3. ให้ประธานศาลฯ รวมทั้งรองประธานศาลฯ คนที่หนึ่ง และรองประธานศาลฯ คนที่สอง ประกอบเป็นคณะประสานศาลฯ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบสำหรับ
 - (ก) งานบริหารที่เหมาะสมของศาลฯ เว้นแต่งานของสำนักงานอัยการ และ
 - (ข) หน้าที่อื่นที่ได้รับมอบหมายตามธรรมนูญศาลฯ นี้
4. การปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบตามวรรค 3 (ก) ให้คณะประสานศาลฯ ประสานงานและขอความเห็นชอบร่วมกันกับอัยการเกี่ยวกับทุกประเด็นที่เกี่ยวข้องร่วมกัน

ข้อ 39 องค์คณะตุลาการ

1. ทันทีที่เป็นไปได้หลังการเลือกตั้งผู้พิพากษา ให้ศาลฯ จัดองค์กรของตนให้เป็นแผนกตามที่ระบุในข้อ 34 วรรค (ข) กองอุทธรณ์ต้องประกอบด้วยประธานศาลฯ และผู้พิพากษาอีกสี่คน กองพิจารณาคดีต้องมีผู้พิพากษาไม่น้อยกว่าหกคน และกองพิจารณาเบื้องต้นต้องมีผู้พิพากษาไม่น้อยกว่าหกคน การมอบหมายหน้าที่ให้ผู้พิพากษาต้องอยู่บนพื้นฐานของลักษณะอำนาจหน้าที่ ที่ปฏิบัติโดยแต่ละกอง และคุณสมบัติและประสบการณ์ของผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกตั้งไปดำรงตำแหน่งในศาลฯ ในแนวทางดังกล่าว แต่ละกองต้องประกอบด้วยสัดส่วนที่เหมาะสมของความเชี่ยวชาญเฉพาะในด้านกฎหมายอาญา และวิธีพิจารณาความ และในกฎหมายระหว่างประเทศ กองพิจารณาคดี และกองพิจารณาเบื้องต้นต้องประกอบด้วยผู้พิพากษาที่มีประสบการณ์พิจารณาดีอาญาเป็นส่วนใหญ่
2.
 - (ก) ให้คณะตุลาการดำเนินการภารกิจทางตุลาการของศาลฯ ในแต่ละกอง โดยองค์คณะตุลาการ
 - (ข)
 - (1) องค์คณะตุลาการอุทธรณ์ต้องประกอบด้วยผู้พิพากษาทุกคนของกองอุทธรณ์
 - (2) ให้ผู้พิพากษาสามคนของแผนกพิจารณาคดีดำเนินการขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี
 - (3) ให้ผู้พิพากษาสามคนของกองพิจารณาเบื้องต้น หรือ ผู้พิพากษาคนเดียวของกองนั้นดำเนินการภารกิจขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตามธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
 - (ค) ไม่มีสิ่งใดในวรรคนี้ห้ามมิให้มีการจัดตั้งองค์คณะตุลาการพิจารณาคดี หรือองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นมากกว่าหนึ่งองค์คณะ ในเวลาเดียวกันเมื่อจำเป็นต้องมีการจัดการปริมาณงานของศาลฯ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. (ก) ผู้พิพากษาที่ได้รับมอบหมายไปประจำในกองพิจารณาคดีและกองพิจารณาเบื้องต้นต้องปฏิบัติหน้าที่ในแผนกเหล่านั้นเป็นระยะเวลาสามปี และหลังจากนั้นจนกว่าจะสิ้นสุดคดีใดก็ได้มีการเริ่มพิจารณาไปแล้วในแผนกการพิจารณาคดี

(ข) ผู้พิพากษาที่ได้รับมอบหมายไปประจำในกองอุทธรณ์ต้องปฏิบัติหน้าที่ในแผนกนั้นตลอดวาระการดำรงตำแหน่งของตน

4. ผู้พิพากษาที่ได้รับมอบหมายไปประจำในกองอุทธรณ์ต้องปฏิบัติหน้าที่เพียงในแผนกนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามในข้อนี้ไม่ห้ามการแต่งตั้งผู้พิพากษาจากกองพิจารณาคดีไปปฏิบัติหน้าที่ชั่วคราวในกองพิจารณาเบื้องต้น หรือในทางกลับกัน หากคณะประธานศาลฯ พิจารณาว่าจะต้องมีการจัดการปริมาณงานของศาลฯ อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ผู้พิพากษาที่เข้าร่วมพิจารณาเบื้องต้นแต่ละคดีไม่มีสิทธิที่จะไปนั่งพิจารณาคดีนั้นในองค์คณะตุลาการพิจารณาคดี

ข้อ 40 ความเป็นอิสระของผู้พิพากษา

1. ผู้พิพากษาต้องเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ของตน
2. ผู้พิพากษาต้องไม่เข้าไปเกี่ยวข้องในกิจกรรมใดที่เสมือนมีแนวโน้มก้ำกายหน้าที่ด้านตุลาการของตน หรือมีผลกระทบต่อความเป็นอิสระของตน
3. ผู้พิพากษาซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาขณะดำรงตำแหน่งในศาลฯ ต้องไม่เข้าไปประกอบอาชีพอื่นที่มีลักษณะเป็นวิชาชีพ
4. ปัญหาใดที่เกี่ยวกับการใช้บังคับวรรค 2 และ 3 ต้องวินิจฉัยโดยคณะแผนกเสี่ยงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษาในกรณีมีปัญหาเช่นว่าเกี่ยวกับผู้พิพากษาผู้ใด ผู้พิพากษานั้นต้องไม่มีส่วนร่วมในการวินิจฉัย

ข้อ 41 การถอดถอนและการขาดคุณสมบัติของผู้พิพากษา

1. คณะประธานศาลฯ โดยการร้องขอของผู้พิพากษาผู้ใดผู้หนึ่ง อาจถอดถอนผู้พิพากษานั้นนอกจากการปฏิบัติหน้าที่ตามธรรมนูญศาลฯ นี้ ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
2. (ก) ผู้พิพากษาผู้ใดผู้หนึ่งต้องไม่เข้าร่วมคดีใดใด ที่อาจต้องสงสัยอย่างสมเหตุสมผลในเรื่องความเป็นธรรมไม่ว่าด้วยมูลเหตุใดก็ตาม ผู้พิพากษาจะขาดคุณสมบัติตามวรรคนี้ นอกเหนือจากประการอื่นแล้ว หากผู้พิพากษานั้นได้เข้าไปมีส่วนก่อนหน้านั้นในฐานะใดก็ตามนั้น ในศาลฯ หรือในคดีอาญาที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลที่กำลังถูกสืบสวนสอบสวนหรือกำลังถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ผู้พิพากษาจะขาดคุณสมบัติด้วยมูลเหตุอื่นเช่นว่าตามที่ระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

(ข) อัยการหรือบุคคลที่กำลังถูกสืบสวนสอบสวน หรือฟ้องร้องดำเนินคดีอาจร้องขอให้ผู้พิพากษาขาดคุณสมบัติตามวรรคนี้

(ค) ปัญหาใดเกี่ยวกับการขาดคุณสมบัติของผู้พิพากษาต้องตัดสินโดยคณะแผนกเสี่ยงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษา ผู้พิพากษาที่ถูกคัดค้านต้องมีสิทธิแสดงความเห็นของตนในเรื่องนั้นแต่ต้องไม่มีส่วนร่วมในการวินิจฉัย

1. สำนักงานอัยการต้องกระทำการอย่างอิสระในฐานะองค์กรแยกต่างหากจากศาลฯ สำนักงานอัยการต้องรับผิดชอบการรับเรื่องร้องเรียน และข้อมูลที่มีหลักฐานสนับสนุนเกี่ยวกับอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ เพื่อตรวจสอบและเพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนและการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อศาลฯ สมาชิกของสำนักงานต้องไม่แสวงหาหรือกระทำตามคำสั่งจากแหล่งข้อมูลภายนอกใดๆ
2. สำนักงานต้องมีอัยการเป็นหัวหน้า อัยการต้องได้รับอำนาจเต็มในการจัดการและการบริหารสำนักงาน รวมทั้งพนักงาน อุปกรณ์ และทรัพยากรอื่นๆ ของสำนักงาน อัยการต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ช่วยอัยการหนึ่งคนหรือมากกว่า ผู้ซึ่งจะได้รับสิทธิในการดำเนินการกิจกรรมใดซึ่งสั่งการโดยอัยการภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ให้ลุล่วง อัยการและผู้ช่วยอัยการจะต้องมีสัญชาติแตกต่างกัน โดยต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา
3. อัยการและผู้ช่วยอัยการต้องเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะในด้านศีลธรรมสูง มีความสามารถสูง และมีประสบการณ์ในทางปฏิบัติอย่างกว้างขวางในเรื่องการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการพิจารณาคดีอาญาในศาลฯ จะต้องมีความรู้ดีเลิศ และมีความเชี่ยวชาญในภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของศาลฯ อย่างน้อยหนึ่งภาษา
4. อัยการต้องได้รับเลือกตั้งโดยการลงคะแนนลับ โดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของสมาชิกสมัชชารัฐภาคี ผู้ช่วยอัยการต้องได้รับเลือกตั้งในแนวทางเดียวกัน จากรายชื่อผู้สมัครซึ่งจัดทำโดยอัยการ อัยการต้องเสนอชื่อผู้สมัครสามคนในการบรรจุแต่ละตำแหน่งของผู้ช่วยอัยการ เว้นแต่มีมติในขณะเวลาเลือกตั้งให้มีวาระดำรงตำแหน่งสั้นลง อัยการและผู้ช่วยอัยการจะอยู่ในตำแหน่งเป็นเวลาห้าปี และไม่มีสิทธิที่จะสมัครรับเลือกตั้งซ้ำ
5. ทั้งอัยการและผู้ช่วยอัยการต้องไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมใดที่เสมือนเป็นการแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ในการพิจารณาคดีอาญาของตน หรือกระทบต่อความเชื่อถือในความเป็นอิสระของตน บุคคลดังกล่าวต้องไม่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวกับอาชีพอื่น
6. คณะประธานศาลฯ อาจอนุญาตให้อัยการ หรือผู้ช่วยอัยการพ้นจากหน้าที่ตามคำร้องขอของบุคคลดังกล่าวในการดำเนินคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ
7. ทั้งอัยการและผู้ช่วยอัยการต้องไม่มีส่วนร่วมในเรื่องใดๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยไม่ว่าด้วยเหตุใดในเรื่องความเป็นกลาง อัยการและผู้ช่วยอัยการอาจถูกพิจารณาว่าขาดคุณสมบัติจากคดีใดตามวรรคนี้ หากได้เคยเกี่ยวข้องก่อนหน้านั้นไม่ว่าในสถานะใดในคดีนั้นที่เสนอต่อศาลฯ หรือคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ถูกสืบสวนสอบสวน หรือถูกดำเนินคดี เป็นอาทิ
8. ปัญหาใดเกี่ยวกับการขาดคุณสมบัติของอัยการหรือผู้ช่วยอัยการ ต้องได้รับการตัดสินโดยองค์กรตุลาการอุทธรณ์
 - (ก) บุคคลที่กำลังถูกสืบสวนสอบสวนหรือถูกฟ้องร้องดำเนินคดีอาจร้องขอในเวลาใดก็ได้ให้อัยการหรือผู้ช่วยอัยการขาดคุณสมบัติด้วยมูลเหตุที่ระบุไว้ในข้อนี้
 - (ข) อัยการหรือผู้ช่วยอัยการ ต้องได้รับสิทธิในการเสนอความคิดเห็นของตนในเรื่องนี้ตามความเหมาะสม
9. อัยการจะแต่งตั้งที่ปรึกษาที่มีความเชี่ยวชาญทางกฎหมายเฉพาะเรื่อง รวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่ในเรื่องความรู้ทางเพศและต่อเพศ และความรุนแรงต่อเด็ก

ข้อ 43 สำนักทะเบียน

1. สำนักทะเบียนต้องรับผิดชอบเรื่องการบริหารที่ไม่เกี่ยวกับฝ่ายตุลาการ และการให้บริการแก่ศาลฯ โดยไม่กระทบต่อหน้าที่และอำนาจของอัยการตามข้อ 42
2. สำนักทะเบียนต้องมีนายทะเบียนผู้ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่หลักทางบริหารของศาลฯ เป็นหัวหน้านายทะเบียนต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนภายใต้อำนาจของคณะประธานศาลฯ
3. นายทะเบียนและผู้ช่วยนายทะเบียนต้องเป็นผู้มีคุณลักษณะในด้านศีลธรรมสูง มีความสามารถสูงและมีความรอบรู้ดีเลิศและมีความเชี่ยวชาญในภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานทางการของศาลฯ อย่างน้อยหนึ่งภาษา
4. ผู้พิพากษาต้องเลือกตั้งนายทะเบียนโดยเสียงข้างมากเด็ดขาดในการลงคะแนนลับ โดยคำนึงถึงข้อเสนอแนะจากสมัชชาวิชาชีพ ผู้พิพากษาต้องเลือกตั้งผู้ช่วยนายทะเบียนหนึ่งคน ในลักษณะเดียวกันหากมีความจำเป็น และมีข้อเสนอแนะของนายทะเบียน
5. นายทะเบียนต้องดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาห้าปี มีสิทธิรับเลือกตั้งซ้ำอีกครั้งและต้องปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลา ผู้ช่วยนายทะเบียนต้องดำรงตำแหน่งเป็นเวลาห้าปีหรือน้อยกว่าตามแต่จะมีการตัดสินใจ โดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษา และอาจได้รับเลือกตั้งบนพื้นฐานที่ว่า ผู้ช่วยนายทะเบียนจะถูกเรียกตัวให้ปฏิบัติหน้าที่ตามต้องการ
6. นายทะเบียนต้องตั้งหน่วยผู้เสียหายและพยานขึ้นภายในสำนักทะเบียน โดยการหารือกับสำนักงานอัยการ หน่วยนี้ต้องกำหนดมาตรการคุ้มครองและการจัดการรักษาความปลอดภัย การให้คำปรึกษาและความช่วยเหลืออื่นที่เหมาะสมแก่พยาน ผู้เสียหายซึ่งมาขึ้นศาล และผู้อื่นที่อยู่ในภาวะเสี่ยงภัยอันสืบเนื่องมาจากการเบิกความของพยาน เช่นว่า หน่วยนี้ต้องรวมถึงเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านทางกายและใจจากเหตุภายนอก รวมทั้งอาการดังกล่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมความรุนแรงทางเพศ

ข้อ 44 พนักงานเจ้าหน้าที่

1. อัยการและนายทะเบียนต้องแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติตามต้องการให้ประจำสำนักงานของตนในกรณีของอัยการ การแต่งตั้งนี้รวมถึงการแต่งตั้งพนักงานสืบสวนสอบสวนด้วย
2. ในการจ้างพนักงานเจ้าหน้าที่ อัยการและนายทะเบียนต้องแน่ใจในมาตรฐานสูงสุดของความมีประสิทธิภาพ สมรรถภาพและความซื่อสัตย์ และต้องยึดมั่นในมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 36 วรรค 8 โดยอนุโลม
3. นายทะเบียนโดยความเห็นชอบจากคณะประธานศาลฯ และอัยการต้องเสนอระเบียบกฎเกณฑ์ของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรวมถึงระยะเวลาและเงื่อนไขที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลฯ จะได้รับการแต่งตั้ง ได้รับค่าตอบแทน และถูกเลิกจ้าง ระเบียบกฎเกณฑ์นี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาวิชาชีพ
4. ในกรณีพิเศษ ศาลฯ อาจใช้ความชำนาญของบุคลากรซึ่งเสนอโดยรัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล หรือ องค์กรที่มีชื่อของรัฐบาล เพื่อช่วยงานในองค์กรใดของศาลฯ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อัยการอาจยอมรับข้อเสนอเช่นว่า ในนามของสำนักงานอัยการ บุคคลที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเช่นว่าจะถูกใช้งานตามแนวทางที่กำหนดขึ้นโดยสมัชชาวิชาชีพ

ข้อ 45 การปฏิบัติงานตน

ก่อนการรับหน้าที่ตามลำดับภายใต้ธรรมนูญฯ นี้ ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียน และผู้ช่วยนายทะเบียน แต่ละคนต้องประกอบพิธีปฏิญาณตนในศาลฯ อย่างเปิดเผยว่าจะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเป็นกลางและอย่างมีสติ

ข้อ 46 การถอดถอนออกจากตำแหน่ง

1. ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียนหรือผู้ช่วยนายทะเบียน ต้องถูกถอดจากตำแหน่งหากการวินิจฉัยดังกล่าวกระทำขึ้นตามวรรค 2 ในกรณีต่อไปนี้

(ก) ถูกพบว่า ประพฤติมิชอบอย่างร้ายแรง หรือละเมิดหน้าที่ของตนอย่างร้ายแรงตามธรรมนูญฯ นี้ ตามที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน หรือ

(ข) ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่กำหนดไว้ในธรรมนูญฯ นี้

2. คำตัดสินถอดถอนผู้พิพากษา อัยการ หรือผู้ช่วยอัยการ ออกจากตำแหน่ง ตามวรรค 1 จะต้องกระทำโดยสภามัชฌิมรัฐสภาฯ โดยลงคะแนนลับ

(ก) ในกรณีของผู้พิพากษา ด้วยเสียงข้างมากสองในสามของรัฐสภาฯ ตามข้อเสนอแนะซึ่งได้รับการตกลงรับโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของผู้พิพากษาอื่น

(ข) ในกรณีของอัยการ โดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของรัฐสภาฯ

(ค) ในกรณีของผู้ช่วยอัยการ โดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของรัฐสภาฯ ตามข้อเสนอแนะจากอัยการ

3. คำตัดสินถอดถอนนายทะเบียนหรือผู้ช่วยนายทะเบียนออกจากตำแหน่ง ต้องกระทำโดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษา

4. ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียน หรือผู้ช่วยนายทะเบียน ผู้ซึ่งความประพฤติหรือความสามารถของตนในการปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานตามธรรมนูญฯ นี้ ได้รับการคัดค้านตามข้อนี้ต้องมีโอกาสเต็มที่ในการเสนอและรับพยานหลักฐาน และยื่นเรื่องตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน บุคคลดังกล่าวต้องไม่มีส่วนร่วมในการพิจารณาเรื่องนั้น

ข้อ 47 มาตรการลงโทษทางวินัย

ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียน ผู้ช่วยนายทะเบียน ที่ประพฤติมิชอบที่ร้ายแรงน้อยกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 46 วรรค 1 ต้องถูกดำเนินมาตรการทางวินัย ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

ข้อ 48 เอกสิทธิและความคุ้มกัน

1. ให้ศาลฯ ได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันในดินแดนของแต่ละรัฐภาคีเท่าที่จำเป็นต่อการบรรลุความมุ่งประสงค์ของตน
2. ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ และนายทะเบียน เมื่อเข้าไปมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับงานของศาลฯ ในกระบวนการดำเนินคดี ต้องได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันเช่นเดียวกับที่ได้ให้แก่หัวหน้าคณะผู้แทนทางการทูต และจะยังคงได้รับความคุ้มกันต่อไปหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาดำรงตำแหน่งแล้วจากกระบวนการทางกฎหมายทุกประเภทที่เกี่ยวกับถ้อยคำที่พูดหรือเขียน หรือการกระทำตามสถานะทางการของตน
3. ผู้ช่วยนายทะเบียน เจ้าหน้าที่ของสำนักงานอัยการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงานนายทะเบียนต้องได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันและการอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตนตามความตกลงว่าด้วยเอกสิทธิและความคุ้มกันของศาลฯ
4. ทนายความ ผู้เชี่ยวชาญ พยาน หรือบุคคลอื่นใด ที่จำต้องมาปรากฏตัว ณ ที่ตั้งของศาลฯ ต้องได้รับการปฏิบัติตามที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างเหมาะสมของศาลฯ ตามความตกลงว่าด้วยเอกสิทธิและความคุ้มกันของศาลฯ
5. เอกสิทธิและความคุ้มกันของ
 - (ก) ผู้พิพากษาหรืออัยการ อาจถูกสละได้โดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดของผู้พิพากษา
 - (ข) นายทะเบียน อาจถูกสละได้โดยประธานศาลฯ
 - (ค) ผู้ช่วยอัยการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอัยการ อาจถูกสละได้โดยอัยการ
 - (ง) ผู้ช่วยนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานทะเบียน อาจถูกสละได้โดยนายทะเบียน

ข้อ 49 เงินเดือน เบี้ยเลี้ยง และค่าใช้จ่าย

ให้ผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียนและผู้ช่วยนายทะเบียน ได้รับเงินเดือน เบี้ยเลี้ยง และค่าใช้จ่ายตามแต่สมัชชารัฐภาคีจะตัดสิน เงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงเหล่านี้ต้องไม่มีการลดระหว่างระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง

ข้อ 50 ภาษาทางการ และภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

1. ภาษาทางการของศาลฯ คือ ภาษาอารบิก จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน คำพิพากษาของศาลฯ รวมทั้งคำตัดสินอื่นที่แก้ไขประเด็นปัญหาพื้นฐานที่เสนอต่อศาลฯ ต้องพิมพ์โดยใช้ภาษาทางการ คณะประธานศาลฯ ต้องวินิจฉัยตามกฎหมายเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานว่า คำตัดสินใดที่อาจได้รับการพิจารณาว่าใช้แก้ไขประเด็นปัญหาพื้นฐานเพื่อความมุ่งประสงค์ของวาระคดี
2. ภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของศาลฯ คือ ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ให้ใช้ระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานวินิจฉัยกรณีที่ใช้ภาษาทางการอื่นเป็นภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๖. เมล็ดของการร้องขอจากคุณในกระบวนการพิจารณาหรือจากรัฐที่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมในกระบวนการพิจารณา ศาล ต้องอนุญาตให้คุณหรือรัฐเช่นว่าใช้ภาษาหนึ่งนอกจากภาษาอังกฤษ หรือฝรั่งเศสได้ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่า ให้ศาล พิจารณาว่าการอนุมัติเช่นนั้นจะมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่

ข้อ 51 ระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

1. ให้ระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานมีผลบังคับใช้เมื่อได้รับการตกลงรับโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของสมาชิกสมัชชาภูมิภาค
2. การแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานอาจได้รับการเสนอโดย
 - (ก) ภูมิภาคใด
 - (ข) ผู้พิพากษากระทำโดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาด หรือ
 - (ค) อัยการ

ให้การแก้ไขเพิ่มเติมเช่นว่า จะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อได้มีการตกลงรับโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของสมาชิกสมัชชาภูมิภาค

3. หลังจากมีการตกลงรับระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน ในกรณีเร่งด่วนซึ่งระเบียบมีได้บัญญัติไว้เพื่อกรณีใดกรณีหนึ่งโดยเฉพาะที่ขึ้นมาสืบศาล ผู้พิพากษาโดยเสียงข้างมากสองในสาม อาจจัดทำระเบียบชั่วคราวขึ้นมาใช้บังคับจนกว่าจะมีการตกลงรับแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ตกลงรับในสมัยประชุมสามัญหรือพิเศษครั้งต่อไปของสมัชชาภูมิภาค
4. ระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน การแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบดังกล่าว และระเบียบชั่วคราวใด ต้องสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญศาลฯ นี้ การแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความ และพยานหลักฐานรวมทั้งระเบียบชั่วคราวต้องไม่นำไปใช้บังคับย้อนหลังในทางเสื่อมเสียต่อบุคคลผู้ซึ่งกำลังถูกสืบสวนสอบสวนหรือฟ้องร้องดำเนินคดีหรือผู้ที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิด
5. ในกรณีเกิดความขัดแย้งระหว่างธรรมนูญศาลฯ กับระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน ให้ใช้ธรรมนูญศาลฯ นี้

ข้อ 52 ข้อบังคับของศาลฯ

1. ให้ผู้พิพากษาดำเนินการข้อบังคับของศาลฯ ที่จำเป็นต่อหน้าที่ประจำโดยคะแนนเสียงข้างมากเด็ดขาดตามธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
2. ให้ปรึกษาหารืออัยการและนายทะเบียนในการกำหนดรายละเอียดข้อบังคับและการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับดังกล่าว
3. ให้ข้อบังคับและการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับมีผลบังคับใช้ เมื่อมีการตกลงรับ เว้นแต่ว่าผู้พิพากษาวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ที่มีการตกลงรับข้อบังคับและการแก้ไข ให้เขียนข้อบังคับนั้นให้ภูมิภาคเสนอความเห็น หากภายในหกเดือนไม่มีการคัดค้านจากรัฐภาคีส่วนใหญ่ ให้ข้อบังคับและการแก้ไขนั้นยังคงมีผลบังคับใช้

ภาค 5

การสืบสวนสอบสวนและการฟ้องร้องดำเนินคดี

ข้อ 53 การเริ่มการสืบสวนสอบสวน

1. เมื่อมีการประเมินข้อมูลที่จัดทำมาให้ัยการแล้ว ให้อัยการเริ่มการสืบสวน เว้นแต่อัยการวินิจฉัยว่าไม่มีพื้นฐานที่สมเหตุสมผลที่จะดำเนินการภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ ในการวินิจฉัยว่าจะเริ่มการสืบสวนสอบสวนหรือไม่ ให้อัยการพิจารณาว่า
 - (ก) ข้อมูลที่อัยการได้มาไม่มีพื้นฐานที่มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่า มีการประกอบอาชญากรรมแล้ว หรือกำลังมีการประกอบอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ หรือไม่
 - (ข) คดีได้รับหรือจะมีการรับคดีไว้พิจารณา ตามข้อ 17 หรือไม่ และ
 - (ค) เมื่อได้คำนึงถึงความรุนแรงของอาชญากรรมและประโยชน์ของผู้เสียหายแล้ว มีเหตุผลที่มีหลักฐานสนับสนุนเพียงพอที่จะเชื่อว่าการสืบสวนสอบสวนนั้นจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แห่งความยุติธรรมหากอัยการวินิจฉัยว่า ไม่มีพื้นฐานที่สมเหตุสมผลที่จะดำเนินการและคำวินิจฉัยของอัยการอยู่บนพื้นฐานของอนุวรรค (ค) ข้างต้นเท่านั้น อัยการจะแจ้งต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น
2. หากอัยการดำเนินการสืบสวนสอบสวนแล้วสรุปว่า ไม่มีพื้นฐานเพียงพอในการฟ้องร้องดำเนินคดีเนื่องจาก
 - (ก) ไม่มีพื้นฐานทางกฎหมาย หรือทางข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะร้องขอหมายศาลฯ หรือหมายเรียกตามข้อ 58
 - (ข) ไม่มีการรับคดีไว้พิจารณา ตามข้อ 17 หรือ
 - (ค) การฟ้องร้องดำเนินคดีไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมเมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์ทั้งหมดแล้ว ความรุนแรงของอาชญากรรม ประโยชน์ของผู้เสียหาย และอายุ หรือความทุพพลภาพของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด และบทบาทในอาชญากรรมที่ถูกลกล่าวหาของบุคคลนั้นแล้วให้อัยการแจ้งองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น และรัฐที่เสนอกรณี ตามข้อ 14 หรือคณะมนตรีความมั่นคงฯ ที่เสนอกรณี ตามข้อ 13 วรรค (ข) ทราบถึงข้อสรุปของอัยการและเหตุผลของข้อสรุปดังกล่าว
3. (ก) เมื่อมีคำร้องขอของรัฐที่เสนอกรณี ตามข้อ 14 หรือคณะมนตรีความมั่นคงฯ ตามข้อ 13 วรรค (ข) องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจพิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของอัยการตามวรรค 1 หรือ 2 ที่ไม่ให้ดำเนินการและอาจร้องขอให้อัยการพิจารณาคำวินิจฉัยอีกครั้ง
 - (ข) นอกจากนี้ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นโดยการริเริ่มของตนเอง อาจพิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของอัยการที่ไม่ให้ดำเนินการ หากคำวินิจฉัยที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของวรรค 1 (ค) หรือ 2 (ค) เท่านั้น ในกรณีเช่นนี้ ให้คำวินิจฉัยของอัยการมีผลต่อเมื่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นยืนยันคำวินิจฉัยนั้น
4. อัยการอาจพิจารณาทบทวนคำวินิจฉัยของตนอีกครั้งเมื่อใดก็ได้ว่า จะเริ่มการสืบสวนสอบสวนหรือการดำเนินคดีบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือข้อมูลใหม่ หรือไม่

ข้อ 54 หน้าที่และอำนาจของอัยการเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน

1. ให้อัยการ

(ก) เพื่อพิสูจน์ความจริง ขยายการสืบสวนสอบสวนให้ครอบคลุมถึงข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการประเมินว่ามีความรับผิดชอบทางอาญาตามธรรมนูญศาลฯ นี้หรือไม่ และในการดำเนินการเช่นนั้น ให้สืบสวนสอบสวนเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกล่าวหาว่ากระทำผิด และการพ้นจากความรับผิดชอบอย่างเสมอภาคกัน

(ข) ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อประกันประสิทธิภาพการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดีต่ออาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ และในการดำเนินการเช่นนั้นให้คำนึงถึงพฤติการณ์ส่วนบุคคลของผู้เสียหายและพยาน รวมทั้งอายุ เพศ ตามที่ได้นิยามไว้ในข้อ 7 วรรค 3 และสุขภาพ และคำนึงถึงลักษณะของอาชญากรรม โดยเฉพาะในกรณีที่อาชญากรรมนั้นเกี่ยวข้องกับความรุนแรงทางเพศ การปฏิบัติที่รุนแรงต่อเพศ หรือความรุนแรงต่อเด็ก และ

(ค) เคารพอย่างเต็มที่ต่อสิทธิของบุคคลที่มีขึ้นภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้

2. อัยการสามารถดำเนินการสืบสวนสอบสวนในอาณาเขตของรัฐ

(ก) โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของภาค 9 หรือ

(ข) ตามที่ได้รับมอบอำนาจจากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตามข้อ 57 วรรค 3 (ง)

3. อัยการสามารถ

(ก) รวบรวมและตรวจสอบพยานหลักฐาน

(ข) ขอให้บุคคลที่กำลังถูกสืบสวนสอบสวน ผู้เสียหายและพยานมาปรากฏตัว และสอบถามบุคคลเหล่านั้น

(ค) แสวงหาความร่วมมือจากรัฐใด หรือองค์การระหว่างรัฐบาลใด หรือข้อตกลงใด ตามอำนาจหน้าที่ของตนและ/หรือตามที่ได้รับมอบหมาย

(ง) จัดการทำข้อตกลง หรือความตกลงเช่นว่า ที่ไม่ขัดแย้งกับธรรมนูญศาลฯ นี้ ตามที่จำเป็นเพื่อให้ความร่วมมือกับรัฐ องค์การระหว่างรัฐบาล หรือบุคคลเป็นไปโดยสะดวก

(จ) ตกลง ไม่ว่าจะอยู่ในขั้นตอนใดของกระบวนการ ที่จะไม่เปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลที่อัยการได้มาภายใต้เงื่อนไขให้เก็บเป็นความลับ และเพื่อความมุ่งประสงค์ให้เกิดพยานหลักฐานใหม่เพียงอย่างเดียว เว้นแต่ผู้ให้ข้อมูลให้ความยินยอม

(ฉ) ดำเนินมาตรการที่จำเป็น หรือขอให้ดำเนินการที่จำเป็นเพื่อประกันความลับของข้อมูล การคุ้มครองบุคคลใด หรือการเก็บรักษาพยานหลักฐาน

ข้อ 55 สิทธิของบุคคลระหว่างการสืบสวนสอบสวน

1. ในการสืบสวนสอบสวนภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ บุคคล

(ก) ต้องไม่ถูกบังคับให้ให้การเป็นพยานต่อตนเองหรือให้รับสารภาพผิด

(ข) ต้องไม่ตกอยู่ภายใต้รูปแบบใดๆ ของการบีบบังคับ การกดขี่ หรือการคุกคามว่าจะทรมาน หรือรูปแบบอื่นของการปฏิบัติหรือการลงโทษอย่างโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี

(ค) หากถูกสอบถามด้วยภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาที่บุคคลนั้นเข้าใจและพูดได้อย่างเต็มที่ ต้องได้รับความช่วยเหลือโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ จากกลุ่มที่มีความสามารถ และจากการแปลทำที่จำเป็นต่อความเป็นธรรม

(ง) ต้องไม่ถูกจับหรือถูกคุมตัวโดยพลการ และต้องไม่ถูกกลั่นแกล้งหรือทารุณกรรมของตน เว้นแต่ด้วยมูลเหตุ และกระบวนการเช่นที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้

2. ในกรณีที่มีมูลเหตุให้เชื่อว่าบุคคลนั้นประกอบอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ และบุคคลนั้นกำลังจะถูกสืบสวนสอบสวนโดยอัยการหรือโดยหน่วยงานรัฐตามคำร้องขอที่กระทำตามมาตรา 9 ของธรรมนูญศาลฯ นี้ ให้บุคคลนั้นได้รับแจ้งก่อนถูกสอบสวนถึงสิทธิที่บุคคลนั้นพึงมีดังต่อไปนี้

(ก) ได้รับแจ้งก่อนถูกสอบสวนว่ามีมูลเหตุให้เชื่อว่าบุคคลนั้นได้ประกอบอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ

(ข) ไม่ให้การใด ๆ โดยการไม่ให้การใด ๆ นั้นต้องไม่ถูกนำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่ามีความผิดหรือบริสุทธิ์

(ค) ได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากบุคคลที่ตนเลือก หรือหากบุคคลนั้นไม่มีความช่วยเหลือทางกฎหมาย ให้มอบความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่บุคคลนั้นในกรณีใด ๆ ที่ต้องกระทำเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และในกรณีเช่นนั้นบุคคลนั้นไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหากบุคคลนั้นไม่มีปัจจัยเพียงพอที่จะชำระค่าใช้จ่ายนั้นได้

(ง) ถูกสอบถามต่อหน้าทนายความ เว้นแต่บุคคลนั้นสละสิทธิของตนที่จะมีทนายความอยู่ด้วยโดยสมัครใจ

**ข้อ 56 บทบาทขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ
โอกาสด้านการสืบสวนสอบสวนเพียงครั้งเดียว**

1. (ก) ในกรณีที่อัยการพิจารณาการสืบสวนสอบสวนแล้วเห็นว่า เป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวซึ่งต่อไปอาจไม่มีอีก ในการที่จะได้มาซึ่งคำเบิกความหรือคำแถลงจำกพยานหรือตรวจสอบรวบรวมหรือพิสูจน์พยานหลักฐาน เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณาคดีในศาลให้อัยการแจ้งเรื่องต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น

(ข) ในกรณีดังกล่าว เมื่ออัยการร้องขอ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น อาจดำเนินการมาตรการเท่าที่จำเป็นเพื่อประกันประสิทธิภาพ และความเที่ยงธรรมของกระบวนการพิจารณา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อปกป้องสิทธิของฝ่ายจำเลย

(ค) เว้นแต่องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นจะสั่งการเป็นอย่างอื่น อัยการต้องหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้แก่บุคคลที่ถูกจับ หรือปรากฏตัวตามหมายเรียกที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (ก) เพื่อที่อาจจะรับฟังบุคคลนั้นในเรื่องดังกล่าว

2. มาตรการที่กล่าวถึงในวรรค 1 (ข) อาจรวมถึง

(ก) การทำข้อเสนอแนะ หรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีพิจารณาความเพื่อให้ปฏิบัติตาม

(ข) การสั่งการให้มีการบันทึกกระบวนการพิจารณาความ

(ค) การแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ความช่วยเหลือ

(ง) การอนุญาตให้ทนายความของบุคคลที่ถูกจับ หรือปรากฏตัวต่อศาลตามหมายเรียกมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณา หรือให้แต่งตั้งทนายความอื่นให้เข้าร่วมและเป็นผู้แทนรักษามลประโยชน์ของฝ่ายจำเลย เมื่อยังไม่มีการจับหรือมาปรากฏตัว หรือยังไม่มีการแต่งตั้งทนายความเช่นว่า

(จ) การแต่งตั้งผู้พหุภาษาคนหนึ่งขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือหากจำเป็นให้แต่งตั้งผู้พหุภาษาอีกคนหนึ่งที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้จากกองพิจารณาเบื้องต้น หรือกองพิจารณาคดี เข้าสังเกตการณ์และจัดทำข้อเสนอแนะ หรือคำสั่งเกี่ยวกับการรวบรวมและการเก็บรักษาพยานหลักฐานและการซักถามพยานบุคคล

(ด) การดำเนินการอื่นเท่าที่จำเป็นเพื่อรวบรวมหรือเก็บรักษาพยานหลักฐาน

3. (ก) ในกรณีที่อัยการไม่ร้องขอให้ดำเนินมาตรการให้เป็นไปตามข้อนี้ แต่องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นพิจารณาว่าจำเป็นต้องดำเนินมาตรการเช่นนั้น เพื่อเก็บรักษาพยานหลักฐาน ซึ่งองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นเห็นว่าสำคัญยิ่งต่อฝ่ายจำเลยในการพิจารณาคดีในศาล องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องหารือกับอัยการว่า อัยการมีเหตุผลที่เหมาะสมหรือไม่ ที่อัยการมิได้ร้องขอมาตรการดังกล่าว และหากภายหลังการหารือ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นสรุปว่า การที่อัยการมิได้ร้องขอมาตรการเช่นนั้นว่า เป็นสิ่งที่ไม่มีความเหมาะสมสมควร องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจริเริ่มให้ดำเนินมาตรการเช่นนั้นเองได้

(ข) อัยการอาจอุทธรณ์คำตัดสินขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นที่กระทำโดยริเริ่มขึ้นเองตามวรรคนี้ได้ การอุทธรณ์ต้องได้รับการพิจารณาโดยรวดเร็ว

4. การรับฟังพยานหลักฐานที่เก็บรักษาหรือรวบรวมไว้สำหรับการพิจารณาคดีในศาลตามข้อนี้ หรือบันทึกของพยานหลักฐานเช่นว่าในชั้นการพิจารณาคดี ต้องเป็นไปตามข้อ 69 และให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีเป็นผู้ชี้แนะนักพยานหลักฐานดังกล่าว

ข้อ 57 หน้าที่และอำนาจขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น

1. เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในธรรมนูญศาลฯ นี้ ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติของข้อนี้

2. (ก) คำสั่งหรือคำตัดสินขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นที่ออกมาภายใต้ข้อ 15 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 54 วรรค 2 ข้อ 61 วรรค 7 และ ข้อ 72 ต้องได้รับความเห็นชอบโดยคะแนนเสียงข้างมากของผู้พิพากษาในองค์คณะนั้น

(ข) ในกรณีอื่นๆ ผู้พิพากษาหนึ่งคนขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจปฏิบัติหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ ทั้งนี้ เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน หรือโดยคะแนนเสียงข้างมากขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น

3. นอกจากหน้าที่อื่นภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นสามารถ

(ก) มีคำสั่งและออกหมายใดๆ ที่อาจจำเป็นสำหรับความมุ่งประสงค์ของการสืบสวนสอบสวนตามคำร้องขอของอัยการ

(ข) มีคำสั่งใดๆ รวมทั้งมาตรการดังเช่นที่ได้ระบุไว้ในข้อ 56 หรือแสวงหาความร่วมมือตามวรรค 9 เท่าที่อาจจำเป็นเพื่อช่วยเหลือบุคคลในการเตรียมตัวเพื่อต่อสู้คดี ตามคำขอของบุคคลที่ถูกจับ หรือมาปรากฏตัวตามหมายเรียก ตามข้อ 58

(ค) ในกรณีที่จำเป็น จัดให้ผู้เสียหายและพยานได้รับการคุ้มครองและมีความเป็นส่วนตัว จัดให้มีการเก็บพยานหลักฐาน การคุ้มครองบุคคลซึ่งถูกจับ หรือมาปรากฏตัวตามหมายเรียกและการคุ้มครองข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ

(ง)ให้อำนาจอัยการทำการสืบสวนสอบสวนชั้นตอนใดชั้นตอนหนึ่งภายในอาณาเขตของภูมิภาคโดยไม่ต้องได้รับความร่วมมือของรัฐนั้นตามภาค 9 หากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นวินิจฉัยเห็นว่า กรณีดังกล่าวนั้น ภูมิภาคไม่สามารถดำเนินการตามคำร้องขอความร่วมมือนั้นได้อย่างชัดเจน เนื่องจากการขาดอำนาจหรือการขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการยุติธรรม ที่จะดำเนินการตามคำร้องขอความร่วมมือตามภาค 9 ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความเห็นของภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง เมื่อเป็นไปได้

(จ) ในกรณีที่ได้มีการออกหมายจับหรือหมายเรียกภายใต้ข้อ 58 และเมื่อคำนึงถึงน้ำหนักของพยานหลักฐานและสิทธิของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตามที่กำหนดไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความ และพยานหลักฐาน ให้แสวงหาความร่วมมือจากรัฐภายใต้ข้อ 93 วรรค 1 (ง) เพื่อให้มีมาตรการคุ้มครองเพื่อความมุ่งประสงค์ของการบริบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหาย

**ข้อ 58 การออกหมายจับหรือหมายเรียกให้มาปรากฏตัว
โดยองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น**

1. ในเวลาใดก็ตามภายหลังจากเริ่มการสืบสวนสอบสวน ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นออกหมายจับบุคคลตามคำขอของอัยการ หากตรวจสอบคำขอและพยานหลักฐานหรือข้อมูลอื่นที่อัยการเสนอแล้วเป็นที่พอใจว่า
 - (ก) มีเหตุผลอันควรให้เชื่อได้ว่าบุคคลนั้นได้ประกอบอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ และ
 - (ข) การจับกุมบุคคลนั้นเป็นความจำเป็นเพื่อ
 - (1) ประกันว่าบุคคลนั้นจะมาปรากฏตัวในการพิจารณาคดี
 - (2) ประกันว่าบุคคลนั้นจะไม่ขัดขวางหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสืบสวนสอบสวน หรือกระบวนการพิจารณาของศาลฯ หรือ
 - (3) ป้องกันไม่ให้บุคคลนั้นประกอบอาชญากรรมนั้นต่อไป หรือประกอบอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งอยู่ภายในเขตอำนาจของศาลฯ และที่เกิดขึ้นจากพฤติการณ์เดียวกัน
2. ให้คำร้องขอของอัยการประกอบด้วย
 - (ก) ชื่อของบุคคลนั้น และข้อมูลอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อการระบุตัวบุคคลนั้น
 - (ข) การระบุโดยเฉพาะเจาะจงถึงอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ ซึ่งบุคคลนั้นถูกกล่าวหาว่าได้ก่อขึ้น
 - (ค) ข้อความย่อของข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาว่าทำให้เกิดอาชญากรรมเหล่านั้น
 - (ง) คำสรุปพยานหลักฐานและข้อมูลอื่นใดซึ่งทำให้เกิดมูลเหตุที่ควรเชื่อได้ว่าบุคคลผู้นั้นได้ประกอบอาชญากรรมเหล่านั้น และ
 - (จ) เหตุผลว่าเหตุใดอัยการจึงเชื่อว่าการจับบุคคลนั้นเป็นสิ่งจำเป็น
3. ให้หมายจับประกอบด้วย
 - (ก) ชื่อของบุคคลและข้อมูลอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อการระบุตัว
 - (ข) การระบุโดยเฉพาะเจาะจงถึงอาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลฯ ซึ่งทำให้ต้องมีการจับบุคคลนั้น และ
 - (ค) ข้อความย่อของข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาว่าทำให้เกิดอาชญากรรมเหล่านั้น
4. ให้หมายจับยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าศาลฯ จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

5. โดยหมายจับนี้ ศาลฯ อาจร้องขอให้มีการจับชั่วคราวหรือการจับและการส่งมอบบุคคลตามมาตรา 9
6. อัยการอาจร้องขอของคณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นให้แก่ไซหมายจับ โดยการเปลี่ยนแปลงหรือการเพิ่มเติมอาชญากรรมที่ระบุไว้ในหมายจับนั้นได้ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องแก้ไขหมายจับตามที่ร้องขอ หากมั่นใจว่า มีมูลเหตุอันควรเชื่อว่าบุคคลได้ประกอบอาชญากรรมตามที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมในหมายจับนั้น
7. แทนที่จะขอหมายจับ อัยการอาจยื่นคำร้องขอให้้องคณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นออกหมายเรียกให้บุคคลนั้นมาปรากฏตัว หากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นมั่นใจว่า มีมูลเหตุอันควรเชื่อว่าบุคคลนั้นได้ประกอบอาชญากรรมตามที่กล่าวหา และหมายเรียกนั้นเพียงพอที่จะประกันการมาปรากฏตัวของบุคคลนั้นได้ ให้ออกหมายเรียกบุคคลดังกล่าวมาปรากฏตัว โดยมีหรือปราศจากเงื่อนไขที่จำกัดเสรีภาพก็ได้ (นอกเหนือจากการกักขัง) หากมีการบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐ ให้หมายเรียกประกอบด้วย
- (ก) ชื่อของบุคคลนั้น และข้อมูลอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อการระบุตัว
 - (ข) วันที่กำหนดให้บุคคลนั้นมาปรากฏตัว
 - (ค) การระบุโดยเฉพาะเจาะจงถึงอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ ซึ่งบุคคลนั้นได้ถูกกล่าวหาว่าได้ก่อขึ้น และ
 - (ง) ข้อความย่อของข้อเท็จจริงที่ถูกกล่าวหาว่าทำให้เกิดอาชญากรรมนั้น หมายเรียกต้องส่งให้แก่ตัวบุคคลนั้น

ข้อ 59 กระบวนการจับในรัฐที่ควบคุมตัว

1. รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอให้มีการจับชั่วคราวหรือจับและให้ส่งมอบตัว ต้องดำเนินกระบวนการจับบุคคลดังกล่าวในทันทีตามกฎหมายของรัฐภาคีนั้นและบทบัญญัติของมาตรา 9
2. บุคคลที่ถูกจับต้องถูกนำไปปรากฏตัวต่อเจ้าหน้าที่ตุลาการผู้มีอำนาจในรัฐที่ควบคุมตัวในทันทีซึ่งเจ้าหน้าที่ตุลาการต้องวินิจฉัยตามกฎหมายของรัฐนั้นว่า
 - (ก) หมายจับนั้นใช้บังคับกับบุคคลดังกล่าวหรือไม่
 - (ข) บุคคลดังกล่าวถูกจับตามกระบวนการที่ถูกต้องหรือไม่ และ
 - (ค) สิทธิของบุคคลนั้นได้รับการเคารพ หรือไม่
3. บุคคลที่ถูกจับต้องมีสิทธิขอเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐที่ทำการควบคุมตัวให้ปล่อยตัวชั่วคราวระหว่างรอการส่งตัว
4. ในการมีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับคำขอปล่อยตัวชั่วคราวนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐที่ทำการควบคุมตัวต้องพิจารณาว่ามีพฤติการณ์เร่งด่วนและเป็นกรณีพิเศษเพียงพอที่จะปล่อยตัวชั่วคราวหรือไม่ โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมที่ถูกกล่าวหา และว่ามีมาตรการป้องกันที่จำเป็นหรือไม่ เพื่อประกันว่ารัฐที่ทำการควบคุมสามารถปฏิบัติหน้าที่โดยส่งมอบตัวบุคคลไปยังศาลฯ ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ทำการควบคุมตัวไม่อาจพิจารณาว่าการออกหมายจับถูกต้องตามข้อ 58 วรรค 1 (ก) และ (ข) หรือไม่
5. องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องได้รับแจ้งคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวและต้องทำข้อเสนอแนะต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐที่ทำการควบคุม เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐที่ทำการควบคุมต้องพิจารณาข้อเสนอแนะดังกล่าวอย่างถี่ถ้วน รวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการป้องกันบุคคลหลบหนีก่อนมีการออกคำวินิจฉัย

6. หากบุคคลนั้นได้รับอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจร้องขอให้มีการรายงานเป็นระยะเกี่ยวกับสถานะของการปล่อยตัวชั่วคราวนั้น
7. เมื่อรัฐที่ควบคุมมีคำสั่งให้ส่งมอบตัวบุคคลนั้น ให้ส่งตัวบุคคลดังกล่าวไปศาลฯ โดยเร็วที่สุด

ข้อ 60 กระบวนพิจารณาขั้นต้นในศาลฯ

1. เมื่อมีการส่งมอบตัวบุคคลนั้นต่อศาลฯ หรือบุคคลนั้นได้มาปรากฏตัวต่อศาลด้วยความสมัครใจ หรือตามหมายเรียกตัว องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องมั่นใจว่าบุคคลนั้นได้รับแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนถูกกล่าวหาว่าก่อขึ้น และสิทธิของตนตามธรรมนูญศาลฯ นี้ รวมถึงสิทธิในการขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดีในศาลฯ แล้ว
2. บุคคลที่ถูกออกหมายจับอาจขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาคดี ให้กักขังบุคคลนั้นต่อไป หากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นมั่นใจว่ามีเงื่อนไขตามข้อ 58 วรรค 1 หากไม่มั่นใจเช่นนั้น ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นปล่อยตัวบุคคลโดยมีหรือไม่มีเงื่อนไขก็ได้
3. องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องพิจารณาบทวนคำตัดสินให้ปล่อยตัวหรือการกักขังบุคคลเป็นระยะ และอาจกระทำเช่นนั้นเมื่อใดก็ได้ตามคำร้องขอของอัยการหรือบุคคลนั้น เมื่อมีการพิจารณาบทวนดังกล่าว องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจเปลี่ยนแปลงคำตัดสินเกี่ยวกับการกักขัง การปล่อยตัวหรือเงื่อนไขการปล่อยตัว หากมั่นใจว่าเป็นต้องกระทำเนื่องจากเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป
4. องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องประกันว่าบุคคลจะไม่ถูกกักขังเป็นระยะเวลาเกินสมควรก่อนมีการพิจารณาคดี เนื่องจากความล่าช้าโดยไม่มีเหตุอันควรของอัยการ หากความล่าช้าดังกล่าวเกิดขึ้น ให้ศาลฯ พิจารณาปล่อยตัวบุคคลนั้นไปโดยมีหรือไม่มีเงื่อนไขก็ได้
5. ในกรณีที่เป็น องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจออกหมายจับเพื่อให้บุคคลที่ถูกปล่อยตัวไปแล้ว มาปรากฏตัวอีก

ข้อ 61 การยืนยันข้อกล่าวหา ก่อนการพิจารณาคดีในศาล

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ภายในเวลาที่สมควร ภายหลังจากการส่งมอบตัวของบุคคลหรือการมาปรากฏตัวในศาลโดยสมัครใจ องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องมีการพิจารณาเพื่อยืนยันข้อกล่าวหาที่อัยการประสงค์ให้มีการพิจารณาคดี การพิจารณาต้องจัดขึ้นโดยมีอัยการและบุคคลที่ถูกกล่าวหาเข้าร่วม รวมทั้งทนายความของบุคคลนั้น
2. ตามคำร้องขอของอัยการหรือการเริ่มขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น อาจจัดให้มีการพิจารณาโดยบุคคลที่ถูกกล่าวหาได้มาปรากฏตัวในศาลเพื่อยืนยันข้อกล่าวหาซึ่งอัยการประสงค์ให้มีการพิจารณาคดีเมื่อบุคคลนั้น
 - (ก) สละสิทธิการมาปรากฏตัวของตน หรือ
 - (ข) หลบหนีหรือไม่พบตัว และได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนที่สมควรทั้งปวง เพื่อประกันการมาปรากฏตัวของบุคคลนั้นต่อศาล และแจ้งข้อกล่าวหาต่อบุคคลนั้นและว่าจะมีการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหาเหล่านั้น

ในการนี้ข้างต้น ให้บุคคลดังกล่าวมีหมายเป็นตัวแทนเมื่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นวินิจฉัยว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์แห่งความยุติธรรม

3. ภายในเวลาอันสมควรก่อนการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหา ให้บุคคลดังกล่าว

(ก) ได้รับสำเนาเอกสารชุดหนึ่งซึ่งระบุข้อกล่าวหาที่อัยการประสงค์จะนำบุคคลนั้นไปพิจารณาคดีในศาลและ

(ข) ได้รับแจ้งเรื่องพยานหลักฐานซึ่งอัยการประสงค์จะใช้อ้างในการนั่งพิจารณาคดี องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นอาจออกคำสั่งเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลสำหรับความมุ่งประสงค์ของการนั่งพิจารณาคดี

4. ก่อนการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหา อัยการอาจทำการสืบสวนต่อไปและอาจแก้ไขหรือถอนข้อกล่าวหาใด บุคคลนั้นต้องได้รับหนังสือบอกกล่าวที่สมเหตุสมผลเรื่องการแก้ไขหรือการถอนข้อกล่าวหาใด ก่อนการนั่งพิจารณาคดี ในการนี้ที่มีการถอนข้อกล่าวหา อัยการต้องแจ้งเหตุผลที่ถอนข้อกล่าวหาต่อองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น

5. ในการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหา อัยการต้องสนับสนุนข้อหาแต่ละข้อด้วยพยานหลักฐานที่เพียงพอที่จะทำให้เกิดเหตุผลที่มีหลักฐานสนับสนุนอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นได้ประกอบอาชญากรรมตามข้อกล่าวหา อัยการอาจอ้างพยานเอกสารหรือพยานแบบสรุป และยังไม่จำเป็นต้องเรียกพยานที่จะมาเบิกความในชั้นพิจารณาคดีในศาล

6. ในการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหา บุคคลสามารถ

(ก) คัดค้านข้อกล่าวหา

(ข) คัดค้านพยานหลักฐานที่อัยการแสดง และ

(ค) เสนอพยานหลักฐาน

7. ในการนั่งพิจารณาคดีเพื่อยืนยันข้อกล่าวหา องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นต้องวินิจฉัยว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะทำให้เกิดเหตุผลที่มีหลักฐานสนับสนุนอันควรเชื่อได้ว่า บุคคลนั้นประกอบอาชญากรรมตามข้อกล่าวหาแต่ละข้อหรือไม่ บนพื้นฐานการวินิจฉัยขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น ห้ององค์คณะตุลาการฯ

(ก) ยืนยันข้อกล่าวหาในกรณีที่ยังองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นวินิจฉัยว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอและส่งตัวบุคคลนั้นให้ห้ององค์คณะตุลาการดำเนินการพิจารณาคดีในข้อกล่าวหาตามที่ยืนยันนั้น

(ข) ยกข้อกล่าวหาเหล่านั้นในกรณีที่ยังวินิจฉัยว่ามีพยานหลักฐานไม่เพียงพอ

(ค) เลื่อนการนั่งพิจารณาคดีและร้องขอให้อัยการพิจารณา

(1) จัดหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมหรือสืบสวนสอบสวนเพิ่มเติมในข้อกล่าวหาเฉพาะข้อหนึ่งข้อใดหรือ

(2) แก้ไขข้อกล่าวหาเนื่องจากปรากฏจากพยานหลักฐานที่น่าเสนอว่าเป็นความผิดฐานอื่นที่อยู่ภายในเขตอำนาจของศาลฯ

8. ในกรณีที่ยังองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นยกข้อกล่าวหา อัยการต้องไม่ถูกห้ามมิให้ร้องขอให้มีการยืนยันข้อกล่าวหาในภายหลัง หากคำร้องขอนั้นมีพยานหลักฐานเพิ่มเติมสนับสนุน

9. ภายหลังก่อนยื่นข้อกล่าวหาและก่อนการพิจารณาคดีในศาลจะเริ่มขึ้น อัยการอาจแก้ไขข้อกล่าวหาโดยได้รับอนุญาตจากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น และภายหลังจากการแจ้งให้จำเลยทราบ หากอัยการให้เพิ่มข้อกล่าวหาหรือตั้งข้อกล่าวหาอื่นที่ร้ายแรงกว่า การพิจารณาตามข้อนี้ต้องมีขึ้นเพื่อยืนยันข้อกล่าวหาเหล่านั้น ภายหลังกการเริ่มการพิจารณาคดีในศาล อัยการอาจถอนข้อกล่าวหาโดยได้รับอนุญาตจากองค์คณะตุลาการพิจารณา
10. หมายใดๆ ที่ออกก่อนหน้านี้นี้จะไม่มีผลต่อข้อกล่าวหาใด ซึ่งไม่ได้รับการยืนยันโดยองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือซึ่งถูกเพิกถอนโดยอัยการ
11. ในทันทีที่ข้อกล่าวหาได้รับการยืนยันตามข้อนี้ คณะประธานศาลฯ ต้องสั่งตั้งองค์คณะตุลาการพิจารณาติดตามวรรค 9 และ ข้อ 64 วรรค 4 ซึ่งจะเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่เกิดขึ้นในภายหลังและอาจปฏิบัติหน้าที่โดยขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น ซึ่งเกี่ยวข้องและสามารถในการนำมาใช้บังคับในกระบวนการพิจารณาเหล่านั้น

ภาค 6

การพิจารณาคดี

ข้อ 62 สถานที่พิจารณาคดี

ให้ใช้ที่ตั้งของศาลฯ เป็นสถานที่พิจารณาคดี เว้นแต่วินิจฉัยเป็นอย่างอื่น

ข้อ 63 การพิจารณาคดีต่อหน้าจำเลย

1. จำเลยต้องปรากฏตัวในระหว่างการพิจารณาคดี
2. หากจำเลยซึ่งปรากฏตัวต่อศาล ยังคงก่อความวุ่นวายต่อการพิจารณาคดี องค์คณะตุลาการพิจารณาคดี อาจให้จำเลยออกไปนอกห้องพิจารณาคดีและจะกำหนดให้บุคคลนั้นติดตามการพิจารณาคดีและสิ่งทนายความจากนอกห้องพิจารณาคดีโดยใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสารได้ หากจำเป็นต้องใช้มาตรการเช่นว่าจะใช้เมื่อมีสภากาการณ์พิเศษเท่านั้น หลังจากที่มีสัญญาณแล้วว่าไม่มีทางเลือกอื่นที่เหมาะสม และจะใช้สำหรับช่วงระยะเวลาที่จำเลยจำเป็นต้องใช้อย่างเคร่งครัดเท่านั้น

ข้อ 64 หน้าที่และอำนาจขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี

1. การปฏิบัติหน้าที่และการใช้อำนาจขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีที่กำหนดไว้ในข้อนี้ต้องเป็นไปตามธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
2. องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องประกันว่าการพิจารณาคดีมีความเป็นธรรมและรวดเร็ว และเคารพในสิทธิของจำเลยอย่างสมบูรณ์และคำนึงถึงการคุ้มครองผู้เสียหายและพยานอย่างครบถ้วน
3. เมื่อมีการจ่ายสำนวนคดีให้พิจารณาในศาลตามธรรมนูญศาลฯ นี้ องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีที่ได้รับมอบให้ดำเนินคดีต้อง

(ก) ปรึกษากับคู่ความและตกลงรับวิธีพิจารณาความต่างๆ ตามความจำเป็นเพื่อเอื้ออำนวยให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมและรวดเร็ว

(ข) กำหนดภาษาที่จะใช้ในการพิจารณาคดีภาษาเดียวหรือหลายภาษา และ

(ค) ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องของธรรมนูญศาลฯ นี้ ให้มีการเปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลที่ไม่มีการเปิดเผยมาก่อนหน้านี้เป็นระยะเวลาล่วงหน้าพอสมควรก่อนการเริ่มต้นการพิจารณาคดีในศาล เพื่อให้สามารถเตรียมการสำหรับการพิจารณาคดีในศาลได้อย่างเพียงพอ

1. ในกรณีที่เป็นเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอาจส่งประเด็นเบื้องต้นให้องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือหากจำเป็น อาจส่งให้ผู้พิพากษาอีกคนหนึ่งสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ของกองพิจารณาเบื้องต้นพิจารณาประเด็นดังกล่าวก็ได้

5. เมื่อได้แจ้งให้คู่ความทราบ องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอาจสั่งตามความเหมาะสมว่าควรรวมหรือแยกข้อกล่าวหาต่อจำเลยที่มีจำนวนมากกว่าหนึ่งคน
6. ในการปฏิบัติหน้าที่ก่อนหรือระหว่างพิจารณาคดี องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอาจดำเนินการตามความจำเป็น ดังนี้
- (ก) ปฏิบัติหน้าที่ใดขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตามที่อ้างถึงใน ข้อ 61 วรรค 11
 - (ข) เรียกพยานมาศาลและเบิกความ และเรียกเอกสารและพยานหลักฐานอื่นหากจำเป็น โดยความช่วยเหลือของรัฐต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้
 - (ค) กำหนดให้มีการคุ้มครองข้อมูลลับ
 - (ง) สั่งให้เรียกพยานหลักฐานเพิ่มเติมจากที่ได้มีการรวบรวมไว้แล้วก่อนการพิจารณาคดีหรือที่คู่ความได้แสดงระหว่างการพิจารณาคดีในศาล
 - (จ) กำหนดให้มีการคุ้มครองจำเลย พยาน และผู้เสียหาย และ
 - (ฉ) ชี้ขาดเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
7. การพิจารณาคดีต้องดำเนินการอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตามองค์คณะตุลาการพิจารณาอาจวินิจฉัยว่ามีพฤติการณ์พิเศษที่ทำให้กระบวนการพิจารณาบางขั้นตอนต้องดำเนินไปแบบลับเพื่อความมุ่งประสงค์ที่กำหนดไว้ในข้อ 68 หรือเพื่อคุ้มครองข้อมูลลับ หรือที่ละเอียดอ่อนซึ่งปรากฏอยู่ในพยานหลักฐานนั้น
8. (ก) เมื่อเริ่มการพิจารณาคดี ห้ององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี อ่านข้อกล่าวหาที่องค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นยืนยันไว้แล้วให้จำเลยรับทราบ องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องพิจารณาแล้วมั่นใจว่าจำเลยเข้าใจลักษณะของข้อกล่าวหา องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องให้อีกโอกาสจำเลยสารภาพผิดตามข้อ 65 หรือปฏิเสธว่าไม่ผิด
- (ข) ในการพิจารณาคดี ผู้พิพากษาที่เป็นประธานอาจกำหนดแนวทางในการดำเนินกระบวนการพิจารณา รวมทั้งประกันว่ากระบวนการพิจารณาดังกล่าวดำเนินไปในลักษณะที่ยุติธรรมและเป็นกลาง คู่กรณีอาจเสนอพยานหลักฐานตามบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยอยู่ภายใต้แนวทางที่ผู้พิพากษาซึ่งเป็นประธานกำหนด
9. เมื่อคู่ความร้องขอหรือโดยการริเริ่มขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีเอง ห้ององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีมีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นอาทิ
- (ก) ชี้ขาดการรับคดีไว้พิจารณา หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ข) ดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อคงไว้ซึ่งระเบียบในระหว่างการนั่งพิจารณาคดี
10. องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องประกันว่า มีการจัดทำบันทึกการพิจารณาคดีที่ถูกต้องตรงตามกระบวนการพิจารณาอย่างสมบูรณ์ และนายทะเบียนจะเป็นผู้เก็บรักษาบันทึกนั้นไว้

ข้อ 65 กระบวนพิจารณาว่าด้วยการรับสารภาพผิด

1. เมื่อจำเลยรับสารภาพผิดตามข้อ 64 วรรค 8 (ก) ห้ององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีวินิจฉัยว่า
- (ก) จำเลยเข้าใจลักษณะและผลที่ตามมาของการรับสารภาพผิดหรือไม่
 - (ข) การรับสารภาพผิดเป็นไปด้วยความสมัครใจของจำเลยหลังจากมีการปรึกษากับทนายจำเลยอย่างเพียงพอหรือไม่ และ

(ค) การบริหารภาพผดได้รับการสนับสนุนโดยข้อเท็จจริงของคดีซึ่งระบุไว้ใน

- (1) ข้อหาที่อัยการฟ้องและจำเลยยอมรับหรือไม่
- (2) หลักฐานใด ๆ ที่อัยการเสนอซึ่งสนับสนุนข้อหาและจำเลยยอมรับหรือไม่ และ
- (3) พยานหลักฐานอื่นใด เช่น คำเบิกความของพยานตามที่อัยการหรือจำเลยนำเสนอหรือไม่

2. เมื่อองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีพิจารณาแล้วเป็นที่พอใจว่า สิ่งที่ถูกกล่าวถึงในวรรค 1 มีอยู่ครบถ้วน ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีพิจารณาว่าการรับสารภาพผิด ประกอบกับพยานหลักฐานที่ได้เสนอเพิ่มเติมใด ๆ ว่ามีข้อเท็จจริงที่สำคัญทั้งหมด อันจำเป็นในการพิสูจน์อาชญากรรมที่เกี่ยวกับการรับสารภาพผิดนั้นหรือไม่ และอาจพิพากษาลงโทษจำเลยในอาชญากรรมนั้นได้

3. เมื่อองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีพิจารณาแล้วไม่เป็นที่พอใจว่า สิ่งที่ถูกกล่าวถึงในวรรค 1 มีครบถ้วน ให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีพิจารณาว่ายังไม่มีการรับสารภาพผิดเกิดขึ้น ซึ่งในกรณีดังกล่าว องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องสั่งให้มีการพิจารณาคดีต่อไปตามกระบวนการพิจารณาคดีตามปกติที่ระบุไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ และอาจส่งมอบคดีให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอีกคณะหนึ่งพิจารณาได้

4. ในกรณีที่ยังมีองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีมีความเห็นว่าจำเป็นต้องมีการแสดงข้อเท็จจริงของคดีที่สมบูรณ์มากกว่านี้เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหาย องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอาจ

(ก) ร้องขอให้อัยการแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติม รวมทั้งให้พยานมาเบิกความ หรือ

(ข) สั่งให้มีการพิจารณาคดีต่อไปตามกระบวนการพิจารณาคดีตามปกติที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ ซึ่งในกรณีดังกล่าวให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีพิจารณาว่ายังไม่มีการรับสารภาพผิด และอาจมอบคดีให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอีกคณะหนึ่งพิจารณา

5. การหาข้อใด ๆ ระหว่างอัยการกับฝ่ายจำเลยเกี่ยวกับการแก้ไขข้อกล่าวหา การรับสารภาพผิดหรือโทษที่จะกำหนดจะไม่มีผลผูกมัดศาลฯ

ข้อ 66 ข้อสันนิษฐานเป็นผู้บริสุทธิ์

1. บุคคลย่อมได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ในศาลฯ ได้ว่ากระทำความผิดตามกฎหมายที่ใช้บังคับ

2. อัยการมีหน้าที่ต้องพิสูจน์ความผิดของจำเลย

3. ในการพิพากษาลงโทษจำเลย ศาลฯ ต้องแน่ใจว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดโดยปราศจากความสงสัยอย่างสมควร

ข้อ 67 สิทธิของจำเลย

ในการวินิจฉัยข้อหาใด จำเลยมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผย โดยคำนึงถึงบทบาทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ ได้รับการพิจารณาที่เป็นธรรมและเป็นกลาง จำเลยต้องได้รับหลักประกันขั้นต่ำด้วยความเสมอภาคอย่างเต็มที่ดังนี้

(ก) ได้รับการแจ้งโดยทันทีพร้อมด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะ มูลเหตุและสาระของข้อหาด้วยภาษาที่จำเลยเข้าใจและพูดได้อย่างเต็มที่

(ข) ให้มีเวลาและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่เพียงพอต่อการเตรียมต่อสู้คดีและให้มีการติดต่ออย่างเสรีและเป็นการลับกับทนายความที่จำเลยเลือก

(ค) ได้รับพิจารณาคดีในศาลโดยไม่ชักช้าเกินสมควร

(ง) ภายใต้บังคับบทบัญญัติข้อ 63 วรรค 2 ไปปรากฏตัวในการพิจารณาคดีในศาล ดำเนินการต่อสู้คดีด้วยตนเองหรือโดยผ่านทนายความที่จำเลยเลือก และในกรณีที่จำเลยไม่มีทนายความจำเลยต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากผู้ศาลแต่งตั้งให้ ไม่ว่าในกรณีใดที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และโดยไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทน ถ้าจำเลยไม่สามารถจ่ายค่าตอบแทนได้

(จ) ชักถามพยานของอีกฝ่ายหนึ่งด้วยตนเองหรือโดยผู้อื่น และเรียกพยานฝ่ายตนมาปรากฏตัว และซักถามภายใต้เงื่อนไขเดียวกับพยานของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเลยต้องได้รับสิทธิในการยกข้อต่อสู้คดีและแสดงพยานหลักฐานอื่นที่รับฟังได้ตามธรรมนูญศาลฯ นี้ด้วย

(ฉ) หากกระบวนการพิจารณาใดในศาลหรือเอกสารใดๆ ที่แสดงต่อศาลไม่ใช่ภาษาที่จำเลยเข้าใจและพูดได้อย่างเต็มที่ ให้จำเลยได้รับความช่วยเหลือจากล่ามที่มีความสามารถและการแปลเช่นว่าตามที่จำเป็นต่อความเป็นธรรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

(ช) ไม่ถูกบังคับให้เบิกความหรือรับสารภาพผิดและสามารถที่จะไม่ให้การหรือเบิกความใดๆ โดยไม่ถือว่าการไม่ให้การหรือไม่เบิกความดังกล่าวมีผลต่อการวินิจฉัยความผิดหรือความบริสุทธิ์

(ซ) ให้มีคำแถลงโดยไม่ต้องสาบานด้วยวาจาหรือทำคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อต่อสู้คดีของตน และ

(ฅ) ไม่ถูกบังคับให้ต้องยอมรับการผลักภาระการพิสูจน์หรือภาระการหักล้างใดๆ ให้จำเลย

2. นอกเหนือจากการเปิดเผยเรื่องอื่นใดที่บัญญัติไว้ในธรรมนูญศาลฯ นี้ ในทันทีที่สามารถดำเนินการได้ให้อัยการเปิดเผยให้จำเลยทราบถึงพยานหลักฐานที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของอัยการ ซึ่งอัยการเชื่อว่าจะแสดงให้เห็นหรือมีแนวโน้มที่จะแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ของจำเลยหรือบรรเทาความผิดของจำเลย หรือที่อาจกระทบต่อความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานในการดำเนินคดี ในกรณีมีข้อสงสัยในการใช้วรรคนี้ให้ศาลฯ เป็นผู้วินิจฉัย

**ข้อ 68 การคุ้มครองผู้เสียหายและพยานและการเข้าร่วม
ในกระบวนการพิจารณาของบุคคลดังกล่าว**

1. ศาลฯ ต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองความปลอดภัย สวัสดิภาพทางกายและทางจิตใจ ศักดิ์ศรี และความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้เสียหายและพยาน ในการดำเนินการดังกล่าว ศาลฯ ต้องคำนึงถึงปัจจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งอายุ เพศ ตามที่ได้นิยามไว้ในข้อ 7 วรรค 3 และสุขภาพ และลักษณะของอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเมื่ออาชญากรรมนั้นเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงทางเพศ หรือความรุนแรงต่อเพศ หรือความรุนแรงกับเด็ก ให้อัยการดำเนินมาตรการดังกล่าวโดยเฉพาะระหว่างการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดีต่ออาชญากรรมเหล่านั้น มาตรการเหล่านี้ต้องไม่กระทบหรือขัดกับสิทธิของจำเลย และการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมและเป็นกลาง

2. โดยเป็นข้อยกเว้นของหลักเกณฑ์ในการพิจารณาแบบเปิดเผยตามที่บัญญัติไว้ในข้อ 67 องค์คณะตุลาการของศาลฯ อาจดำเนินกระบวนการพิจารณาบางส่วนเป็นการลับ หรือยินยอมให้มีการแสดงหลักฐานโดยเครื่องมือ

อเลทรอนกสหรือวิธีพิเศษอื่น เพื่อคุ้มครองผู้เสียหายและพยานหรือจำเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการเช่นว่าจะต้องปฏิบัติในกรณีที่เป็นผู้เสียหายจากความรุนแรงทางเพศ หรือในกรณีที่เด็กเป็นผู้เสียหายหรือพยาน เว้นแต่ศาลฯ จะสั่งเป็นอย่างอื่น โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ทั้งหมด โดยเฉพาะความเห็นของผู้เสียหายหรือพยาน

3. เมื่อประโยชน์ส่วนบุคคลของผู้เสียหายได้รับผลกระทบ ศาลฯ ต้องอนุญาตให้ผู้เสียหายแสดงความเห็นและข้อกังวลของตนได้ และต้องพิจารณาในขั้นตอนของกระบวนการพิจารณาที่ศาลวินิจฉัยว่าเหมาะสมและโดยลักษณะที่ไม่กระทบหรือขัดกับสิทธิของจำเลย และการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมและเป็นกลาง เมื่อศาลเห็นว่าเหมาะสมอาจให้ผู้แทนทางกฎหมายของผู้เสียหายแสดงความเห็นและข้อกังวลดังกล่าวตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

4. หน่วยผู้เสียหายและพยานอาจแนะนำอัยการและศาลฯ ถึงมาตรการการคุ้มครอง การจัดการด้านความปลอดภัย การให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือที่เหมาะสมตามที่อ้างถึงในข้อ 43 วรรค 6

5. ในกรณีที่มีการเปิดเผยพยานหลักฐานหรือข้อมูลตามธรรมนูญศาลฯ นี้ อาจนำไปสู่อันตรายร้ายแรงต่อความปลอดภัยของพยานหรือครอบครัวของพยาน อัยการอาจไม่เปิดเผยพยานหลักฐานหรือข้อมูลเช่นว่า แล้วยื่นเป็นข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่องนั้นแทน เพื่อความมุ่งประสงค์ของกระบวนการพิจารณาใดๆ ที่ดำเนินมาก่อนหน้าที่จะเริ่มการพิจารณาคดี มาตรการดังกล่าวจะต้องดำเนินการไปในลักษณะที่ไม่กระทบหรือขัดกับสิทธิของจำเลยและการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมและเป็นกลาง

6. รัฐอาจขอให้มีการดำเนินมาตรการที่จำเป็นเกี่ยวกับการคุ้มครองเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนของตนและการคุ้มครองข้อมูลลับหรือข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน

ข้อ 69- พยานหลักฐาน

1. ก่อนเบิกความ ให้พยานปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานว่าจะเบิกความตามความเป็นจริง

2. พยานต้องเบิกความในการพิจารณาคดีด้วยตนเอง ยกเว้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรการที่ระบุไว้ในข้อ 68 หรือในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน ศาลฯ อาจอนุญาตให้พยานเบิกความด้วยวาจา หรือด้วยบันทึกคำเบิกความของพยานโดยเทคโนโลยีบันทึกภาพหรือบันทึกเสียงรวมถึงการนำเสนอเอกสาร หรือคำให้การที่เป็นลายลักษณ์อักษรด้วยตามธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน มาตรการเหล่านี้ต้องไม่กระทบหรือขัดกับสิทธิของจำเลย

3. คู่ความอาจเสนอพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดี ตามข้อ 64 ให้ศาลฯ มีอำนาจร้องขอให้มีการส่งมอบพยานหลักฐานทั้งหมดที่ศาลฯ พิจารณาว่าจำเป็นต่อการพิสูจน์ความจริง

4. ศาลฯ อาจตัดสินเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องหรือการรับฟังพยานหลักฐานใดๆ โดยคำนึงถึงเป็นอาทิ น้ำหนักของพยานหลักฐานซึ่งเกี่ยวกับประเด็นข้อสำคัญในคดี และผลกระทบซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าวอาจก่อให้เกิดขึ้นต่อการพิจารณาคดีหรือการประเมินค่าเบิกความของพยานที่เป็นธรรมตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

5. ศาลฯ ต้องเคารพและปฏิบัติตามเอกสิทธิ์ว่าด้วยความลับที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

6. ศาลฯ ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปแต่อาจนำมาประกอบการพิจารณาคดีได้
7. ห้ามมิให้ศาลฯ รับฟังพยานหลักฐานใด หากว่าพยานหลักฐานได้มาโดยวิธีที่ละเมิดธรรมนูญศาลฯ นี้ หรือ ละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เป็นที่ยอมรับระหว่างประเทศ หากว่า
- (ก) การละเมิดนั้นก่อให้เกิดข้อสงสัยอย่างยิ่งในเรื่องความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐาน หรือ
 - (ข) การรับฟังพยานหลักฐานนั้นอาจจะเป็นไปในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเสียหายและอาจทำลาย บารุณภาพของกระบวนการพิจารณาตัดสินอย่างรุนแรง
8. เมื่อวินิจฉัยถึงความเกี่ยวข้องหรือการรับฟังพยานหลักฐานที่รัฐภาคีหนึ่งรวบรวมไว้แล้ว ศาลฯ ต้องไม่วินิจฉัย เกี่ยวกับการใช้กฎหมายภายในของรัฐนั้น

ข้อ 70 ความผิดต่อการบริหารงานยุติธรรม

1. ศาลฯ ต้องมีเขตอำนาจเหนือความผิดต่อการบริหารงานยุติธรรมของศาลฯ เมื่อกระทำโดยเจตนาในกรณี ดังต่อไปนี้
- (ก) การเบิกความเท็จเมื่ออยู่ภายใต้พันธกรณีตามข้อ 69 วรรค 1 ที่ให้พูดความจริง
 - (ข) การนำเสนอพยานหลักฐานที่คู่ความผู้นั้นรู้ว่าเท็จหรือปลอม
 - (ค) การใช้อำนาจครอบงำพยานโดยมิชอบ การขัดขวางหรือการแทรกแซงการมาปรากฏตัวต่อศาลหรือ การเบิกความของพยาน การแก้แค้นตอบโต้พยานที่มาเบิกความ หรือการทำลายหรือการแก้ไขพยานหลักฐาน ที่รวบรวมไว้ หรือการขัดขวางการรวบรวมพยานหลักฐาน
 - (ง) การประวิง การข่มขู่ หรือการใช้อำนาจครอบงำโดยมิชอบต่อเจ้าหน้าที่ของศาลฯ เพื่อความมุ่งประสงค์ ที่จะบังคับหรือชักจูงใจเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยไม่เหมาะสม
 - (จ) การแก้แค้นตอบโต้เจ้าหน้าที่ของศาลฯ เพราะเหตุจากการกระทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่คนนั้น หรือ เจ้าหน้าที่คนอื่น
 - (ฉ) การร้องขอหรือการรับสินบนในฐานะเจ้าหน้าที่ของศาลฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่ทางการของตน
2. หลักการและกระบวนการดำเนินการว่าด้วยการใช้เขตอำนาจศาลฯ เหนือความผิดภายใต้ข้อนี้ให้เป็นไปตามที่ บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน ส่วนเงื่อนไขสำหรับการให้ความร่วมมือระหว่าง ประเทศแก่ศาลฯ เกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาตัดสินภายใต้ข้อนี้ให้อยู่ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐที่ได้รับการร้องขอ
3. ในกรณีที่คำพิพากษาว่ามีความผิด ศาลฯ อาจกำหนดโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
4. (ก) แต่ละรัฐภาคีต้องขยายกฎหมายอาญาของตน ซึ่งลงโทษความผิดที่ได้กระทำขึ้นในดินแดนของตน หรือโดยคนชาติของตนต่อบุรณภาพกระบวนการด้านการสืบสวนสอบสวนหรือกระบวนการยุติธรรมของรัฐนั้น ให้ครอบคลุมถึงความผิดต่อการบริหารงานยุติธรรมที่อ้างถึงในข้อนี้
- (ข) เมื่อใดก็ตามที่เห็นว่าสมควร รัฐภาคีต้องเสนอคดีต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐเพื่อความมุ่งประสงค์ใน การฟ้องร้องดำเนินคดี เจ้าหน้าที่เหล่านั้นต้องดำเนินคดีดังกล่าวด้วยความระมัดระวังและอุทิศทรัพยากรอย่างเพียงพอ เพื่อให้สามารถดำเนินคดีดังกล่าวไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 7.1 บทบังคับสำหรับการประพจน์มิชอบต่อศาล

1. ศาลฯ อาจลงโทษบุคคลที่มาปรากฏตัวต่อศาลซึ่งประพจน์มิชอบ รวมทั้งการขัดขวางกระบวนการพิจารณาคดีหรือเจตนาปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามแนวทางของศาลฯ โดยมาตรการทางการบริหารนอกเหนือจากการจำคุก เช่น ให้ออกจากห้องพิจารณาคดีชั่วคราวหรือถาวร การปรับหรือมาตรการอื่นที่คล้ายคลึงกันที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
2. กระบวนการในการกำหนดมาตรการที่ระบุไว้ในวรรค 1 จะต้องเป็นข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

ข้อ 7.2 การคุ้มครองข้อมูลความมั่นคงแห่งชาติ

1. ให้ใช้ข้อบังคับกับกรณีใดก็ตามที่รัฐหนึ่งเห็นว่าการเปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารของรัฐนั้นจะกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของตน กรณีดังกล่าวรวมถึงกรณีที่อยู่ในขอบเขตของข้อ 56 วรรค 2 และ 3 ข้อ 61 วรรค 3 ข้อ 64 วรรค 3 ข้อ 67 วรรค 2 ข้อ 68 วรรค 6 ข้อ 87 วรรค 6 และข้อ 93 รวมถึงกรณีที่เกิดขึ้นในขั้นตอนอื่นใดของกระบวนการพิจารณาคดีที่การเปิดเผยดังกล่าวอาจเป็นประเด็นขึ้น
2. ข้อนี้ยังต้องใช้บังคับเมื่อบุคคลที่ได้รับการร้องขอให้มอบข้อมูลหรือพยานหลักฐานปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามหรืออ้างว่าเป็นเรื่องของรัฐบนมูลเหตุที่ว่า การเปิดเผยนั้นจะกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติ และรัฐที่เกี่ยวข้องยืนยันว่าเป็นความเห็นของตนที่ว่า การเปิดเผยนั้นจะกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของตนเองด้วย
3. ไม่ว่าความใดในข้อนี้กระทบต่อข้อกำหนดด้วยความลับที่ใช้บังคับตามข้อ 54 วรรค 3 (จ) และ (ฉ) หรือการใช้ข้อ 73 บังคับ
4. หากรัฐได้รู้ว่าข้อมูลหรือเอกสารนั้นของรัฐนั้นกำลังหรือน่าจะถูกเปิดเผยในขั้นตอนใดก็ตามของกระบวนการพิจารณาคดี และรัฐนั้นเห็นว่าการเปิดเผยนั้นจะกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของตน รัฐนั้นมีสิทธิจะเข้าแทรกแซงเพื่อขอรับคำวินิจฉัยปัญหาในประเด็นดังกล่าว ตามข้อนี้
5. หากรัฐหนึ่งเห็นว่าการเปิดเผยข้อมูลกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของตน รัฐนั้นจะดำเนินการทุกขั้นตอนที่สมเหตุสมผลร่วมกับอัยการ ฝ่ายจำเลยหรือองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น หรือองค์คณะตุลาการพิจารณาคดี แล้วแต่กรณี เพื่อหาทางแก้ไขเรื่องนี้โดยวิธีร่วมมือกัน ขั้นตอนเช่นนี้อาจรวมถึง
 - (ก) การแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องขอ-หรือการทำคำร้องขอให้ชัดเจน
 - (ข) การวินิจฉัยโดยศาลฯ เกี่ยวกับความเกี่ยวข้องของข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่ขอให้ค้นหา หรือการวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานนั้น แม้ว่าเกี่ยวข้อง จะสามารถขอหรือได้มาแล้วจากแหล่งข้อมูลอื่นนอกเหนือจากรัฐที่ได้รับการร้องขอ
 - (ค) การได้มาซึ่งข้อมูล หรือพยานหลักฐานจากแหล่งอื่น หรือในรูปแบบอื่น หรือ
 - (ง) ความตกลงว่าด้วยเงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งอาจจัดให้มีการให้ความช่วยเหลือภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว ซึ่งนอกเหนือจากเงื่อนไขอื่น ๆ ยังรวมถึงการจัดหาคำสรุปหรือการอ้างพราง การจำกัดการเปิดเผย การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นการลับ หรือกระบวนการพิจารณาคดีฝ่ายเดียว หรือมาตรการคุ้มครองอื่นที่ยินยอมให้กระทำได้อย่างไธธรรมานุศาลฯ นี้ และระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

6. เมื่อได้ดำเนินการทุกขั้นตอนที่สมเหตุสมผลเพื่อแก้ปัญหาโดยวิธีร่วมมือกันแล้ว และถ้ารัฐพิจารณาว่าไม่มีวิธีการหรือเงื่อนไขอื่นที่ข้อมูลหรือเอกสารจะได้รับการจัดหาหรือเปิดเผยโดยไม่กระทบผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติแล้ว รัฐนั้นต้องแจ้งให้อัยการหรือศาลฯ ทราบเหตุผลเฉพาะสำหรับการวินิจฉัยของตน เว้นแต่การอธิบายเหตุผลดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติของรัฐนั้นเอง

7. หลังจากนั้น หากศาลฯ วินิจฉัยว่าพยานหลักฐานมีความเกี่ยวข้อง และจำเป็นสำหรับการพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลย ศาลฯ อาจดำเนินการดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อมีการขอให้เปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารที่ขอให้ค้นหาเพื่อความร่วมมือตามภาค 9 หรือพฤติการณ์ที่ระบุไว้ใน วรรค 2 และรัฐนั้นได้ยกมูลเหตุสำหรับการปฏิเสธที่อ้างถึงในข้อ 9 วรรค 4

(1) ก่อนจัดทำข้อสรุปใดที่อ้างถึงในอนุวรรค 7 (ก) (2) ศาลฯ อาจร้องขอให้มีการปรึกษาเพิ่มเติมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการพิจารณาการชี้แจงข้อเท็จจริงของรัฐซึ่งอาจรวมถึงการพิจารณาคดีเป็นการลับ และฝ่ายเดียว ตามความเหมาะสม

(2) หากศาลฯ สรุปว่าตามพฤติการณ์ของคดี รัฐที่ได้รับการร้องขอมิได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยการยกมูลเหตุสำหรับการปฏิเสธภายใต้ข้อ 93 วรรค 4 ศาลฯ อาจเสนอเรื่องไปตามข้อ 87 วรรค 7 โดยระบุเหตุผลของข้อสรุปของศาลฯ และ

(3) ศาลฯ อาจมีข้อสรุปที่เห็นว่าเหมาะสมในพฤติการณ์นั้นๆ เกี่ยวกับความมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของข้อเท็จจริงใดๆ ในการพิจารณาคดีจำเลย หรือ

(ข) ในพฤติการณ์อื่นๆ ทั้งปวง

(1) สั่งให้เปิดเผย หรือ

(2) ในกรณีไม่สั่งให้เปิดเผย ให้ทำข้อสรุปที่เหมาะสมกับพฤติการณ์นั้นๆ เกี่ยวกับความมีอยู่หรือไม่มีอยู่ของข้อเท็จจริงใดๆ ในการพิจารณาคดีจำเลย

ข้อ 73 ข้อมูลหรือเอกสารจากบุคคลที่สาม

หากรัฐภาคีหนึ่งได้รับการร้องขอจากศาลฯ ให้จัดหาเอกสารหรือข้อมูลที่อยู่ในความดูแลความครอบครองหรือควบคุมของรัฐนั้น ซึ่งรัฐ องค์การระหว่างรัฐบาล หรือองค์การระหว่างประเทศใดๆ เปิดเผยต่อรัฐนั้นในทางลับ ให้รัฐดังกล่าวขอความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลหรือเอกสารเพื่อเปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลนั้น หากผู้ให้ข้อมูลหรือเอกสารเป็นรัฐภาคี ให้รัฐนั้นยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลหรือเอกสาร หรือดำเนินการแก้ปัญหาว่าด้วยการเปิดเผยกับศาลฯ ตามบทบัญญัติของข้อ 72 หากผู้ให้ข้อมูลหรือเอกสารไม่ใช่รัฐภาคี และปฏิเสธที่จะยินยอมเปิดเผย ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอแจ้งต่อศาลฯ ว่าไม่สามารถจัดหาเอกสารหรือข้อมูลให้ได้ เนื่องจากพันธกรณีว่าด้วยความลับที่มีอยู่ก่อนหน้านี้กับผู้ให้ข้อมูลหรือเอกสารนั้น

ข้อ 74 ข้อกำหนดสำหรับการตัดสิน

1. ผู้พิพากษาทุกคนขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องปรากฏตัวในแต่ละขั้นตอนของการพิจารณาคดีในศาลฯ และตลอดเวลาการปรึกษาดกเถียงเพื่อพิจารณาคดี คณะประธานศาลฯ อาจแต่งตั้งผู้พิพากษาสำรองที่มีอยู่หนึ่งคนหรือมากกว่าให้เข้าร่วมในแต่ละขั้นตอนของการพิจารณาคดี โดยพิจารณาเป็นกรณีไป และให้ทำหน้าที่แทนผู้พิพากษา ขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี หากผู้พิพากษาคณะนั้นไม่สามารถร่วมการพิจารณาคดีต่อไปได้

2. คำตัดสินขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานและกระบวนการพิจารณาคดีทั้งปวง คำตัดสินต้องไม่เกินข้อเท็จจริงหรือพหุติการณที่ระบุไว้ในข้อกล่าวหาและคำแก้ไขข้อกล่าวหา ศาลฯ อาจมีคำตัดสินบนพื้นฐานของพยานหลักฐานที่ได้เสนอขึ้นมาและพิจารณาในการพิจารณาคดีในศาลฯ เท่านั้น
3. องค์คณะผู้พิพากษาต้องพยายามพิจารณาคัดสินให้เป็นเอกฉันท์ หากไม่สามารถทำได้ให้วินิจฉัยโดยคะแนนเสียงข้างมากขององค์คณะผู้พิพากษา
4. การปรึกษากฎเกี่ยวเพื่อพิจารณาคดีขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องเก็บเป็นความลับ
5. คำตัดสินต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรและต้องประกอบด้วยคำวินิจฉัยข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานและข้อสรุปขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี ซึ่งมีข้อความและเหตุผลประกอบโดยครบถ้วน ในห้ององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีมีคำวินิจฉัยเดียว ถ้าไม่ได้รับเสียงเอกฉันท์ คำวินิจฉัยขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องประกอบด้วยความเห็นของฝ่ายเสียงข้างมาก และฝ่ายเสียงข้างน้อยให้อ่านคำตัดสินหรือสรุปคำวินิจฉัยในการพิจารณาคดีโดยเปิดเผย

ข้อ 75 การชดเชยแก่ผู้เสียหาย

1. ให้ศาลฯ กำหนดหลักการที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวข้องกับการชดเชยแก่ผู้เสียหาย รวมทั้งการชดเชยคืน การใช้ค่าสินไหมทดแทนและการฟื้นฟูสภาพ ตามหลักการคำตัดสินของศาลฯ ศาลฯ อาจวินิจฉัยขอบเขตและระดับของความเสียหาย ความสูญเสียและอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นต่อหรือที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย และให้ศาลฯ แลงหลักการที่ใช้เป็นพื้นฐานในประเด็นที่กำลังวินิจฉัยอยู่แก่ผู้เสียหายหรือที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย ไม่ว่าจะได้รับการร้องขอหรือโดยที่ศาลฯ เห็นเองในพหุติการณเฉพาะ
2. ศาลฯ อาจมีคำสั่งโดยตรงต่อผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด โดยกำหนดการชดเชยที่เหมาะสมให้กับผู้เสียหายหรือที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย รวมทั้งการชดเชยคืน การใช้ค่าสินไหมทดแทน และการฟื้นฟูสภาพ เมื่อเห็นสมควร ศาลฯ อาจมีคำสั่งว่า คำตัดสินชี้ขาดสำหรับการชดเชยค่าเสียหายอาจทำผ่านกองทุนที่จัดตั้งขึ้นตามข้อ 79
3. ก่อนมีคำสั่งภายใต้ข้อนี้ ศาลฯ อาจเชิญและต้องพิจารณาข้อชี้แจงจากหรือในนามของผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด ผู้เสียหาย บุคคลอื่นที่มีส่วนได้เสีย หรือรัฐที่มีส่วนได้เสีย หรือผู้แทนของบุคคลหรือรัฐดังกล่าว
4. หลังจากบุคคลถูกพิพากษาว่ามีความผิดในอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ แล้ว ในการใช้อำนาจของตนภายใต้ข้อนี้ ศาลฯ อาจวินิจฉัยว่าจำเป็นที่จะต้องหามาตรการภายใต้ข้อ 93 วรรค 1 หรือไม่ เพื่อที่จะให้คำสั่งที่ศาลฯ อาจจะมีตามวรรคนี้มีผลบังคับใช้
5. ให้รัฐภาคีปฏิบัติตามคำตัดสินในข้อนี้ เสมือนหนึ่งว่าบทบัญญัติของข้อ 109 สามารถนำมาใช้บังคับกับข้อนี้ได้
6. ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะถูกตีความไปในทางที่กระทบสิทธิของผู้เสียหายภายใต้กฎหมายภายในของรัฐหรือกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ 7.6 การพิพากษากำหนดโทษ

1. ในกรณีที่มีการพิพากษาว่ามีความผิด องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีต้องพิจารณากำหนดการลงโทษที่เหมาะสม และต้องคำนึงถึงพยานหลักฐานที่ถูกเสนอ และประเด็นที่น่าเสนอในระหว่างการพิจารณาคดี ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษนั้น
2. เว้นแต่ในกรณีที่ข้อ 65 บังคับและก่อนสิ้นสุดการพิจารณาคดี องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีอาจจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีครั้งต่อไปอีก เพื่อรับฟังพยานหลักฐานหรือประเด็นที่น่าเสนอเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษ โดยศาลฯ เอง หรือตามคำร้องขอของอัยการหรือจำเลยตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
3. เมื่อนำความในวรรค 2 มาใช้บังคับ ข้อชี้แจงภายใต้ข้อ 75 ต้องได้รับการพิจารณาระหว่างการนั่งพิจารณาคดีครั้งต่อไปตามที่อ้างถึงในวรรค 2 และระหว่างการนั่งพิจารณาคดีเพิ่มเติมใดๆ หากจำเป็น
- 4.ให้อ่านคำพิพากษากำหนดโทษโดยเปิดเผย และหากเป็นไปได้ให้อ่านต่อหน้าจำเลย

ภาค 7 บทลงโทษ

ข้อ 77 บทลงโทษที่สามารถใช้บังคับ

1. ภายใต้บังคับของข้อ 110 ศาลฯ อาจกำหนดบทลงโทษดังต่อไปนี้ต่อบุคคลที่ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิดในอาชญากรรมตามข้อ 5 ของธรรมนูญศาลฯ นี้
 - (ก) โทษจำคุกตามจำนวนปีที่ระบุ ซึ่งต้องไม่เกินกว่า 30 ปี หรือ
 - (ข) โทษจำคุกตลอดชีวิตเมื่อพิจารณาจากความร้ายแรงของอาชญากรรม และพฤติการณ์เฉพาะของผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด
2. นอกเหนือจากการจำคุกแล้ว ศาลฯ อาจสั่งให้
 - (ก) ปรับ ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
 - (ข) การริบรายได้ ทรัพย์สินและสินทรัพย์ที่ได้มาจากอาชญากรรมนั้นทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อม โดยไม่ทำให้บุคคลที่สามผู้สุจริตเสื่อมเสียสิทธิ

ข้อ 78 การกำหนดโทษ

1. ในการกำหนดโทษ ศาลฯ ต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ เช่น ความรุนแรงของอาชญากรรมและพฤติการณ์เฉพาะของผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
2. ในการกำหนดโทษจำคุก ศาลฯ ต้องหักเวลาที่ได้ถูกกักขังตามคำสั่งของศาลฯ หากมี ศาลฯ อาจหักเวลาช่วงใดที่ได้ถูกกักขังอันเกี่ยวเนื่องกับการกระทำซึ่งเป็นมูลของอาชญากรรมนั้น
3. เมื่อบุคคลถูกพิพากษาว่ามีความผิดในอาชญากรรมมากกว่าหนึ่งกระทง ศาลฯ ต้องอ่านคำพิพากษาลงโทษเฉพาะสำหรับอาชญากรรมแต่ละกระทง และคำพิพากษาลงโทษรวมที่ระบุถึงระยะเวลาทั้งหมดของการจำคุก ระยะเวลาจะต้องไม่น้อยกว่าคำพิพากษาลงโทษกระทงเดียวซึ่งสูงที่สุดที่ได้อ่านและต้องไม่เกินกว่า 30 ปี หรือคำพิพากษาลงโทษจำคุกตลอดชีวิตตาม ข้อ 77 วรรค 1 (ข)

ข้อ 79 กองทุน

1. ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นโดยมติของสมัชชารัฐภาคีเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหายจากอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ และของครอบครัวผู้เสียหายดังกล่าว
2. ศาลฯ อาจสั่งให้ออนเงินและทรัพย์สินอื่นๆ ที่รวบรวมจากค่าปรับหรือการริบทรัพย์สินโดยคำสั่งของศาลฯ เข้ากองทุน
3. การจัดการกองทุนให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่สมัชชารัฐภาคีกำหนด

ข้อ 80 การไม่ผิดกระทบบต่อการใช้บังคับของบทลงโทษ
ของรัฐและกฎหมายภายในของรัฐ

ไม่มีความใดในภาคนี้ของธรรมนูญศาลฯ นี้ ผิดกระทบบต่อการใช้บังคับของบทลงโทษของรัฐที่บัญญัติไว้ใน
กฎหมายภายในของตน หรือต่อกฎหมายภายในรัฐที่ไม่มีบทลงโทษที่ได้บัญญัติไว้ในภาคนี้

ภาค 8

การอุทธรณ์และการทบทวน

.....

ข้อ 81 การอุทธรณ์คำตัดสินปล่อยตัวจำเลยให้พ้นจากข้อกล่าวหา
หรือคำพิพากษาว่ามีความผิด หรือต่อคำพิพากษาลงโทษ

1. คำตัดสินตามข้อ 74 อาจอุทธรณ์ได้ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐานดังต่อไปนี้
 - (ก) อัยการอาจอุทธรณ์ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้
 - (1) การพิจารณาคดีที่มีระเบียบ
 - (2) ความผิดพลาดของข้อเท็จจริง หรือ
 - (3) ความผิดพลาดของข้อกฎหมาย
 - (ข) ผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด หรืออัยการโดยการดำเนินการในนามของบุคคลนั้นอาจอุทธรณ์ด้วยมูลเหตุใด ดังต่อไปนี้
 - (1) การพิจารณาที่มีระเบียบ
 - (2) ความผิดพลาดของข้อเท็จจริง
 - (3) ความผิดพลาดของข้อกฎหมาย หรือ
 - (4) มูลเหตุอื่นใดที่มีผลกระทบต่อความเป็นธรรมหรือความน่าเชื่อถือของกระบวนการพิจารณาหรือคำตัดสิน
2. (ก) อัยการหรือผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษอาจอุทธรณ์คำพิพากษาลงโทษได้ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน ด้วยมูลเหตุของความไม่ได้สัดส่วนระหว่างอาชญากรรมและการลงโทษ
 - (ข) ในกรณีการอุทธรณ์ต่อคำพิพากษาลงโทษ หากศาลฯ พิจารณาเห็นว่า มีมูลเหตุที่อาจกลับคำพิพากษาว่ามีความผิดไว้ทั้งหมดหรือบางส่วน ศาลฯ อาจเชิญอัยการและผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด ให้เสนอมูลเหตุตามข้อ 81 วรรค 1 (ก) หรือ (ข) และอาจมีคำตัดสินเกี่ยวกับคำพิพากษาว่ามีความผิดตามข้อ 83
 - (ค) ให้ใช้กระบวนการพิจารณาเดียวกันนี้บังคับ หากศาลฯ พิจารณาว่า มีมูลเหตุลดโทษตามวรรค 2 (ก) เฉพาะในกรณีการอุทธรณ์ต่อคำพิพากษาว่ามีความผิด
3. (ก) หากองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีไม่มีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ผู้ที่ต่อคำพิพากษาว่ามีความผิดจะยังคงถูกคุมขังไว้ระหว่างอุทธรณ์
 - (ข) เมื่อกำหนดเวลาคุมขังของผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิดเกินกว่าคำตัดสินลงโทษจำคุกที่กำหนดให้ปล่อยตัวบุคคลนั้น นอกจากกรณีที่อัยการกำลังอุทธรณ์อยู่ด้วย การปล่อยตัวอาจอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามอนุวรรค (ค) ข้างล่าง
 - (ค) ในกรณีตัดสินปล่อยตัวจำเลยให้พ้นจากข้อกล่าวหาให้ปล่อยตัวจำเลยทันที ภายใต้บังคับของข้อต่อไปนี้
 - (1) ภายใต้พฤติการณ์พิเศษและโดยคำนึง เป็นอาทิ ถึงปัจจัยต่างๆ โดยเฉพาะความเสี่ยงที่เห็นได้ชัดว่าจะมีการหลบหนี ความรุนแรงของความผิดที่กล่าวหา และโอกาสที่การอุทธรณ์จะ

สำเร็จแล้ว องค์คณะตุลาการพิจารณาคดี โดยคำร้องขอของอัยการ อาจให้กักขังบุคคลนั้นไว้ระหว่างอุทธรณ์

- (2) คำตัดสินโดยองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีตามอนุวรรค (ค) (1) อาจมีการอุทธรณ์ ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

4. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 (ก) และ (ข) การบังคับให้เป็นไปตามคำตัดสินหรือคำพิพากษาลงโทษให้ระงับคำพิพากษาลงโทษไว้ชั่วคราวระหว่างระยะเวลาที่อนุญาตให้อุทธรณ์ได้ และสำหรับช่วงเวลาของกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์

ข้อ 82 การอุทธรณ์คำตัดสินอื่น

1. คู่ความฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจอุทธรณ์คำวินิจฉัยใดดังต่อไปนี้ตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

- (ก) คำตัดสินที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลฯ หรือการรับคดีไว้พิจารณา
- (ข) คำตัดสินอนุญาตหรือปฏิเสธการปล่อยตัวบุคคลที่กำลังถูกสืบสวนสอบสวนหรือฟ้องร้องดำเนินคดี
- (ค) คำตัดสินขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นที่กระทำโดยการริเริ่มของตนเองตามข้อ 56 วรรค 3
- (ง) คำตัดสินที่เกี่ยวกับประเด็นที่อาจมีผลกระทบอย่างสำคัญยิ่งต่อการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรมและรวดเร็วหรือผลของการพิจารณาคดีในศาลฯ และซึ่งในความเห็นขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นหรือองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีเห็นว่าการหาข้อยุติโดยฉับพลันขององค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจทำให้กระบวนการพิจารณารุดหน้าไปอย่างเป็นรูปธรรม

2. รัฐที่เกี่ยวข้องหรืออัยการอาจอุทธรณ์คำตัดสินขององค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้นตามข้อ 57 วรรค 3 (ง) โดยได้รับอนุญาตจากองค์คณะตุลาการพิจารณาเบื้องต้น การอุทธรณ์จะได้รับพิจารณาโดยเร็ว

3. การอุทธรณ์ด้วยตัวของมันเองจะต้องไม่เป็นการระงับการดำเนินการใดๆ ไว้ชั่วคราว เว้นแต่ องค์คณะตุลาการอุทธรณ์จะมีคำสั่งเช่นนั้น เมื่อได้รับการร้องขอตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

4. ผู้แทนทางกฎหมายของผู้เสียหาย ผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด หรือเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ซึ่งได้รับผลกระทบเสียหายโดยคำสั่งตามข้อ 75 อาจอุทธรณ์ต่อคำสั่งให้มีการชดเชยค่าเสียหายตามที่ระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

ข้อ 83 กระบวนการพิจารณาชั้นอุทธรณ์

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของกระบวนการพิจารณาตามข้อ 81 และข้อนี้ ให้้องค์คณะตุลาการอุทธรณ์มีอำนาจทั้งปวงขององค์คณะตุลาการพิจารณาคดี

2. หากองค์คณะตุลาการอุทธรณ์เห็นว่า กระบวนการพิจารณาที่ได้รับการอุทธรณ์ว่าไม่เป็นธรรมในลักษณะที่มีผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของคำตัดสินหรือคำพิพากษาลงโทษ หรือคำตัดสิน หรือคำพิพากษาลงโทษที่ได้รับการอุทธรณ์นั้น ได้รับผลกระทบในสาระสำคัญจากความผิดพลาดของข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายหรือกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ องค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจ

(11) กลบหรือแก้ไขคดีสนหรือคำพิพากษาลงโทษ หรือ

(ข) สั่งให้องค์คณะตุลาการพิจารณาคดีชุดอื่นพิจารณาคดีใหม่

เพื่อความมุ่งประสงค์เหล่านี้ องค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจส่งประเด็นข้อเท็จจริงคืนไปยังองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีชุดเดิม เพื่อให้วินิจฉัยประเด็น และให้รายงานกลับตามนั้น หรืออาจเรียกพยานหลักฐานมาเพื่อวินิจฉัยประเด็นนั้นเอง ในกรณีที่ผู้ต้องคำพิพากษามีความผิดเท่านั้น หรืออัยการซึ่งทำการในนามบุคคลดังกล่าว อุทธรณ์คำตัดสินหรือคำพิพากษาลงโทษ คำตัดสินหรือคำพิพากษาลงโทษไม่สามารถแก้ไขให้เป็นผลเสียต่อบุคคลนั้นได้

3. หากในการอุทธรณ์คำพิพากษาลงโทษ องค์คณะตุลาการอุทธรณ์เห็นว่าคำพิพากษาลงโทษไม่ได้สัดส่วนกับอาชญากรรม องค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาลงโทษได้ตามความในภาค 7

4. คำพิพากษาขององค์คณะตุลาการอุทธรณ์ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากขององค์คณะผู้พิพากษา และต้องอ่านในศาลโดยเปิดเผย คำพิพากษาดังกล่าวต้องระบุเหตุผลที่ใช้เป็นพื้นฐาน ในกรณีที่คำพิพากษามีได้เป็นไปโดยมติดอกฉันท คำพิพากษาขององค์คณะตุลาการอุทธรณ์ต้องประกอบด้วยความเห็นของฝ่ายเสียงข้างมากและฝ่ายเสียงข้างน้อย แต่ผู้พิพากษาคนใดคนหนึ่งอาจเสนอความเห็นต่างหาก หรือความเห็นแย้งเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายได้

5. องค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจอ่านคำพิพากษาของตนโดยผู้ที่ถูกตัดสินให้ปล่อยตัว หรือต้องคำพิพากษาให้มีความผิดไม่มาปรากฏตัวได้

ข้อ 84 การทบทวนคำพิพากษาว่ามีความผิดหรือคำพิพากษาลงโทษ

1. ผู้ที่ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด หรือในกรณีที่ถึงแก่ความตายแล้ว คู่สมรส บุตร บิดามารดา หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่มีชีวิตในเวลาที่ย่ำเลยถึงแก่กรรม ซึ่งได้รับคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดแจ้งจากจำเลยให้ทำการใช้สิทธิเรียกร้องเช่นว่า หรืออัยการซึ่งทำการในนามบุคคลนั้น อาจร้องขอต่อองค์คณะตุลาการอุทธรณ์ให้ทบทวนคำพิพากษาดังที่สุดของคำพิพากษาว่ามีความผิดหรือคำพิพากษาลงโทษด้วยมูลเหตุที่ว่า

(ก) มีการค้นพบพยานหลักฐานใหม่ซึ่ง

(1) ไม่ปรากฏในเวลาที่มีการพิจารณาคดี และการไม่ปรากฏเช่นว่า ทั้งหมดหรือบางส่วน มิได้มีสาเหตุมาจากคู่ความในศาลฯ ที่ยื่นคำร้องขอ และ

(2) มีความสำคัญเพียงพอว่า หากได้รับการพิสูจน์ในการพิจารณาคดีในศาลฯ น่าจะมีผลเปลี่ยนแปลงคำตัดสิน

(ข) ได้มีการค้นพบใหม่ว่าพยานหลักฐานสำคัญซึ่งศาลฯ ได้อาศัยเป็นหลักในการพิจารณาคดีในศาลฯ และพิพากษาว่ามีความผิด เป็นเท็จ ทำปลอมขึ้น หรือพิสูจน์ได้ว่าเป็นเท็จ

(ค) ผู้พิพากษาดังแต่หนึ่งคนขึ้นไปซึ่งได้ร่วมในการพิพากษาว่ามีความผิดหรือยืนยันข้อหาในคดีนั้น ได้กระทำการประพฤติดูหมิ่นอย่างร้ายแรงหรือละเลยหน้าที่อย่างร้ายแรง อันมีเหตุผลเพียงพอในการถอดถอนผู้พิพากษานั้น หรือเหล่านั้นจากตำแหน่งตามข้อ 46

องค์คณะตุลาการอุทธรณ์จะปฏิเสธคำร้องขอ หากพิจารณาว่า คำร้องขอไม่มีมูล ในกรณีที่วินิจฉัยว่าคำร้องขอนั้นควรแก่การพิจารณา องค์คณะตุลาการอุทธรณ์อาจ

(ก) ตั้งองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีเดิมขึ้นใหม่

(ข) ตั้งองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีชุดใหม่ หรือ

(ค) คงเขตอำนาจศาลฯ เทนือคดีนั้น

ตามความเหมาะสม เพื่อที่ว่าหลังจากได้รับฟังทุกฝ่ายในลักษณะที่ระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความ และพยานหลักฐานแล้ว จะสามารถวินิจฉัยได้ว่าควรจะทบทวนคำพิพากษาใหม่หรือไม่

ข้อ 85 คำสั่งใหม่ทดแทนแก่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องคำพิพากษาว่ามีความผิด

1. ให้บุคคลใดที่เป็นผู้เสียหายจากการจับกุมหรือการควบคุมตัวที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีสิทธิที่สามารถบังคับได้ที่จะได้รับคำสั่งใหม่ทดแทน
2. เมื่อบุคคลใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดทางอาญา และภายหลังได้มีการกลับคำพิพากษาลงโทษด้วยเหตุว่า ข้อเท็จจริงใหม่หรือที่ได้ค้นพบใหม่แสดงให้เห็นในที่สุดว่ามีการทำให้เสื่อมเสียความยุติธรรม บุคคลดังกล่าวซึ่งได้รับความทุกข์ยากจากการลงโทษอันเป็นผลมาจากคำพิพากษาว่ามีความผิดนั้น ต้องได้รับคำสั่งใหม่ทดแทนตามกฎหมาย เว้นแต่จะได้มีการพิสูจน์ว่าการไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงบางส่วนหรือทั้งหมดที่ไม่ทราบในเวลานั้นเกิดจากการกระทำของบุคคลนั่นเอง
3. ในพฤติการณ์พิเศษที่ศาลฯ พบข้อเท็จจริงโดยสรุปว่า ได้มีการทำให้เสื่อมเสียความยุติธรรมอย่างร้ายแรงและเห็นได้ชัด ศาลฯ อาจใช้ดุลพินิจให้จ่ายคำสั่งใหม่ทดแทนตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความ และพยานหลักฐาน ให้แก่ผู้ซึ่งได้รับการปล่อยตัวจากการควบคุมหลังจากมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ปล่อยตัว หรือยุติกระบวนการพิจารณาด้วยเหตุผลนั้น

ภาค 9

ความร่วมมือระหว่างประเทศและการให้ความช่วยเหลือทางศาล

ข้อ 86 พันธกรณีทั่วไปที่จะให้ความร่วมมือ

ตามบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ รัฐภาคีต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับศาลฯ ในการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดีอาญาภายในเขตอำนาจของศาลฯ

ข้อ 87 การร้องขอความร่วมมือ บทบัญญัติทั่วไป

1. (ก) ให้ศาลฯ มีอำนาจร้องขอความร่วมมือจากรัฐภาคี คำร้องขอต้องส่งผ่านช่องทางการทูตหรือช่องทางอื่นที่เหมาะสม ตามที่รัฐภาคีแต่ละรัฐได้กำหนดไว้ในกาให้สัตยาบัน การยอมรับ การให้ความเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติ

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดดังกล่าวได้ในภายหลังตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

(ข) หากเหมาะสมโดยไม่ขัดต่อบทบัญญัติในวรรค (ก) คำร้องขออาจส่งผ่านองค์การตำรวจสากล หรือองค์การส่วนภูมิภาคที่เหมาะสมใดๆ ได้

2. คำร้องขอความร่วมมือและเอกสารใดๆ ที่สนับสนุนคำร้องขอนั้น ต้องปรากฏในหรือแนบไปพร้อมคำแปลเป็นภาษาทางการของรัฐที่ได้รับการร้องขอ หรือในภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานภาษาใดภาษาหนึ่งของศาลฯ ตามที่รัฐนั้นเลือกในการให้สัตยาบัน การยอมรับ การให้ความเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติ

การเปลี่ยนแปลงทางเลือกนี้ในภายหลัง ต้องเป็นไปตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

3. รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องรักษาคำร้องขอความร่วมมือและเอกสารสนับสนุนคำร้องขอไว้เป็นความลับ เว้นแต่การเปิดเผยนั้นจำเป็นสำหรับการปฏิบัติตามคำร้องขอ

4. ในกรณีคำร้องขอความช่วยเหลือใดๆ ที่ยื่นตามภาคนี้ ศาลฯ อาจดำเนินมาตรการต่างๆ รวมทั้งมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลตามที่จำเป็นต่อการประกันความปลอดภัยหรือสวัสดิภาพทางร่างกายหรือจิตใจของผู้เสียหาย ผู้ที่จะเข้ามาเป็นพยานและครอบครัวของบุคคลเหล่านั้น ศาลฯ อาจร้องขอว่า ข้อมูลที่ปรากฏในภาคนี้ อาจต้องจัดทำมาหรือรักษาไว้ในลักษณะที่จะคุ้มครองความปลอดภัยและสวัสดิภาพทางร่างกายหรือจิตใจของผู้เสียหาย ผู้ที่จะเข้ามาเป็นพยานและครอบครัวของบุคคลเหล่านั้น

5. (ก) ศาลฯ อาจเชิญรัฐใดๆ ที่มีใช้ภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ ให้ความช่วยเหลือตามภาคนี้บนพื้นฐานของข้อตกลงเฉพาะกิจ ความตกลงกับรัฐดังกล่าวหรือบนพื้นฐานอื่นที่เหมาะสม

(ข) ในกรณีที่รัฐใดที่มีใช้ภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ ซึ่งได้ทำข้อตกลงเฉพาะกิจหรือความตกลงกับศาลฯ ไม่ให้ความร่วมมือตามคำร้องขอตามข้อตกลง หรือตามความตกลงนั้น ให้ศาลฯ แจ้งเรื่องดังกล่าวให้สมัชชารัฐภาคีทราบ หรือในกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงฯ เสนอเรื่องให้ศาลฯ พิจารณา ให้ศาลฯ แจ้งให้คณะมนตรีความมั่นคงฯ ทราบ

6. ศาลฯ อาจขอให้องค์การระหว่างรัฐบาลให้ข้อมูลหรือเอกสาร ศาลฯ ยังอาจขอความร่วมมือและความช่วยเหลือในรูปแบบอื่น ซึ่งอาจตกลงไว้กับองค์การดังกล่าว และเป็นไปตามอำนาจหน้าที่หรืออำนาจขององค์การดังกล่าวด้วย

7. ในกรณีที่รัฐภาคีไม่ปฏิบัติตามคำร้องขอความร่วมมือจากศาลฯ ซึ่งขัดกับบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ และด้วยเหตุนั้นเป็นผลทำให้ศาลฯ ไม่สามารถปฏิบัติตามหน้าที่และอำนาจภายใต้ธรรมนูญศาลฯ นี้ ศาลฯ อาจวินิจฉัยว่าเป็นเช่นนั้น และแจ้งเรื่องดังกล่าวให้สมัชชารัฐภาคีทราบ หรือในกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงฯ ได้นำเรื่องนี้สู่ศาลฯ ให้แจ้งคณะมนตรีความมั่นคงฯ ทราบ

ข้อ 88 การมีกระบวนการตามกฎหมายภายในของรัฐ

รัฐภาคีต้องประกันว่า มีกระบวนการตามกฎหมายภายในของคนที่จะนำมาใช้ได้สำหรับความร่วมมือทุกรูปแบบที่ระบุไว้ในภาคนี้

ข้อ 89 การส่งมอบตัวบุคคลให้ศาลฯ

1. ศาลฯ อาจส่งคำร้องขอสำหรับการจับและการส่งมอบตัวบุคคล พร้อมกับพยานหลักฐานสนับสนุนคำร้องขอตามที่กำหนดไว้ในข้อ 91 ไปยังรัฐเจ้าของดินแดนที่อาจพบบุคคลนั้นได้ และอาจร้องขอความร่วมมือของรัฐนั้น ให้จับและส่งตัวบุคคลนั้น โดยรัฐภาคีต้องปฏิบัติตามคำร้องขอให้ทำการจับและการส่งมอบตัวบุคคลนั้น ตามบทบัญญัติของภาคนี้ และตามกระบวนการของกฎหมายภายในของรัฐ

2. ในกรณีที่บุคคลที่ศาลฯ ต้องการให้มีการส่งมอบตัวคัดค้านต่อศาลภายในของรัฐตามหลักการไม่พิจารณาโทษซ้ำในการกระทำเดียวกันตามที่บัญญัติไว้ในข้อ 20 รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องปรึกษากับศาลฯ โดยทันที เพื่อขอทราบว่า ได้มีคำวินิจฉัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการรับคดียังไม่พิจารณาหรือไม่ หากคดีนั้นสามารถรับไว้พิจารณาได้ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องปฏิบัติตามคำร้องขอ หากศาลฯ ยังอยู่ในระหว่างการวินิจฉัยเรื่องการรับคดีไว้พิจารณา รัฐที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอให้ส่งตัวบุคคลออกไป จนกว่าศาลฯ จะมีคำวินิจฉัยเรื่องการรับคดีไว้พิจารณา

3. (ก) รัฐภาคีต้องอนุญาตให้อีกรัฐหนึ่งดำเนินการนำตัวบุคคลที่จะส่งไปยังศาลฯ เดินทางผ่านดินแดนของตนตามกฎหมายวิธีพิจารณาความภายในของรัฐ เว้นแต่การส่งผ่านรัฐนั้นขัดขวางการส่งตัวไปศาลฯ หรือทำให้การส่งตัวไปศาลฯ ล่าช้า

(ข) ให้ศาลฯ ส่งคำร้องขอสำหรับการเดินทางผ่าน ตามข้อ 87 คำร้องขอให้เดินทางผ่านดังกล่าวต้องประกอบด้วย

- (1) รูปพรรณสัณฐานของบุคคลที่จะถูกนำส่ง
- (2) คำแถลงโดยย่อเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในคดีและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และ
- (3) หมายเลขและส่งมอบตัว

- (ค) บุคคลใดที่ถูกนำตัวส่งต้องถูกควบคุมระหว่างช่วงเวลาที่เดินทางผ่าน
- (ง) ไม่จำเป็นต้องมีการอนุญาต หากบุคคลนั้นถูกนำส่งทางอากาศ และไม่มีกำหนดการที่ลงจอดในดินแดนของรัฐที่เดินทางผ่าน

(จ) หากมีการลงจอดโดยไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าในดินแดนของรัฐที่เดินทางผ่าน รัฐนั้นอาจเรียกคำร้องขอสำหรับเดินทางผ่านจากศาลา ดังที่บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ข) รัฐที่เดินทางผ่านต้องควบคุมบุคคลที่กำลังถูกนำส่งไว้จนกว่าจะได้รับคำร้องขอสำหรับเดินทางผ่าน และการเดินทางผ่านนั้นได้เสร็จสิ้นไปแล้ว แต่ทั้งนี้การควบคุมตามวัตถุประสงค์ของอนุวรรคนี้ อาจขยายได้ไม่เกิน 96 ชั่วโมง นับแต่มีการลงจอดโดยมิได้กำหนดไว้ล่วงหน้า เว้นแต่จะได้รับคำร้องขอภายในเวลานั้น

4. หากบุคคลใดที่ได้รับการร้องขอให้ส่งมอบตัว อยู่ในระหว่างการถูกดำเนินคดี หรืออยู่ในระหว่างการรับโทษในรัฐที่ได้รับการร้องขอ ในอาชญากรรม ซึ่งแตกต่างไปจากกรณีซึ่งมีการส่งตัวไปศาลา ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอปรึกษากับศาลา หลังจากรัฐนั้นได้ตัดสินใจยอมปฏิบัติตามคำร้องขอนั้น

ข้อ 90 คำร้องขอจากหลายฝ่าย

1. รัฐภาคีซึ่งได้รับคำร้องขอจากศาลา สำหรับการส่งมอบตัวบุคคล ตามข้อ 89 ต้องแจ้งข้อเท็จจริงให้ศาลและรัฐที่ร้องขอทราบ ถ้ารัฐนั้นได้รับคำร้องขอจากรัฐอื่นอีกด้วย ให้ทำการส่งมอบบุคคลเดียวกันเป็นผู้ร้ายข้ามแดนในการกระทำเดียวกัน ซึ่งเป็นผลของอาชญากรรมที่ศาลา ขอให้มีการส่งมอบตัวบุคคลนั้น

2. ในกรณีรัฐที่ร้องขอเป็นรัฐภาคี รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องให้ความสำคัญกับคำร้องขอจากศาลา เป็นลำดับแรก หาก

(ก) ตามข้อ 18 หรือ 19 ศาลา ได้มีคำวินิจฉัยว่า คดีที่เกี่ยวข้องกับการส่งมอบตัวรับไว้พิจารณาได้และคำวินิจฉัยนั้นคำนึงถึงการสืบสวนสอบสวนหรือการฟ้องร้องดำเนินคดีที่ดำเนินการ โดยรัฐที่ร้องขอในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำร้องขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือ

(ข) ศาลา ได้มีคำวินิจฉัยตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ก) ตามคำแจ้งของรัฐที่ได้รับการร้องขอตามวรรค 1

3. ในกรณีที่ยังมิได้มีคำวินิจฉัยตามวรรค 2 (ก) และในระหว่างที่รอคำวินิจฉัยของศาลา ตามวรรค 2 (ข) รัฐที่ได้รับการร้องขออาจใช้ดุลพินิจของตน ดำเนินการกับคำร้องส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐที่ร้องขอไปก่อน แต่จะไม่ส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนจนกว่าศาลา จะวินิจฉัยว่าไม่รับคดีนั้นไว้พิจารณา คำวินิจฉัยของศาลา ต้องทำโดยเร็ว

4. หากรัฐที่ร้องขอไม่ใช่รัฐภาคีของธรรมนูญศาลา นี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอ ถ้าไม่ได้อยู่ภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศที่จะส่งบุคคลนี้เป็นผู้ร้ายข้ามแดน ไปยังรัฐที่ร้องขอ ต้องให้ความสำคัญต่อคำร้องขอให้ส่งมอบตัวจากศาลา หากศาลา ได้วินิจฉัยให้รับคดีนั้นไว้พิจารณา

5. ในกรณีที่คดีตามวรรค 4 ศาลา ไม่ได้วินิจฉัยให้รับไว้พิจารณาได้ รัฐที่ได้รับการร้องขออาจใช้ดุลพินิจของตน พิจารณาปฏิบัติตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐที่ร้องขอ

6. ในกรณีที่คดีซึ่งนวรรค 4 มาใช้บังคับ ยกเว้นแต่กรณีที่รัฐที่ได้รับการร้องขออยู่ภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับอยู่ในการส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ไปยังรัฐที่ร้องขอซึ่งมิได้เป็นรัฐภาคีของธรรมนูญนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องวินิจฉัยว่าจะส่งมอบตัวบุคคลนั้นไปยังศาลา หรือส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่ร้องขอ ในการวินิจฉัยของตน ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะปัจจัยดังต่อไปนี้

- (ก) ลำดับวันที่ซึ่งมีการร้องขอ
- (ข) ประโยชน์ของรัฐที่ร้องขอในกรณีที่เกี่ยวข้องให้รวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าอาชญากรรมนั้นได้กระทำขึ้นในดินแดนของรัฐนั้นหรือไม่ และสัญชาติของผู้เสียหายและของบุคคลที่ได้รับการร้องขอให้ส่งมอบตัว และ
- (ค) ความเป็นไปได้ของการส่งมอบตัวระหว่างศาลา และรัฐที่ร้องขอในภายหลัง
7. ในกรณีที่รัฐภาคีซึ่งได้รับคำร้องขอจากศาลา ให้ส่งมอบตัวบุคคล ได้รับคำร้องขอจากรัฐอื่นด้วยในการส่งบุคคลเดียวกันเป็นผู้ร้ายข้ามแดน สำหรับการกระทำอื่น นอกเหนือไปจากการกระทำที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมซึ่งศาลา ขอให้มีการส่งมอบตัวนั้น
- (ก) รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกต่อคำร้องขอจากศาลา หากไม่ได้อยู่ภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศที่มีอยู่ในการส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่ร้องขอ
- (ข) หากอยู่ภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศในการส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่ร้องขอ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องวินิจฉัยว่าจะส่งมอบตัวบุคคลนั้นไปยังศาลา หรือส่งบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่ร้องขอ โดยในการตัดสินใจรัฐที่ได้รับการร้องขอต้องพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เฉพาะปัจจัยที่ระบุไว้ในวรรค 6 แต่ต้องให้การพิจารณาเป็นพิเศษต่อสภาพและความรุนแรงของการกระทำที่เป็นปัญหาดังกล่าว
8. ในกรณีการดำเนินการตามการแจ้งตามข้อนี้ ศาลา ได้วินิจฉัยว่าคดีไม่อยู่ในข่ายรับไว้พิจารณาได้และภายหลังการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่ร้องขอได้รับการปฏิเสธ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องแจ้งการตัดสินใจนี้ให้ศาลา ทราบ

ข้อ 9.1 เนื้อหาของคำร้องขอสำหรับการจับและส่งมอบตัว

1. คำร้องขอสำหรับการจับและส่งมอบตัวต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร ในกรณีเร่งด่วน คำร้องขออาจทำขึ้นโดยวิธีการใด ที่สามารถส่งบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรได้ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่า คำร้องขอนั้นต้องได้รับการยืนยันผ่านช่องทางซึ่งบัญญัติไว้ในข้อ 87 วรรค 1 (ก)
2. ในกรณีของคำร้องขอสำหรับการจับ และการส่งมอบตัวบุคคลผู้ซึ่งถูกออกหมายจับโดยองค์คณะตุลาการพิจารณาคดีเบื้องต้น ตามข้อ 58 คำร้องขอดังกล่าวต้องประกอบหรือสนับสนุนโดย
- (ก) ข้อมูลบรรยายลักษณะที่บุคคลที่ต้องการตัว พอเพียงที่จะระบุตัวบุคคลนั้นและข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งบุคคลนั้นน่าจะอาศัยอยู่
- (ข) สำเนาหมายจับ และ
- (ค) เอกสาร คำแถลง หรือข้อมูลตามที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดสำหรับกระบวนการส่งมอบตัวในรัฐที่ได้รับการร้องขอ เว้นแต่ข้อกำหนดนั้นไม่ควรเป็นภาระกว่าข้อกำหนดซึ่งใช้บังคับได้กับคำร้องขอการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามสนธิสัญญา หรือความตกลงระหว่างรัฐที่ได้รับการร้องขอกับรัฐอื่น และหากเป็นไปได้ ควรเป็นภาระที่น้อยกว่า ทั้งนี้ เมื่อคำนึงถึงลักษณะพิเศษของศาลา
3. ในกรณีของคำร้องขอสำหรับการจับ และการส่งมอบตัวบุคคลซึ่งได้รับการพิพากษาว่ามีความผิดแล้ว คำร้องขอต้องประกอบด้วย หรือสนับสนุนโดย
- (ก) สำเนาหมายจับสำหรับบุคคลนั้น
- (ข) สำเนาคำพิพากษาว่ามีความผิด
- (ค) ข้อมูลที่แสดงว่าบุคคลที่ต้องการนั้นเป็นบุคคลที่อ้างถึงในคำพิพากษาดัดสินว่ามีความผิด และ

(ง) สำนาคำพิพากษาลงโทษตามที่กำหนด และในกรณีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หากบุคคลที่ต้องการตัวนั้นต้องคำพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว ต้องมีคำแถลงถึงระยะเวลาที่ได้จำคุกไปแล้ว และระยะเวลารับโทษที่เหลืออยู่

4. ตามคำร้องขอของศาลฯ รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งต้องปรึกษากับศาลฯ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือเรื่องเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนด ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐที่อาจจะนำไปใช้บังคับตามวรรค 2 (ค) ในระหว่างการปรึกษาหารือดังกล่าว รัฐภาคีนั้นต้องให้คำปรึกษาต่อศาลฯ ข้อกำหนดเฉพาะต่างๆ เกี่ยวกับกฎหมายภายในของรัฐ

ข้อ 92 การจับชั่วคราว

1. ในระหว่างการยื่นคำร้องสำหรับการส่งมอบตัว และเอกสารสนับสนุนสำหรับคำร้องขอตามที่ระบุไว้ใน ข้อ 91 ศาลฯ อาจขอให้มีการจับชั่วคราวบุคคลที่ต้องการตัว หากเป็นกรณีเร่งด่วน

2. คำร้องขอสำหรับการจับชั่วคราวต้องมีขึ้น โดยวิธีการใดที่สามารถมีการส่งบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร และต้องประกอบด้วย

(ก) ข้อมูลบรรยายลักษณะบุคคลที่ต้องการตัว ซึ่งพอเพียงที่จะระบุตัวบุคคล และข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่บุคคลนั้นน่าจะอาศัยอยู่

(ข) คำแถลงสรุปอาชญากรรม ซึ่งทำให้มีการจับบุคคลที่ต้องการตัว และข้อเท็จจริงซึ่งได้รับการกล่าวหาว่าก่อให้เกิดอาชญากรรมเหล่านั้น รวมทั้งหากเป็นไปได้ ควรระบุวันที่ และสถานที่ที่อาชญากรรมเกิดขึ้นด้วย

(ค) คำแถลงของหมายจับที่ยังมีผลอยู่ หรือคำพิพากษาว่าบุคคลที่ต้องการตัวมีความผิด และ

(ง) คำแถลงว่า คำร้องขอสำหรับการส่งมอบตัวของบุคคลที่ต้องการตัวจะตามมาภายหลัง

3. ผู้ที่ถูกจับชั่วคราวอาจได้รับการปล่อยตัวจากการคุมขัง หากรัฐที่ได้รับการร้องขอไม่ได้รับคำร้องขอสำหรับการส่งมอบตัว และเอกสารซึ่งสนับสนุนคำร้องขอดังกล่าวตามที่ระบุไว้ในข้อ 91 ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน อย่างไรก็ตาม บุคคลนั้นอาจยินยอมให้ส่งมอบตัวก่อนการสิ้นสุดระยะเวลานี้ หากกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขออนุญาตให้กระทำได้ ในกรณีเช่นนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องดำเนินการส่งมอบตัวบุคคลนั้นไปยังศาลฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

4. ข้อเท็จจริงที่ว่า บุคคลที่ต้องการตัวได้รับการปล่อยตัวจากการคุมขังตามวรรค 3 จะไม่มีผลกระทบต่อการจัดกุม และการส่งมอบตัวบุคคลนั้นในภายหลัง หากคำร้องขอสำหรับการส่งมอบตัวและเอกสารสนับสนุนคำร้องขอดังกล่าวได้ส่งตามมาภายหลัง

ข้อ 93 ความร่วมมือแบบอื่น

1. ตามบทบัญญัติในภาคนี้ และภายใต้กระบวนการของกฎหมายภายในของรัฐ รัฐภาคีต้องปฏิบัติตามคำร้องขอจากศาลฯ ในการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน หรือการฟ้องร้องดำเนินคดี ดังนี้

(ก) การระบุพยานหลักฐานและที่อยู่ของบุคคลหรือที่ตั้งของวัตถุสิ่งของ

(ข) การรวบรวมพยานหลักฐาน รวมทั้งคำเบิกความของพยานภายใต้คำสาบาน และการให้พยานหลักฐาน รวมทั้งความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และรายงานตามที่ศาลฯ ต้องการ

(ค) การสอบถามบุคคลใดที่ถูกสืบสวนสอบสวนหรือการฟ้องร้องดำเนินคดี

(ง) การส่งเอกสาร รวมทั้งเอกสารทางการศาลฯ

(จ) การอำนวยความสะดวกในการปรากฏตัวต่อศาลฯ โดยสมัครใจของบุคคลในฐานะพยาน หรือผู้
เชี่ยวชาญ

(ฉ) การโอนตัวบุคคลชั่วคราวตามที่ระบุไว้ในวรรค 7

(ช) การตรวจสอบสถานที่หรือบริเวณ รวมทั้ง การขุดศพ และการชันสูตรศพที่ฝังอยู่ และตรวจสอบบริเวณ
หลุมศพ

(ซ) การดำเนินการค้นหาและการยึด

(ณ) การส่งมอบบันทึกและเอกสารต่างๆ รวมทั้งบันทึกและเอกสารราชการ

(ญ) การคุ้มครองผู้เสียหายและพยาน และการรักษาพยานหลักฐาน

(ฎ) การระบุพยานหลักฐาน การติดตามและการอายัด หรือการยึดรายได้ ทรัพย์สิน และสินทรัพย์ และ
วัตถุที่ใช้ในการประกอบอาชญากรรม เพื่อความมุ่งประสงค์ของการรับทรัพย์สินในที่สุด โดยไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคล
ที่สามผู้สุจริตและ

(ฏ) ความช่วยเหลือในรูปแบบอื่นใดซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ เพื่อที่จะอำนวยความสะดวก
สะดวกให้กับการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดีอาชญากรรมภายในเขตอำนาจศาลฯ

2. ศาลฯ ต้องมีอำนาจที่จะให้การประกันแก่พยาน หรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งปรากฏตัวต่อศาลฯ ว่า บุคคลดังกล่าว
จะไม่ถูกฟ้องร้องดำเนินคดี กักขัง หรือถูกจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลโดยศาลฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำหรือ
การละเว้นการกระทำใดๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนบุคคลนั้นเดินทางออกจากรัฐที่ได้รับการร้องขอ

3. ในการพิจารณาปฏิบัติตามมาตรการให้ความช่วยเหลืออย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีรายละเอียดระบุตามคำร้องขอที่ยื่น
มาตามวรรค 1 ต้องห้ามในรัฐที่ได้รับการร้องขอบนพื้นฐานของหลักกฎหมายพื้นฐานของการใช้บังคับโดยทั่วไปที่มีอยู่
ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอปรึกษากับศาลฯ โดยทันที เพื่อพยายามแก้ไขเรื่องนั้น ในการปรึกษาดังกล่าว ควรจะคำนึงว่า
ความช่วยเหลือนั้นสามารถทำในลักษณะอื่น หรือถูกบังคับโดยเงื่อนไขใด หรือไม่ หากหลังจากปรึกษาแล้ว เรื่องดังกล่าว
ไม่สามารถแก้ไขได้ ให้ศาลฯ แก้ไขเพิ่มเติมคำร้องดังกล่าวเท่าที่จำเป็น

4. ตามข้อ 72 รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งอาจปฏิเสธคำร้องขอความช่วยเหลือทั้งหมดหรือบางส่วนได้ หากคำร้องขอนั้น
เกี่ยวข้องกับการให้เอกสารใด หรือการเปิดเผยพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติของตนเท่านั้น

5. ก่อนการปฏิเสธคำร้องขอสำหรับความช่วยเหลือตามวรรค 1 (ฎ) ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอพิจารณาว่าความ
ช่วยเหลือนั้นสามารถให้ได้ภายใต้เงื่อนไขเฉพาะหรือไม่ หรือความช่วยเหลือนั้นสามารถให้ได้ภายหลัง หรือใน
ลักษณะอื่นหรือไม่ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขว่า หากศาลฯ หรืออัยการยอมรับความช่วยเหลือภายใต้เงื่อนไขนั้น ศาลฯ หรือ
อัยการต้องผูกพันโดยเงื่อนไขดังกล่าว

6. หากคำร้องขอความช่วยเหลือได้รับการปฏิเสธ ให้รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอแจ้งให้ศาลฯ หรืออัยการทราบ
โดยทันทีถึงเหตุผลในการปฏิเสธดังกล่าว

7. (ก) ศาลฯ อาจร้องขอให้มีการโอนตัวบุคคลที่อยู่ในความควบคุมเป็นการชั่วคราว เพื่อวัตถุประสงค์ของการ
ระบุพยานหลักฐาน หรือเพื่อการได้รับคำเบิกความของพยาน หรือความช่วยเหลืออื่น บุคคลนั้นอาจได้รับการ
โอนตัว หากบรรลุนิติภาวะต่อไป

(1) บุคคลนั้นให้คำยินยอมของตนโดยเสรีและโดยรับทราบเหตุผลของการโอนตัวนั้น และ

(2) รัฐที่ได้รับการร้องขอให้ความยินยอมต่อการโอนตัวภายใต้เงื่อนไขซึ่งรัฐนั้นและศาลฯ อาจเห็นพ้อง
ต้องกัน

(ข) บุคคลซึ่งได้รับการโอนตัวต้องยังคงอยู่ในความควบคุม เมื่อความมุ่งประสงค์ของการโอนตัวได้บรรลุแล้ว ศาลฯ ต้องส่งบุคคลนั้นคืนให้รัฐที่ได้รับการร้องขอโดยไม่ชักช้า

8. (ก) ศาลฯ ต้องประกันความลับของเอกสารและข้อมูลต่างๆ เว้นแต่จำเป็นสำหรับการสืบสวนสอบสวน และกระบวนการพิจารณาตามที่ระบุไว้ในคำร้องขอ

(ข) เมื่อจำเป็น รัฐที่ได้รับการร้องขออาจส่งเอกสารหรือข้อมูลในลักษณะที่เป็นความลับไปยังอัยการอัยการอาจใช้เอกสารหรือข้อมูลดังกล่าวเพียงเพื่อสำหรับวัตถุประสงค์ของการรวบรวมพยานหลักฐานใหม่เท่านั้น

(ค) โดยการยื่นคำร้องเอง หรือตามคำร้องขอจากอัยการ รัฐที่ได้รับการร้องขออาจให้ความยินยอมในภายหลังที่จะเปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลนั้น เอกสารดังกล่าวอาจใช้เป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติของภาค 5 และ 6 และตามระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

9. (ก) (1) ในกรณีที่รัฐภาคีหนึ่งได้รับคำร้องขอจากหลายฝ่าย นอกเหนือจากการส่งมอบตัวหรือการส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากศาลฯ และจากอีกรัฐหนึ่งตามพันธกรณีระหว่างประเทศ รัฐภาคีนั้นต้องพยายามสนองคำร้องขอของทั้งสองฝ่าย โดยการปรึกษาหารือกับศาลฯ และรัฐอื่น และหากจำเป็นก็จะเลื่อนการดำเนินการ หรือกำหนดเงื่อนไขใดๆ ไปกับคำร้องขอใดคำร้องขอหนึ่ง

(2) หากไม่สามารถดำเนินการเช่นนั้นได้ ต้องแก้ไขคำร้องขอจากหลายฝ่ายตามหลักการที่กำหนดไว้ในข้อ 90

(ข) อย่างไรก็ดี ในกรณีที่คำร้องขอจากศาลฯ เกี่ยวข้องกับข้อมูล ทรัพย์สิน หรือบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐที่สามรัฐใดรัฐหนึ่ง หรือองค์การระหว่างประเทศแห่งใดแห่งหนึ่ง โดยผลของความตกลงระหว่างประเทศ รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ศาลฯ ทราบ และศาลฯ ต้องส่งคำร้องขอของตนไปยังรัฐที่สามหรือองค์การระหว่างประเทศนั้น

10. (ก) เมื่อได้รับคำร้องขอ ศาลฯ อาจจะช่วยและให้ความช่วยเหลือแก่รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งในการดำเนินการสืบสวนสอบสวน หรือการพิจารณาคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมภายในเขตอำนาจของศาลฯ หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมร้ายแรงภายใต้กฎหมายภายในของรัฐที่ร้องขอ

(ข) (1) นอกเหนือจากความช่วยเหลืออื่นแล้ว ความช่วยเหลือที่อยู่ภายใต้อนุวรรค (ก) ให้รวมถึง

(ก) การส่งคำแถลง เอกสาร หรือพยานหลักฐานชนิดอื่นซึ่งได้รับในระหว่างการสืบสวนสอบสวนหรือการพิจารณาคดีซึ่งดำเนินการโดยศาลฯ และ

(ข) การซักถามบุคคลที่ถูกคุมขังตามคำสั่งของศาลฯ

(2) ในกรณีของความช่วยเหลือภายใต้อนุวรรค (ข) (1) (ก)

(ก) หากเอกสารหรือพยานหลักฐานชนิดอื่น ได้รับมาด้วยความช่วยเหลือของรัฐหนึ่ง การส่งดังกล่าวต้องได้รับความยินยอมจากรัฐนั้น

(ข) หากคำแถลง เอกสาร หรือพยานหลักฐานชนิดอื่น ได้มาจากพยานหรือผู้เชี่ยวชาญ การส่งดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในข้อ 68

(ค) ศาลฯ อาจอนุมัติตามคำร้องขอความช่วยเหลือภายใต้วรรคนี้จากรัฐซึ่งมิได้เป็นภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในวรรคนี้

ข้อ 94 การเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนหรือการฟ้องร้องดำเนินคดีที่กำลังดำเนินอยู่

1. หากการปฏิบัติตามคำร้องขอโดยทันทีจะเข้าไปขัดขวางการสืบสวนสอบสวน หรือการฟ้องร้องดำเนินคดีที่กำลังดำเนินอยู่ของคดีอื่น นอกเหนือจากคดีซึ่งคำร้องขอเกี่ยวข้องกับ รัฐที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอออกไปเป็นระยะเวลาตามที่ได้ตกลงไว้กับศาลฯ อย่างไรก็ตาม การเลื่อนดังกล่าวต้องมีระยะเวลาไม่นานกว่าที่จำเป็นที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวน หรือการฟ้องร้องดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องในรัฐที่ได้รับการร้องขอให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ ก่อนการตัดสินใจเลื่อนดังกล่าว รัฐที่ได้รับการร้องขอควรพิจารณาว่าความช่วยเหลือนั้นอาจให้ได้โดยทันทีภายใต้เงื่อนไขที่แน่นอนหรือไม่
2. อย่างไรก็ตาม หากการตัดสินใจเลื่อนได้เกิดขึ้นภายใต้วรรค 1 อัยการอาจหามาตรการที่จะรักษายานหลักฐานไว้ตามข้อ 93 วรรค 1 (ญ)

ข้อ 95 การเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอเกี่ยวกับการคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณา

ในกรณีที่มีการคัดค้านการรับคดีไว้พิจารณาโดยศาลฯ ตามข้อ 18 หรือข้อ 19 รัฐที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอตามภาคนี้ ในระหว่างรอคำวินิจฉัยโดยศาลฯ เว้นแต่ศาลฯ มีคำสั่งไว้โดยเฉพาะว่าอัยการอาจดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวตามข้อ 18 หรือข้อ 19 ต่อไป

ข้อ 96 เนื้อหาของคำร้องขอความช่วยเหลือแบบอื่นตาม ข้อ 93

1. คำร้องขอความช่วยเหลือแบบอื่นที่อ้างถึงในข้อ 93 ต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร ในกรณีเร่งด่วน คำร้องขออาจทำขึ้นโดยวิธีการใด ๆ ก็ได้ที่สามารถส่งบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรได้ โดยคำร้องขอต้องได้รับการยืนยันผ่านช่องทางที่กำหนดไว้ในข้อ 87 วรรค 1 (ก)
2. คำร้องขอต้องประกอบหรือสนับสนุนด้วยรายละเอียดแล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้
 - (ก) คำแถลงสรุปวัตถุประสงค์ของคำร้องขอและความช่วยเหลือที่ร้องขอ รวมทั้งพื้นฐานทางกฎหมาย และมูลเหตุสำหรับคำร้องขอ
 - (ข) ข้อมูลรายละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เกี่ยวกับที่อยู่หรือรูปพรรณสัณฐานของบุคคลหรือสถานที่ใด ๆ ซึ่งต้องค้นหาหรือระบุไว้เพื่อดำเนินการตามความช่วยเหลือที่ร้องขอ
 - (ค) คำแถลงสรุปข้อเท็จจริงที่สำคัญที่ก่อให้เกิดคำร้องขอ
 - (ง) เหตุผลและรายละเอียดของวิธีดำเนินการ หรือข้อกำหนดใด ๆ ที่จะต้องปฏิบัติตาม
 - (จ) ข้อมูลเท่าที่จำเป็นตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ เพื่อปฏิบัติตามคำร้องขอ และ
 - (ฉ) ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามความช่วยเหลือที่ร้องขอ
3. ตามคำร้องขอของศาลฯ รัฐบาลต้องปรึกษาหารือกับศาลฯ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโดยทั่วไปหรือเกี่ยวกับเรื่องเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยคำนึงถึงข้อกำหนดภายใต้กฎหมายภายในของตนที่อาจนำมาใช้บังคับตามกฎหมายวรรค 2 (จ) ในระหว่างการปรึกษาหารือ รัฐบาลต้องให้คำปรึกษาศาลฯ ถึงข้อกำหนดเฉพาะของกฎหมายภายในของตน
4. ให้นำบทบัญญัติของข้อนี้ไปใช้บังคับกับกรณีคำร้องขอความช่วยเหลือซึ่งทำขึ้นสู่ศาลฯ ด้วย เท่าที่จะใช้ได้

ข้อ 97 การปรึกษาหารือ

ในกรณีที่รัฐภาคีได้รับคำร้องขอตามภาคนี้ ซึ่งรัฐภาคีนั้นเห็นว่าปัญหาซึ่งอาจประวิง หรือขัดขวางการปฏิบัติตามคำร้องขอ ให้รัฐนั้นปรึกษาหารือกับศาลฯ โดยไม่ชักช้าเพื่อแก้ไขเรื่องนั้น บรรดาปัญหาเหล่านี้จะรวมถึง

- (ก) ข้อมูลไม่เพียงพอที่จะปฏิบัติตามคำร้องขอ
- (ข) ในกรณีคำร้องขอสำหรับการส่งมอบตัว ปรากฏข้อเท็จจริงที่ว่า แม้จะมีความพยายามอย่างที่สุดแล้ว ไม่สามารถจะค้นพบบุคคลที่ต้องการตัว หรือการสืบสวนสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปได้ข้อยุติอย่างชัดเจนว่า บุคคลในรัฐที่ได้รับการร้องขอมิใช่บุคคลซึ่งระบุชื่อไว้ในหมายจับ หรือ
- (ค) ข้อเท็จจริงว่า การปฏิบัติตามคำร้องขอในลักษณะที่เป็นอยู่ในขณะนั้น จำเป็นต้องให้รัฐที่ได้รับการร้องขอละเมิดพันธกรณีตามสนธิสัญญาที่มีอยู่ก่อนกับอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 98 ความร่วมมือเกี่ยวกับการส่งมอบตัวและความยินยอมในการส่งมอบตัว

1. ศาลฯ อาจไม่ดำเนินการทำคำร้องขอส่งมอบตัว หรือคำร้องขอความช่วยเหลือซึ่งกำหนดให้รัฐที่ได้รับการร้องขอดำเนินการ โดยไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนตามกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความคุ้มกันแห่งรัฐ หรือความคุ้มกันทางการทูตของบุคคล หรือทรัพย์สินของรัฐที่สาม เว้นแต่ศาลฯ สามารถได้มาซึ่งความร่วมมือจากรัฐที่สามนั้นสำหรับการส่งมอบตัวดังกล่าวก่อน
2. ศาลฯ อาจไม่ดำเนินการทำคำร้องขอส่งมอบตัว ซึ่งกำหนดให้รัฐที่ได้รับการร้องขอดำเนินการโดยไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งตามความตกลงดังกล่าว รัฐผู้ส่งจำเป็นต้องยินยอมส่งมอบตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งของรัฐนั้นไปยังศาลฯ เว้นแต่ศาลฯ สามารถได้มาซึ่งความร่วมมือจากรัฐผู้ส่งนั้นในการให้ความยินยอมสำหรับการส่งมอบตัวดังกล่าวก่อน

ข้อ 99 การปฏิบัติตามคำร้องขอภายใต้ข้อ 93 และข้อ 96

1. ให้ดำเนินการตามคำร้องขอความช่วยเหลือ โดยสอดคล้องกับกระบวนการที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ และในลักษณะที่ระบุไว้ในคำร้องขอ เว้นแต่ขัดกับกฎหมายเช่นว่ารวมทั้งต้องเป็นไปตามกระบวนการใดๆ ที่กำหนดไว้ในคำร้องขอ หรืออนุญาตให้บุคคลซึ่งได้รับการระบุไว้ในคำร้องขอ ให้ปรากฏตัว และช่วยเหลือในกระบวนการปฏิบัติ
2. ในกรณีคำร้องขอเร่งด่วน เอกสารหรือพยานหลักฐานซึ่งมีขึ้นเพื่อตอบสนองต้องส่งไปโดยด่วนตามคำร้องขอของศาลฯ
3. คำตอบจากรัฐที่ได้รับการร้องขอต้องส่งในภาษาและแบบของต้นฉบับคำตอบนั้น
4. โดยไม่กระทบต่อข้ออื่นๆ ในภาคนี้ ในกรณีที่จำเป็นต้องดำเนินการตามคำร้องขอให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องใช้มาตรการบังคับใดๆ ซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งรวมถึงการสัมภาษณ์หรือการสืบพยานจากบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยความสมัครใจ รวมทั้งการดำเนินการดังกล่าว โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอไม่ต้องมาปรากฏตัว หากเป็นการจำเป็นสำหรับการดำเนินการตามคำร้องขอและการตรวจสอบโดยไม่ต้อง

เปลี่ยนแปลงแก้ไขบริเวณสาธารณะ หรือสถานที่สาธารณะอื่นๆ อัยการอาจดำเนินการตามคำร้องขอดังกล่าวโดยตรงในดินแดนของรัฐในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอเป็นรัฐซึ่งถูกอ้างว่ามีการก่ออาชญากรรมขึ้นในอาณาเขตและได้มีการวินิจฉัยรับคดีไว้พิจารณาตามข้อ 18 หรือข้อ 19 แล้ว อัยการอาจดำเนินการตามคำร้องขอดังกล่าวโดยตรงหลังจากการปรึกษาหารือทุกวิถีทางที่เป็นไปได้กับรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอแล้ว

(ข) ในกรณีอื่น อัยการอาจดำเนินการตามคำร้องขอดังกล่าวหลังจากการปรึกษาหารือกับรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอและภายใต้บังคับของเงื่อนไขหรือข้อกัณฑ์ที่สมควร ซึ่งรัฐภาคีนั้นยกขึ้นมาในกรณีที่รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอระบุถึงปัญหาในการดำเนินการตามคำร้องขอตามอนุวรรคนี้ อัยการต้องปรึกษาหารือกับศาลฯ เพื่อแก้ไขเรื่องราวโดยไม่ชักช้า

5. ให้นำบทบัญญัติต่างๆ ซึ่งยอมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งได้รับการพิจารณาหรือไต่สวนโดยศาลฯ ภายใต้ข้อ 72 อ้างข้อจำกัดที่กำหนดไว้เพื่อป้องกันการเปิดเผยข้อมูลลับที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติมาบังคับใช้กับการดำเนินการตามคำร้องขอความช่วยเหลือภายใต้ข้อนี้ด้วย

ข้อ 100 ค่าใช้จ่าย

1. ให้รัฐที่ได้รับการร้องขอรับภาระค่าใช้จ่ายโดยปกติสำหรับการปฏิบัติตามคำร้องขอในอาณาเขตของรัฐนั้น เว้นแต่สำหรับกรณีดังต่อไปนี้ซึ่งต้องรับภาระโดยศาลฯ

(ก) ค่าใช้จ่ายซึ่งเกี่ยวข้องกับการเดินทางและความปลอดภัยของพยานและผู้เชี่ยวชาญหรือการโอนตัวบุคคลที่ถูกคุมขัง ตามข้อ 93

(ข) ค่าใช้จ่ายในการแปล คำพิพากการล่าม และการบันทึกถ้อยคำ

(ค) ค่าใช้จ่ายในการเดินทางและการยังชีพของผู้พิพากษา อัยการ ผู้ช่วยอัยการ นายทะเบียน ผู้ช่วยนายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์กรใดๆ ของศาลฯ

(ง) ค่าใช้จ่ายสำหรับความเห็น หรือรายงานผู้เชี่ยวชาญตามคำขอของศาลฯ

(จ) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเดินทางของบุคคลซึ่งถูกส่งมอบตัวมายังศาลฯ โดยรัฐที่ควบคุมตัว และ

(ฉ) ค่าใช้จ่ายพิเศษใดๆ ที่อาจเป็นผลมาจากการดำเนินการตามคำร้องขอ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกันแล้ว

2. ให้นำบทบัญญัติของวรรค 1 มาใช้บังคับกับคำร้องขอจากรัฐภาคีต่อศาลฯ ตามความเหมาะสม ในกรณีนั้น ศาลฯ ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายปกติในการดำเนินการ

ข้อ 101 กฎเกณฑ์การดำเนินคดีเป็นการเฉพาะ

1. บุคคลซึ่งถูกส่งมอบตัวต่อศาลฯ ตามธรรมนูญศาลฯ นี้ ต้องไม่ถูกดำเนินคดี ลงโทษ หรือคุมขัง สำหรับการกระทำใดๆ ซึ่งได้กระทำขึ้นก่อนการส่งมอบตัว นอกเหนือจากการกระทำหรือพฤติกรรมซึ่งก่อให้เกิดมูลของอาชญากรรมที่ทำให้บุคคลดังกล่าวถูกส่งมอบตัว

2. ศาลฯ อาจร้องขอให้มีการสละเงื่อนไขตามวรรค 1 จากรัฐซึ่งส่งมอบตัวบุคคลนั้นต่อศาลฯ และหากจำเป็น ศาลฯ ต้องให้ข้อมูลเพิ่มเติมตามข้อ 91 ให้รัฐภาคีมีอำนาจที่จะสละเงื่อนไขดังกล่าวให้แก่ศาลฯ และควรพยายามดำเนินการเช่นนั้น

เพื่อความมุ่งประสงค์ของธรรมนูญศาลฯ นี้

(ก) “การส่งมอบตัว” หมายถึง การส่งมอบตัวบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยรัฐหนึ่งไปยังศาลฯ ตามบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้

(ข) “การส่งผู้ร้ายข้ามแดน” หมายถึง การส่งมอบตัวบุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยรัฐหนึ่งไปยังอีกรัฐหนึ่งตามที่เป็นบัญญัติไว้โดยสนธิสัญญา อนุสัญญา หรือกฎหมายภายในของรัฐ

ภาค 10
การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา

.....

ข้อ 103 บทบาทของรัฐในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษจำคุก

1. (ก) การรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาให้กระทำในรัฐหนึ่งรัฐใด ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยศาลฯ จากบัญชีรายชื่อของรัฐซึ่งได้แสดงความสมัครใจของตนเองต่อศาลฯ ในการยอมรับผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษ
(ข) ในขณะที่แสดงความสมัครใจที่จะยอมรับผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษ รัฐอาจแนบเงื่อนไขในการยอมรับตามที่ศาลฯ เห็นชอบด้วย และตามที่บัญญัติไว้ในภาคนี้
(ค) ให้รัฐที่ได้รับแต่งตั้งให้รับผู้ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาในคดีใดคดีหนึ่งแจ้งให้ศาลฯ ทราบโดยทันทีว่ารัฐนั้นยอมรับการแต่งตั้งดังกล่าวของศาลฯ หรือไม่
2. (ก) รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาดังกล่าวต้องแจ้งให้ศาลฯ ทราบถึงสถานการณ์ใดใด รวมทั้งการใช้เงื่อนไขใดๆ ที่เห็นชอบตามวรรค 1 ซึ่งสามารถมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อเงื่อนไขหรือระยะเวลาของการจำคุก ศาลฯ ต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงเหตุการณ์เช่นว่าที่ได้รู้หรือคาดการณ์ได้อย่างน้อยเป็นเวลา 45 วันล่วงหน้า ระหว่างช่วงเวลานี้ รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาดังกล่าวไม่ควรทำการใดๆ ที่อาจกระทบต่อพันธกรณีตามข้อ 110
(ข) ในกรณีที่ศาลฯ ไม่เห็นด้วยกับเหตุการณ์ซึ่งอ้างถึงในอนุวรรค (ก) ศาลฯ ต้องแจ้งให้รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาทราบและดำเนินการตามข้อ 104 วรรค 1
3. ในการใช้ดุลพินิจของศาลฯ ที่จะดำเนินการแต่งตั้งรัฐตามวรรค 1 ให้ศาลฯ คำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้
(ก) หลักการที่ว่ารัฐภาคีต้องร่วมรับผิดชอบสำหรับการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษจำคุกตามหลักการของการแบ่งสรรที่เที่ยงธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
(ข) การใช้บังคับมาตรฐานซึ่งควบคุมการปฏิบัติต่อนักโทษตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง
(ค) ทศนคติของผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษ และ
(ง) สัญชาติของผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษ
(จ) ปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติการณ์ของอาชญากรรมหรือผู้ต้องคำพิพากษาหรือการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษที่มีประสิทธิภาพตามที่อาจเหมาะสมในการกำหนดรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา
4. หากไม่มีรัฐใดได้รับการแต่งตั้งตามวรรค 1 การรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาให้กระทำในเรือนจำซึ่งรัฐที่ตั้งศาลฯ จัดให้ ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในความตกลงว่าด้วยสำนักงานใหญ่ที่ย่างถึงในข้อ 3 วรรค 2 ในกรณีดังกล่าวให้ศาลฯ รับภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษจำคุกนั้น

ข้อ 104 การเปลี่ยนแปลงในการแต่งตั้งรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา

1. ศาลฯ อาจตัดสินเมื่อใดก็ได้ให้โอนตัวผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษจำคุกไปยังเรือนจำของอีกรัฐหนึ่ง
2. ผู้ต้องคำพิพากษาอาจร้องต่อศาลเมื่อใดก็ได้ให้โอนตัวไปจากรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ข้อ 105 การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษ

1. ภายใต้บังคับของเงื่อนไขซึ่งรัฐอาจะระบุตามข้อ 103 วรรค 1 (ข) คำพิพากษาลงโทษจำคุกต้องผูกพันรัฐภาคี ซึ่งจะแก้ไขเพิ่มเติมไม่ได้ไม่ว่าในกรณีใด
2. ศาลฯ เท่านั้นที่มีสิทธิในการวินิจฉัยคำร้องใดๆ สำหรับการอุทธรณ์และการแก้ไขเพิ่มเติม รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาดังกล่าวต้องไม่ขัดขวางการยื่นคำร้องเช่นว่า โดยผู้ต้องคำพิพากษา

ข้อ 106 การควบคุมดูแลการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษ และเงื่อนไขของการจำคุก

1. การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษจำคุกต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของศาลฯ และต้องสอดคล้องกับมาตรฐานควบคุมการปฏิบัติต่อนักโทษตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง
2. เงื่อนไขของการจำคุกต้องกำหนดโดยกฎหมายของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาและต้องสอดคล้องกับมาตรฐานควบคุมการปฏิบัติต่อนักโทษตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ไม่ว่ากรณีใด เงื่อนไขดังกล่าวต้องไม่เป็นคุณมากกว่าหรือน้อยกว่าเงื่อนไขที่มีต่อนักโทษที่ต่อคำพิพากษาลงโทษว่าด้วยความผิดที่คล้ายกันในประเทศที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา
3. การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ต้องคำพิพากษาและศาลฯ ต้องไม่ถูกขัดขวางและต้องเป็นความลับ

ข้อ 107 การโอนตัวบุคคลเมื่อการรับโทษครบถ้วนตามคำพิพากษาแล้ว

1. หลังจากได้รับโทษครบถ้วนตามคำพิพากษาแล้ว บุคคลซึ่งมีสัญชาติของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา อาจถูกโอนตัวตามกฎหมายของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาไปยังรัฐซึ่งได้ขอผูกพันในการรับบุคคลดังกล่าว หรือไปยังรัฐอื่นซึ่งตกลงรับบุคคลนั้น โดยคำนึงถึงความประสงค์ของบุคคลดังกล่าวที่จะถูกโอนตัวไปยังรัฐนั้น เว้นแต่รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษายินยอมให้บุคคลนั้นยังคงอยู่ในดินแดนของตน
2. หากไม่มีรัฐใดรับภาระค่าใช้จ่ายอันเกิดขึ้นจากการโอนตัวบุคคลไปยังอีกรัฐหนึ่งตามวรรค 1 ให้ศาลฯ รับภาระค่าใช้จ่ายเช่นว่า
3. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 108 รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาอาจส่งตัวบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งมอบตัวบุคคลนั้นด้วยวิธีการอื่นตามกฎหมายภายในของตนไปยังรัฐซึ่งได้ร้องขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือส่งมอบตัวบุคคลนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณาคดีในศาลหรือการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาลงโทษ

ข้อ 108 ข้อจำกัดด้วยการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการลงโทษในความผิดอื่นๆ

1. ผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษ ซึ่งอยู่ในที่ควบคุมของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาต้องไม่ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีหรือลงโทษ หรือถูกส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐที่สาม สำหรับพฤติกรรมใดๆ ที่ได้กระทำก่อนที่บุคคลนั้นจะถูกส่งตัวไปยังรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา เว้นแต่การฟ้องร้องดำเนินคดี การลงโทษ หรือการส่งผู้ร้ายข้ามแดนดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากศาลฯ ตามคำร้องขอของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา
2. ให้ศาลฯ วินิจฉัยเรื่องดังกล่าวหลังจากได้รับฟังความคิดเห็นของผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษแล้ว
3. ความในวรรค 1 ไม่ใช้บังคับ หากผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษยังสมัครใจคงอยู่ในดินแดนของรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาเป็นระยะเวลาเกินกว่า 30 วัน หลังจากที่ได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลฯ ครบถ้วน หรือเดินทางกลับไปยังดินแดนของรัฐนั้นหลังจากได้เดินทางออกไปแล้ว

ข้อ 109 การบังคับให้เป็นไปตามมาตรการปรับและริบทรัพย์สิน

1. รัฐภาคีต้องทำให้การปรับหรือริบทรัพย์สินโดยคำสั่งศาลฯ ตามภาค 7 มีผล โดยไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคลที่สามผู้กระทำการโดยสุจริต และเป็นไปตามกระบวนการกฎหมายภายในของรัฐดังกล่าว
2. หากรัฐภาคีไม่สามารถทำให้คำสั่งริบทรัพย์สินมีผล รัฐดังกล่าวต้องดำเนินมาตรการเพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าของรายได้ ทรัพย์สิน หรือสินทรัพย์ที่ศาลได้สั่งให้ริบโดยไม่กระทบต่อสิทธิของบุคคลที่สามผู้กระทำการโดยสุจริต
3. ทรัพย์สิน หรือรายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ หรือในกรณีที่เหมาะสม รายได้จากการขายทรัพย์สินอื่นๆ ซึ่งรัฐภาคีได้รับอันเป็นผลมาจากการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลฯ ต้องโอนไปยังศาลฯ

ข้อ 110 การพิจารณาบททวนโดยศาลฯ เกี่ยวกับการลงโทษ

1. รัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาต้องไม่ปล่อยตัวบุคคลนั้นก่อนสิ้นสุดการลงโทษตามคำพิพากษาของศาลฯ
2. ศาลฯ เท่านั้นที่มีสิทธิที่จะตัดสินการลงโทษใดๆ และต้องตัดสินเรื่องดังกล่าวหลังจากได้รับฟังบุคคลนั้น
3. เมื่อบุคคลนั้นได้รับโทษมาแล้วสองในสามของโทษตามคำพิพากษา หรือถูกจำคุกมาแล้ว 25 ปี ในกรณีจำคุกตลอดชีวิต ศาลฯ ต้องพิจารณาบททวนเพื่อวินิจฉัยว่าควรจะลดโทษให้หรือไม่ การพิจารณาบททวนดังกล่าวต้องไม่กระทำก่อนกำหนดเวลานั้น
4. ในการพิจารณาบททวนของศาลฯ ตามวรรค 3 ศาลฯ อาจลดโทษ หากพบว่า มีปัจจัยหนึ่งหรือมากกว่าดังต่อไปนี้

(ก) ความสนใจแต่แรกและต่อเนื่องของบุคคลนั้นที่จะร่วมมือกับศาลฯ ในการสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดี

(ข) ความช่วยเหลือโดยสมัครใจของบุคคลนั้นในการทำให้การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาและคำสั่งของศาลฯ ในกรณีอื่นๆ เป็นไปได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความช่วยเหลือในการระบุสินทรัพย์ซึ่งอยู่ภายใต้คำสั่งปรับ รับ หรือชดใช้ค่าเสียหาย ซึ่งอาจนำมาใช้เพื่อประโยชน์ของผู้เสียหาย หรือ

(ค) ปัจจัยอื่นๆ ที่ชี้ให้เห็นถึงพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนและสำคัญเพียงพอที่จะเป็นเหตุผลให้มีการลดโทษ ตามที่บัญญัติไว้ในระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน

5. หากศาลฯ วินิจฉัยในการพิจารณาทบทวนครั้งแรกตามวรรค 3 ว่า ยังไม่เหมาะสมที่จะลดโทษ หลังจากนั้นศาลต้องพิจารณาทบทวนปัญหาเกี่ยวกับการลดโทษเป็นระยะๆ ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน และให้นำกฎเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบดังกล่าวมาใช้บังคับ

ข้อ 111 การหลบหนี

หากผู้ต้องคำพิพากษามีความผิดหลบหนีจากที่คุมขังและหนีไปจากรัฐที่มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาหลังจากปรึกษาหารือกับศาลฯ แล้ว รัฐดังกล่าวอาจร้องขอให้มีการส่งมอบตัวบุคคลนั้นจากรัฐซึ่งบุคคลนั้นถูกพบตามข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีที่มีอยู่ หรืออาจร้องขอให้ศาลฯ ดำเนินการให้มีการส่งมอบตัวบุคคลนั้น ตามภาค 9 ศาลฯ อาจสั่งให้ทำการส่งมอบตัวบุคคลนั้นต่อรัฐ ซึ่งบุคคลนั้นกำลังรับโทษอยู่ หรือรัฐอื่นซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยศาลฯ

ภาค 11

สมัชชารัฐภาคี

ข้อ 11.2 สมัชชารัฐภาคี

1. ให้มีการก่อตั้งสมัชชารัฐภาคีธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยแต่ละรัฐภาคีมีผู้แทนหนึ่งคนในสมัชชาซึ่งอาจจะมีผู้แทนสำรองและที่ปรึกษารวมอยู่ด้วย รัฐอื่นซึ่งได้ลงนามในธรรมนูญศาลฯ นี้ หรือในกรรมสารสุดท้ายอาจเป็นผู้สังเกตการณ์ในสมัชชาได้
2. สมัชชาต้อง
 - (ก) พิจารณา และรับข้อเสนอแนะของคณะกรรมการเตรียมการ ตามความเหมาะสม
 - (ข) ควบคุมดูแลการบริหารงานด้านธุรการของศาลฯ ตรวจสอบควบคุมทางด้านการจัดการให้แก่ประธานศาลฯ อัยการ และนายทะเบียน
 - (ค) พิจารณารายงานและกิจกรรมของสำนักงานที่จัดตั้งขึ้นตามวรรค 3 และดำเนินการตามที่เหมาะสมในส่วนที่เกี่ยวข้อง
 - (ง) พิจารณาและกำหนดงบประมาณสำหรับศาลฯ
 - (จ) วินิจฉัยว่าจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงจำนวนของผู้พิพากษา ตามข้อ 36 หรือไม่
 - (ฉ) พิจารณาปัญหาใดๆ เกี่ยวกับการไม่ให้ความร่วมมือตามข้อ 87 วรรค 5 และวรรค 7
 - (ช) ปฏิบัติหน้าที่อื่นใดที่สอดคล้องกับธรรมนูญศาลฯ นี้ หรือระเบียบว่าด้วยวิธีพิจารณาความและพยานหลักฐาน
3. (ก) ให้สมัชชามีสำนักงานซึ่งประกอบด้วยประธาน 1 คน รองประธาน 2 คน และสมาชิก 18 คน ซึ่งได้รับเลือกจากสมัชชาให้ดำรงตำแหน่งเป็นวาระสามปี
 - (ข) สำนักงานต้องมีลักษณะที่เป็นตัวแทนและให้คำนึงถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแจกกระจายตามเขตภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรม และความเป็นตัวแทนอย่างเพียงพอของระบบกฎหมายที่สำคัญของโลก
 - (ค) สำนักงานต้องประชุมกันบ่อยครั้งเท่าที่จำเป็น แต่อย่างน้อยที่สุดปีละหนึ่งครั้ง สำนักงานต้องช่วยเหลือสมัชชาปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบของสมัชชาให้ลุล่วงไป
4. สมัชชาอาจจัดตั้งองค์กรย่อยตามความจำเป็น รวมถึงกลไกตรวจตราที่เป็นอิสระสำหรับการตรวจสอบการประเมิน และการสืบสวนสอบสวนของศาลฯ เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพและความประหยัดของศาลฯ
5. ประธานของศาลฯ อัยการ และนายทะเบียน หรือผู้แทนอาจเข้าร่วมการประชุมของสมัชชาและสำนักงานต่างๆ ตามความเหมาะสม
6. สมัชชาต้องประชุม ณ ที่ตั้งศาลฯ หรือสำนักงานใหญ่ของสหประชาชาติปีละหนึ่งครั้ง และเปิดการประชุมสมัยวิสามัญเมื่อมีสถานการณ์จำเป็น การประชุมสมัยวิสามัญต้องจัดโดยความริเริ่มของสำนักงานเองหรือตามคำร้องขอของรัฐภาคีจำนวนหนึ่งในสาม เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในธรรมนูญศาลฯ นี้

7. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐมีหนึ่งเสียง ต้องมีความพยายามทุกวิถีทางให้มีการบรรลุถึงฉันทามติในสมัชชาและในสำนักงาน เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในธรรมนูญศาลฯ นี้ หากไม่สามารถบรรลุถึงฉันทามติ

(ก) การลงมติในเรื่องสารัตถะต้องได้รับความเห็นชอบโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของผู้ที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียง ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าคะแนนเสียงข้างมากโดยเด็ดขาดของรัฐภาคีประกอบเป็นองค์ประชุมของการออกเสียง

(ข) การลงมติในเรื่องวิธีดำเนินการต้องกระทำโดยเสียงข้างมากธรรมดาของรัฐภาคีที่มาประชุมและออกเสียง

8. รัฐภาคีใดซึ่งค้างชำระเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายของศาลฯ จะไม่มีสิทธิออกเสียงในสมัชชาและในสำนักงาน หากจำนวนเงินที่ค้างเท่ากับหรือเกินกว่าจำนวนเงินสนับสนุนที่ครบกำหนดสำหรับระยะเวลาสองปีเต็มก่อนหน้านั้น อย่างไรก็ตามก็ดีสมัชชาอาจอนุญาตให้รัฐภาคีดังกล่าวออกเสียงในสมัชชาและในสำนักงานได้ หากสมัชชาพิจารณาแล้วเชื่อว่าความสามารถในการชำระเงินอุดหนุนนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขซึ่งอยู่นอกเหนือการควบคุมของรัฐภาคีนั้น

9. ให้สมัชชาตกลงรับระเบียบว่าด้วยวิธีดำเนินการของตน

10. ภาษาทางการและภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงานของสมัชชาต้องเป็นภาษาที่ใช้ในสมัชชาสหประชาชาติ

ภาค 12

การเงิน

ข้อ 113 ระเบียบทางการเงิน

เว้นแต่จะบัญญัติเฉพาะเป็นอย่างอื่น เรื่องทางการเงินทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับศาลฯ และที่ประชุมสมัชชารัฐภาคี รวมทั้งสำนักงานและองค์กรย่อยต้องเป็นไปตามธรรมนูญศาลฯ นี้ และระเบียบและกฎเกณฑ์ทางการเงินซึ่งเป็นที่ตกลงรับของสมัชชารัฐภาคี

ข้อ 114 การชำระค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายของศาลฯ และสมัชชารัฐภาคีรวมทั้งสำนักงานและองค์กรย่อยต้องชำระจากกองทุนของศาลฯ

ข้อ 115 เงินทุนของศาลฯ และของสมัชชารัฐภาคี

ค่าใช้จ่ายของศาลฯ และสมัชชารัฐภาคี รวมทั้งสำนักงานและองค์กรย่อย ตามที่จัดให้ในงบประมาณที่กำหนด โดยสมัชชารัฐภาคีต้องมาจากแหล่งดังต่อไปนี้

(ก) เงินอุดหนุนตามประเมินที่ได้รับจากรัฐภาคี

(ข) เงินทุนที่จัดให้โดยสหประชาชาติ ภายใต้ความเห็นชอบของสมัชชาสหประชาชาติ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการเสนอเรื่องโดยคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

ข้อ 116 เงินอุดหนุนโดยสมัครใจ

โดยไม่กระทบต่อบทบัญญัติข้อ 115 ศาลฯ อาจรับและใช้ประโยชน์จากเงินอุดหนุนโดยความสมัครใจจากรัฐบาล องค์กรระหว่างประเทศ บุคคล บริษัท และองค์กรอื่นๆ เป็นเงินทุนเพิ่มเติม ตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รับการตกลงรับจากสมัชชารัฐภาคี

ข้อ 117 การประเมินเงินอุดหนุน

เงินอุดหนุนของรัฐภาคีต้องประเมินให้สอดคล้องกับอัตราส่วนเงินค่าบำรุงที่ได้ตกลงกันไว้ บนพื้นฐานของอัตราซึ่งสหประชาชาติยอมรับสำหรับงบประมาณประจำ และนำมาปรับใช้ให้สอดคล้องกับหลักการซึ่งเป็นพื้นฐานของอัตราดังกล่าว

ข้อ 118 การตรวจสอบบัญชีประจำปี

บันทึก สมุด และบัญชีของศาลฯ รวมทั้งสถานะทางการเงินประจำปีของศาลฯ ต้องได้รับการตรวจสอบประจำปีจากผู้ตรวจสอบบัญชีอิสระ

ภาค 13

ข้อบทสุดท้าย

.....

ข้อ 119 การระงับข้อพิพาท

1. ข้อพิพาทใดที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ทางตุลาการของศาลฯ ต้องได้รับการระงับโดยคำตัดสินของศาลฯ
2. ข้อพิพาทอื่นใดระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่า ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตีความหรือการใช้บังคับธรรมนูญศาลฯ นี้ ซึ่งยังระงับไม่ได้โดยการเจรจาภายในเวลาสามเดือนนับตั้งแต่การเริ่มต้นเจรจา ต้องเสนอต่อสมัชชารัฐภาคีสมัชชาฯ อาจหาทางระงับข้อพิพาทด้วยตนเอง หรืออาจทำข้อเสนอแนะว่าด้วยวิธีการระงับข้อพิพาทต่อไป ซึ่งอาจรวมถึงการเสนอเรื่องต่อศาลสถิตยุติธรรมระหว่างประเทศตามธรรมนูญศาลฯ ดังกล่าว

ข้อ 120 ข้อสงวน

ข้อสงวนในธรรมนูญศาลฯ นี้ ไม่อาจกระทำได้

ข้อ 121 การแก้ไขเพิ่มเติม

1. หลังจากสิ้นสุดระยะเวลา 7 ปี นับแต่ธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้ รัฐภาคีใด อาจเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมธรรมนูญศาลฯ นี้ ด้วยบทของการแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับการเสนอใด ต้องเสนอต่อเลขาธิการสหประชาชาติผู้ซึ่งต้องแจ้งเวียนข้อแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวให้รัฐภาคีทั้งหมดโดยพลัน
2. หลังจากวันที่มีการแจ้งดังกล่าวไม่น้อยกว่า 3 เดือน ที่ประชุมสมัชชารัฐภาคีครั้งต่อไปต้องตัดสินโดยคะแนนเสียงข้างมากของผู้มาร่วมประชุมและออกเสียงว่าจะรับพิจารณาข้อเสนอหรือไม่ สมัชชาฯ อาจพิจารณาข้อเสนอโดยตรงหรือจัดการประชุมพิจารณาทบทวนก็ได้ หากประเด็นที่เกี่ยวข้องมีเหตุผลให้ต้องทำเช่นนั้น
3. การตกลงรับการแก้ไขเพิ่มเติมการประชุมสมัชชารัฐภาคีหรือการประชุมพิจารณาทบทวน ซึ่งไม่สามารถบรรลุฉันทามติได้ ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของรัฐภาคี
4. เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในวรรค 5 การแก้ไขเพิ่มเติมต้องมีผลบังคับใช้ต่อรัฐภาคีทั้งหมด หนึ่งปีหลังจากได้มีการยื่นสัตยาบันสารหรือสารแสดงความยอมรับต่อเลขาธิการสหประชาชาติแล้วเป็นจำนวนเจ็ดในแปดของรัฐภาคี
5. ให้การแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ ต่อข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 และข้อ 8 ของธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้ต่อรัฐภาคีซึ่งยอมรับการแก้ไขเพิ่มเติม หนึ่งปีภายหลังจากการยื่นสัตยาบันสาร หรือสารแสดงความยอมรับสำหรับรัฐภาคีซึ่งไม่ยอมรับการแก้ไขเพิ่มเติม ศาลฯ ต้องไม่ใช่เขตอำนาจของตนเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งครอบคลุมโดยการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่ออาชญากรรมดังกล่าวได้กระทำขึ้นโดยบุคคลสัญชาติของรัฐภาคีหรือในดินแดนของรัฐภาคีนั้น

6. หากการแก้ไขเพิ่มเติมได้รับการยอมรับโดยคะแนนเสียงเจ็ดในแปดของรัฐภาคี ตามวรรค 4 รัฐภาคีใดซึ่งไม่ยอมรับการแก้ไขเพิ่มเติมอาจถอนตัวจากธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยมีผลทันที ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงข้อ 127 วรรค 1 แต่ต้องอยู่ภายใต้บังคับของข้อ 127 วรรค 2 โดยการแจ้งการถอนตัวภายในระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีหลังจากการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวมีผลบังคับใช้
7. ให้เลขาธิการสหประชาชาติแจ้งเวียนการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ ที่ได้รับการตกลงรับจากที่ประชุมสมัชชารัฐภาคีหรือการประชุมพิจารณาทบพันให้รัฐภาคีทั้งหมด

ข้อ 122 การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์กรของศาลฯ

1. รัฐภาคีใดๆ อาจเสนอการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของธรรมนูญศาลฯ นี้ ซึ่งมีลักษณะเป็นองค์กรโดยเฉพาะ ได้แก่ ข้อ 35 ข้อ 36 วรรค 8 และวรรค 9 ข้อ 37 ข้อ 38 ข้อ 39 วรรค 1 (สองประโยคแรก) วรรค 2 และวรรค 4 ข้อ 42 วรรค 4 ถึงวรรค 9 ข้อ 43 วรรค 2 และวรรค 3 และข้อ 44 ข้อ 46 ข้อ 47 และข้อ 49 เมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำกัดจำนวนถึงข้อ 121 วรรค 1 ตัวบทของการแก้ไขเพิ่มเติมที่เสนอใดๆ ต้องเสนอต่อเลขาธิการสหประชาชาติหรือบุคคลอื่นที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสมัชชารัฐภาคีซึ่งจะเป็นผู้แจ้งเวียนการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวต่อรัฐภาคีทั้งหมดและฝ่ายอื่นๆ ที่เข้าร่วมในสมัชชาฯ โดยพลัน
2. การแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อนี้ ซึ่งไม่สามารถบรรลุฉันทามติต้องได้รับการตกลงรับโดยสมัชชารัฐภาคีหรือที่ประชุมทบพันด้วยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของรัฐภาคี ให้การแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวมีผลบังคับใช้ต่อรัฐภาคีทั้งหมดหกเดือนหลังจากการตกลงรับโดยสมัชชาฯ หรือโดยที่ประชุมทบพันตามแต่กรณี

ข้อ 123 การทบพันธรรมนูญศาลฯ

1. หลังจากระยะเวลา 7 ปีนับจากธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้ เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดให้มีการประชุมพิจารณาทบพันเพื่อพิจารณาการแก้ไขเพิ่มเติมธรรมนูญศาลฯ นี้ การพิจารณาทบพันดังกล่าวอาจรวมถึงโดยไม่จำกัดเฉพาะรายการของอาชญากรรมตามข้อ 5 การประชุมต้องเปิดให้ผู้เข้าร่วมในสมัชชารัฐภาคีเข้าร่วมประชุมและโดยใช้เงื่อนไขเดียวกัน
2. ในเวลาใดก็ได้ หลังจากนั้น เมื่อมีคำร้องขอของรัฐภาคีและเพื่อความมุ่งประสงค์ที่ระบุไว้ในวรรค 1 เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดการประชุมพิจารณาทบพัน เมื่อได้รับความเห็นชอบโดยคะแนนเสียงข้างมากของรัฐภาคี
- 3.ให้นำบทบัญญัติของข้อ 121 วรรค 3 ถึงวรรค 7 มาใช้กับการตกลงรับและการมีผลบังคับใช้ของการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ ของธรรมนูญศาลฯ นี้ ที่ได้รับการพิจารณาในการประชุมพิจารณาทบพัน

ข้อ 124 บทบัญญัติเฉพาะกาล

โดยไม่คำนึงถึงข้อ 12 วรรค 1 และวรรค 2 ในขณะที่เข้าเป็นภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ รัฐใดรัฐหนึ่งอาจประกาศว่าภายในระยะเวลาเจ็ดปีนับจากธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้สำหรับรัฐที่เกี่ยวข้อง รัฐดังกล่าวไม่ยอมรับต่ออำนาจศาลฯ เกี่ยวกับประเภทของอาชญากรรมที่อ้างถึงในข้อ 8 เมื่ออาชญากรรมถูกอ้างว่าได้ประกอบขึ้นโดยคนสัญชาติของรัฐนั้นหรือในดินแดนรัฐนั้น การประกาศภายใต้ข้อนี้ อาจถูกถอนเมื่อใดก็ได้ ให้พิจารณาทบพันบทบัญญัติของข้อนี้ในการประชุมทบพันซึ่งจัดขึ้นตามข้อ 123 วรรค 1

ข้อ 125 การลงนามการให้สัตยาบันการให้การยอมรับ
การให้ความเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติ

1. ธรรมนูญศาลฯ นี้ ต้องเปิดให้ทุกรัฐลงนาม ณ กรุงโรม ที่สำนักงานใหญ่ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ในวันที่ 17 กรกฎาคม คริสต์ศักราช 1998 หลังจากนั้นธรรมนูญศาลฯ นี้ จะยังคงเปิดให้ลงนาม ณ กรุงโรม ที่กระทรวงการต่างประเทศอิตาลีจนถึงวันที่ 17 ตุลาคม คริสต์ศักราช 1998 และจะยังคงเปิดให้ลงนามหลังจากวันดังกล่าว ณ นครนิวยอร์ก ที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม คริสต์ศักราช 2000
2. ธรรมนูญศาลฯ นี้ อยู่ภายใต้บังคับของการให้สัตยาบัน การให้ความยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบโดยรัฐผู้ลงนาม สัตยาบันสาร สารให้ความยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบต้องมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ
3. ให้ธรรมนูญศาลฯ นี้ เปิดให้มีการภาคยานุวัติแก่ทุกรัฐ ภาคยานุวัติสารต้องมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 126 การมีผลบังคับใช้

1. ให้ธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้ในวันแรกของเดือนถัดจากวันที่หกสิบหลังจากวันที่ยื่นสัตยาบันสาร สารให้ความยอมรับ สารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่หกสิบต่อเลขาธิการสหประชาชาติ
2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบัน ให้ความยอมรับ ให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติต่อธรรมนูญศาลฯ นี้ หลังจากการมอบสัตยาบันสาร สารให้ความยอมรับ สารให้ความเห็นชอบหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่หกสิบแล้ว ให้ธรรมนูญศาลฯ นี้ มีผลบังคับใช้ในวันแรกของเดือนถัดจากวันที่หกสิบหลังจากการยื่นสัตยาบันสาร สารให้ความยอมรับ สารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารโดยรัฐดังกล่าว

ข้อ 127 การถอนตัว

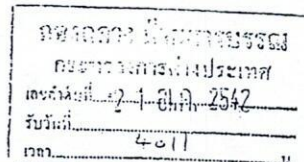
1. รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งอาจถอนตัวจากธรรมนูญศาลฯ นี้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเลขาธิการสหประชาชาติ ให้การถอนตัวมีผลหลังจากหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่ได้รับการแจ้งฯ เว้นแต่การแจ้งฯ ดังกล่าวจะระบุวันที่หลังจากนั้น
2. รัฐใดรัฐหนึ่งจะไม่หลุดพ้น โดยผลจากการถอนตัวของตนเอง จากพันธกรณีซึ่งเกิดขึ้นจากธรรมนูญศาลฯ นี้ ในขณะที่รัฐนั้นยังคงเป็นภาคีของธรรมนูญศาลฯ นี้ รวมทั้งพันธกรณีทางการเงินใดๆ ซึ่งอาจเกิดเพิ่มขึ้น การถอนตัวของรัฐต้องไม่กระทบต่อความร่วมมือใดๆ กับศาลฯ ในด้านการสืบสวนสอบสวนคดีอาญาและกระบวนการพิจารณาคดีในกรณีที่รัฐที่ถอนตัวนั้นมีหน้าที่จะต้องร่วมมือและได้เริ่มต้นมาก่อนวันที่การถอนตัวจะมีผล หรือจะต้องไม่มีผลกระทบในทางใดต่อการพิจารณาเรื่องใดต่อไปซึ่งอยู่ภายใต้การพิจารณาของศาลฯ อยู่แล้วก่อนวันที่การถอนตัวนั้นจะมีผลต่อไป

ต้นฉบับของธรรมนูญศาลฯ นี้ ซึ่งตีพิมพ์ภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน ต้องมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งต้องส่งสำเนาที่ได้รับการรับรองแล้วของธรรมนูญศาลฯ นี้ ให้แก่ทุกรัฐ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ที่ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง โดยรัฐบาลของแต่ละประเทศ ได้ลงนามในธรรมนูญศาลฯ นี้

ทำ ณ กรุงโรม เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม คริสต์ศักราช 1998

ภาคผนวก 1

ที่ นร 0205/788

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กท 10300

20 มกราคม 2542

เรื่อง การจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ที่ กต 0602/03 ลงวันที่ 5 มกราคม 2542

ตามที่ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีทราบผลการประชุมทางการทูตเพื่อจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ และพิจารณาอนุมัติการจัดตั้งคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2542 รับทราบผลการประชุมทางการทูตเพื่อจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ และอนุมัติให้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ ตามที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ

จึงเรียนยืนยันมา ได้แจ้งให้กระทรวงการคลัง สำนักงานงบประมาณ และสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ทราบด้วยแล้ว และขอได้โปรดแจ้งให้หน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งทราบต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิฑู เครืองาม)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักบริหารการประชุมคณะรัฐมนตรี

โทร. 2800391

โทรสาร 2810627

คณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ

.....

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2542 ให้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ ประกอบด้วยตัวแทนส่วนราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังนี้

องค์ประกอบ

1. อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	ประธานกรรมการ
2. รองอธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	รองประธานกรรมการ
3. ผู้แทนกระทรวงกลาโหม	กรรมการ
4. ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
5. ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
6. ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด	กรรมการ
7. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
8. ผู้แทนสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ	กรรมการ
9. ผู้แทนกองทัพบก	กรรมการ
10. ผู้แทนกองทัพเรือ	กรรมการ
11. ผู้แทนกองทัพอากาศ	กรรมการ
12. ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	กรรมการ
13. ผู้แทนกรมองค์การระหว่างประเทศ	กรรมการ
14. เจ้าหน้าที่กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	กรรมการและเลขานุการ
15. เจ้าหน้าที่กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
16. เจ้าหน้าที่กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อำนาจหน้าที่

1. พิจารณาในด้านนโยบายเกี่ยวกับผลดี-ผลเสียของการลงนามและการเข้าเป็นภาคีธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ
2. พิจารณาถึงความจำเป็นในการออกกฎหมายเพิ่มเติมหรือแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ หากประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ
3. พิจารณากำหนดท่าทีของไทยในการประชุมคณะกรรมการเตรียมการสำหรับศาลอาญาระหว่างประเทศ
4. พิจารณาแต่งตั้งอนุกรรมการเพื่อทำหน้าที่ต่างๆ ตามความเหมาะสม
5. พิจารณาดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุผลตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ เช่น จัดการประชุม สัมมนา เพื่อเผยแพร่เรื่องการจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ

คำสั่งคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ
ที่ 1/2542
เรื่อง ตั้งคณะอนุกรรมการแปลธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ

.....

ด้วยคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ ในการประชุม ครั้งที่ 1/2542 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2542 มีมติเห็นชอบให้ตั้งคณะอนุกรรมการแปลธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ

จึงตั้งคณะอนุกรรมการดังกล่าว โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. รองอธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	เป็นประธานคณะอนุกรรมการ
2. ผู้อำนวยการกองกฎหมาย	อนุกรรมการ
3. ผู้แทนกองสนธิสัญญา	อนุกรรมการ
4. ผู้แทนสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ	อนุกรรมการ
5. ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด	อนุกรรมการ
6. ผู้แทนกรมพระธรรมนูญ	อนุกรรมการ
7. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	อนุกรรมการ
8. ผู้อำนวยการกองแปล	อนุกรรมการและเลขานุการ
9. เจ้าหน้าที่กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
10. เจ้าหน้าที่กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

โดยให้คณะอนุกรรมการนี้มีหน้าที่แปลตัวบทธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 1 มิถุนายน 2542

(นายวศิน อีระเวชญาณ)

อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย

ประธานคณะกรรมการพิจารณาธรรมนูญศาลอาญาระหว่างประเทศ

ภาคผนวก 2

ภาคผนวก

รายนาม คณะอนุกรรมการแปลธรรมนูญกรุงโรมว่าด้วยศาลอาญาระหว่างประเทศ (ปี พ.ศ. 2542-2544)

1. นายวีรพันธุ์ วัชราทิตย์
รองอธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	ประธานอนุกรรมการ
2. นายอเนศ สุจารีกุล
รองอธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	ประธานอนุกรรมการ
3. นายเกรียงศักดิ์ กิตติชัยเสรี
ผู้อำนวยการกองกฎหมาย กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการ
4. พันเอกปิยะพล วัฒนกุล
ผู้อำนวยการกองกฤษฎีกาอาหารและการต่างประเทศ
ผู้แทนกรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม	อนุกรรมการ
5. พันโทกฤษณะ บวรรัตนารักษ์
หัวหน้าแผนกกฎหมายระหว่างประเทศ
กองกฤษฎีกาอาหารและการต่างประเทศ
ผู้แทนกรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม	อนุกรรมการ
6. ร้อยเอกพงษ์ศิริ เผือกใจแผ้ว
ประจำแผนกกฎหมายระหว่างประเทศ
กองกฤษฎีกาอาหารและการต่างประเทศ
ผู้แทนกรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม	อนุกรรมการ
7. พันตำรวจเอกนราธิป พิทักษ์พรธรณ
ผู้กำกับกองการต่างประเทศ
ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	อนุกรรมการ
8. นายประธาน จุฬาโรจน์มนตรี
อัยการประจำกองสำนักงานต่างประเทศ
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด	อนุกรรมการ
9. นายจุมพล ภิญโญสินวัฒน์
รองเลขาธิการส่งเสริมงานตุลาการ
ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม	อนุกรรมการ

* ตำแหน่งและชื่อหน่วยงานในสังกัดในขณะนั้น

10. นายนิติธร วงศ์ยืน
นิติกร 4 ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม	อนุกรรมการ
11. นายชลวิทย์ นิโครธานนท์
นิติกร 3 ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม	อนุกรรมการ
12. นายปรีดิเทพ บุณนาค
นิติกร 3 กองกฎหมายต่างประเทศ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	อนุกรรมการ
13. นายวรเดช วีระเวคิน
เจ้าหน้าที่การทูต 7
ผู้แทนกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการ
14. นายมนตรี กิตติวงษ์ชัย
เจ้าหน้าที่การทูต 7
ผู้แทนกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการ
15. นายตามพ์ บุญธรรม
เจ้าหน้าที่การทูต 6
ผู้แทนกองเขตแดน กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการ
16. นางสาวชวนาท ทั้งสัมพันธ์
เจ้าหน้าที่การทูต 6
ผู้แทนกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการ
17. นายกำธร สิทธิโชติ
ผู้อำนวยการกองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและเลขานุการ
18. นายสมปอง สงวนบรรพ์
ผู้อำนวยการกองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและเลขานุการ
19. นายประยูร ชฎไพศาล
เจ้าหน้าที่การทูต 6
ผู้แทนกองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
20. นางสาวทิตยาภรณ์ สารนาค
เจ้าหน้าที่การทูต 5
ผู้แทนกองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
21. ร้อยโทหญิง กรรภิรมย์ วิชาธร
เจ้าหน้าที่การทูต 4
ผู้แทนกองกฎหมาย กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
22. นางสาวจำเนียร รักษาเพชร
เจ้าหน้าที่ธุรการ 4
ผู้แทนกองแปล กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

อ้างอิง

12

13

14

